

Registra mezní lesův k městu Plzni náležitých.

Archiv města Plzně, rukopisy inv. č. 44, sign. 1c 1,

<https://digiarchiv.plzen.eu/vademecum/permalink?xid=afe8053d0e33479382c527e9c499eb7a>

Způsob číslování a charakteristika jednotlivých zápisů:

Sken	Původní	Nové	Roz díl	Téma	Sousední panství	Rok
2	-	1		Seznam kácených lesů		1586 - 1609
4	-	2		Úvod, Rejstřík		
8	1	4	3	Andrejšky	Štáhlavy	1562, 1588, 1662
22	7v	10v	3	Myší Újezd	Smědčice, Bušovice	4578, 1596
26	10	13	3	Čilina	Rokycany	1591, 1558, 1580
40	17	20	3	Chotíkov	Malesice	1562
43	18	21	3	Chlum	Červ. Hrádek	1564, 1601
46	20	23	3	Dolany	Rokycany	1577, 1597, 1660
60	27	30	3	Újezdská krčma	Rokycany	1592
70	32	35	3	Bory (Litice, Vejprnice)	Chotěšov	1569
80	37-38v	40-41v	3	Újezdská krčma	Rokycany	1592
	39-41v	42-44v	3	3 prázdné		
90	42	45	3	Doubravka popis		1606
	43 - 49			7 Chybí staré		
92	-	46 – 53v		8 prázdné		
108	-	54 – 58v		Německy - nepřepsáno	Štáhlavy	1723
118		59 - 66		8 prázdné		
134	50	67	17	Ejpovice	Rokycany	1605, 1659
144	55	72	17	Čilina	Rokycany	1667
147	56v	73v	17	Letkov	Rokycany	1681
151	57	76		3 prázdné		
154	60	77	17	Horomyslice popis		
				7 chybí		
170	68	85	17	Les Hať – Sokořín	Dominikáni	1579?
178	72	89	17	Ostrá Hůrka	Štáhlavy	
				12 chybí		
180	85	114	29	Koterovská krčma	Štáhlavy	1565
182	88	117	29	Kokotsko	Bušovice	1591
189	91v	120v	29	Smědčice	Rokycany	1576, 1578
191	93	122	29	Kokotsko	Rokycany	1577, 1599
212	103	132	29	Myť Šafránkové		1601
213	103v	132v	29	Lesy za Dýšinou	Bušovice	1625
216	105	134	29	Kokotsko	Rokycany	1683
222	112	148	36	Mazín	Radčice	1568
226	114	150	36	Radčice - Dolany	Malesice- Nekmíř-Plasy	1597
233	117v	153v	36	Zruč	Plasy	1600
238	120v	156v	36	Lochotín	Dominikáni	1606
242	123	159	36	Kozolupy		1566
244	124	160	36	Zruč, Dolany	Plasy	1656
254	130	166	36	Nevřeň	Nevřeň	1635, 1566, 1593, 1596
262	134-134v	170-170v	36	1 prázdná		
				5 Chybí 5		
264-	140-143v	176-179v	36	Bory německy	Chotěšov	1731

271v						
272-273	-	180-180v		prázdné		
		181-185v		5 Chybí v novém, 3 ve starém		
274	147-148v	186-187v	39	Bolevec přehozené		1568
278	144-144v	188-188v	44	Koterov	Šťáhlavy	1588
280-281	145-145v	189-189v	44	prázdné		
				3 Chybí		
282	150	193	43	Střapole Přešov		1590, 1654
293	155v	198v	43	Kokotsko, viz F174		1654
296	157	200	43	Plzenec	Šťáhlavy	1669
302	160	203	43	Myší Újezd	Bušovice, Osek, Rokycany	1679, 1680
318	171	214	43	Střapole - Bušovice	Bušovice	1677
324	174-175v	217-218v	43	Střapole - Všenice	Radnice	1685
330	178-178v	221-121v	43	Radobyčice - Valy		1604
				7 Chybí staré, 15 nové		
332	186-197v	237-148v	51	Plzenec	Šťáhlavy	1553, 1598
356	198	249	51	Chrást, Nadryby	Rokycany	1550
360	200	251	51	Plzenec – pokračování z fol 186 – mezní soud a další + tabule	Šťáhlavy	1536, 1362, 1551, 1546, 1500, 1543, 1461, 1562, 1599, 1602, 1611
393	217	267		Černické a Losinské	Šťáhlavy	1685
398	220	270	50	Smědčice, popis		
400	228	278	50	Zruč		1577
402	229	279	50	Letkov, Koterov, Černice - nečitelné	Šťáhlavy	?
408	232	282	50	Plzenec	Šťáhlavy	1719
422	239	289	50	Plzenec – německy předchozí zápis	Šťáhlavy	1719
				Zbytek chybí		
430	243	293	50	Dodatek k Plzenci nalepený na deskách	Šťáhlavy	1723

Transliterace a transkripce Petr Rožmberský 2017, doplněno Petr Mikota 2020
Ostránkováno, doplněna moderní datace
Juxty vyznačeny kurzívou, červeně poznámky editora

Poznámky k přepisu:

Žlutě podbarvená hesla jsou uvedena v rejstříku.

V přepisu jsou označena i místa prázdná, kde písař, přepisující originál zřejmě nedokázal rozpoznat text a vynechal ho.

V některých případech nesedí datace dokumentů na dny v kalendáři – možná chyba při přepisu s původních dokumentů.

Číslování folií (listů) :

Kniha byla později nově svázána a při tom došlo k přidání i ztrátě listů.

Původní číslování místy nečitelné. Odvolává se na něj rejstřík i odkazy v textu. Některé listy chybí.

Nové číslování tužkou zahrnuje i rejstřík a další vložené strany, takže se na konci obě číslování rozcházejí o 50 listů.

Opět některé listy i v novém číslování chybí.

Nově byla kniha naskenována a jednotlivé skeny očíslovány.

Červeně číslování a poznámky editora a rovněž odkazy na vlastní fotokopie listů knihy, kde jsou někdy lépe čitelná místa ve hřbetě.

Modře doplněné moderní datace

Zeleně vyznačeny chybějící listy (folia)

Fialově podbarveny latinské texty

zkratky:

N. - před příjmením – neznámé jméno

M. - před jménem – mistr – univerzitní titul

p. - pan – u šlechticů a představitelů městských vrchností

pp. - páni

p. p. - pan pán – příslušník panského stavu

Sken 1

Titulní strana desek – bez popisu

Sken 2

Seznam o třech stranách vložený před začátek register.

foto 4276

Poznamenání lesův živých k městu Plzni náležejících.

1586 les obecní v Hradišti prodáván a mýcen nad Ejpovici léta 1586. viz rejstřík

1587 prodáván les v Hoře za Chrástem.

1588 prodáván les za Kyšici v Stráněch.

1589 prodáván les nad Kytině z té strany k U.... viz rejstřík

1590 prodáván les v Zagbili a na Kokotsku. viz rejstřík

1591 prodáván les u kostela s. Maří Magdalény.

1592 prodáván les v Buksicích za Božkovem. viz rejstřík

1593 Prodáván les u Vostřého kamene. V Kokotsku

1594 prodáván les u Radyně v Andrejšem. Viz rejstřík

1595 prodáván les v Zagbeli. viz rejstřík

1596 prodáván les v Anticzie(??) za Sbany(??) k Chrástu(?).

1597 prodáván les u Roudný a v Hradišti [za] mostem před Ejpovici.

Sken 3

foto 4277

1598 toho roku pro mor nic nebylo míceno.

1599 prodáván les v Senci, též v Hradišti.

1600 prodáván les v Hradišti za mosk(?) kyšickým(?) z té strany k Horomyslicím. viz rejstřík

1601 prodáván les též za Horomyslici podle předešlého z té strany k Dejšině. Vsuvka a Kytínu?

1602 prodávati se má v Bukové za Božkovem. viz rejstřík

1603 v Lísku u Letkova. viz rejstřík

1604 v Čilině a voch loch (?) prodával se za Horomyslici.

1605 v Dubnici za Božkovem. viz rejstřík

1606 za Chrástem z té strany u cesty k Smečici.

1607 v Dílech(?) v Kokotsku.

1608 nad Smečici u vrchu při popluží.

1609 za mostem Deyšinským z pravé strany.

Poznámka dole na konci strany – levá část poškozena:

....a dříví ku potřebu rathauzké a jiné obecní

....vždycky k Chotíkovu a za Olevcem sekáno býti má

....mlaz náležitě opatrována bude.

...Tito lesové obecní se nacházejí: háj dubovej u Kozoli (Kohotu?)

.... Chlum.(škrtáno, nečitelné).

Registra mezní lesův k městu Plzni náležitých.

Obnovena za primátorství p. Tomáše Zelendra z Prošovic léta 1590.

Pertinentua districtus et consines nariis modis probantur ninirum per nias regalis, per flumina, per montes et ualles, per lapides antiquos, per tigna, per custodis locorum, per oker citinen jurisdictionis exactionem hibutorum nutgi, opinioni et iudicium circumcolentum, per sub miserumentu per tesles, per scripturam in costumen se lapide expressam et musam, per libros antiquos. Doctor caik practicarum obseruat fol. 36.

Meze a týchž mezí položení, po meznících k vohledání přicházející, jako po dříví lesním, po vystavcích, po stromích, na týchž místech od starodávna vynašlých, jichž nikda mejceno nebylo, po příkopech, dolinách, údolí, po zemi a na tržení(?), po cestách, silnicích, stezkách, palouzích, chrastinách, porostlinách, klíních, hranicích, potcích, lesních mezích at práva městská Q3.

Viby: Limis erat positus, litem ur diperneret agri.

Od M. Šimona Plachého z Třebnice toho času písaře radního.

Sken 5, fol. 2v tužkou

Register

(čl. v nadpise článku)

(zm. – zmínka v článku)

Seznam – odkaz na výše uvedený seznam kácených lesů

Doplněna lokalizace některých míst

A list

Andrejšky – 1 (čl.)

Augezdo Mysší – 8 (čl.) (připsáno 88 (zm.))

Augezdecká krčma – 27 (čl.)

B

Bory – 32 (čl.)

Bradovo vide Sternberské meze řeka Bradava

Buková u Kolowcka? – 16 Kolečovka? (zm.)

Buksice Buksicko 42 (zm.)

u s. Blažeje šenk – 195 (zm.)

C

Čilina – 10 (čl.)

Chotíkovské meze – 17 (čl.)

Chlum – 18 (čl.)

Černická krčma – 85 (zm.) 195 (zm.)

D

Díly v Kokotsku

Dolanské meze s Břízskými – 20 (čl.)

Dolanské meze s Kokotskými – 20 ?????

Dubnice u Božkova viz seznam

Doubravský dvůr – 42 (čl.)

E

Ejpovické meze – 15 (zm.)

Ejpovický dvůr – 50 (čl.)

F

G

H

Hrádek u Klabavy

Hradiště les u Horomyslic

Hať jinak Sokořin – 68 (čl.)

Hurka Vostrá vide Kámen Vostrý...

Habří – 9 (zm.), 88v (les v Myším Újezdu)

Hůrka Vostrá z Radyně jinak Hřeben

Horomyslický dvůr – 60 (čl.)

fol. 3 tužkou (foto 4280)

K

Kámen Vostrý v Kokotsku – 72 patří ke šternberské mezi

Kašín – 91 (zm.) (louka u Klabavy)

Kohotsko – 88 (čl.) (písmeno h škrtnuto a připsáno k)

Kytín – za Chrástem viz seznam

Kyšické meze – 15 (zm.)

Kolečovka u Koterova – 16 (zm.)

Koterovská krčma – 85 (čl.), 195

Kozolupské meze – 122 má být 123 (čl. foto 4279)

L

Letkovské meze a krčma – 15 (zm.)

Lísek – 15 (zm.)

Litické meze – 34 (zm.)

Lochotín – 120 (čl.)

M

Mochura 197 – 4 (zm.) skála u Plzence

Mazýn – 112 (čl.) louka u Radčic

Mešnice u Koterova – 16 (zm.)

Měsíční – 197 asi Mešnice či Měsícnice (zm.)

N

Nevřeňské meze – 130 (čl.)

Noviny meze letkovské – 15 (zm.)

O

Olevecké meze s chotíkovskými – 142 (zm. Německy), 116 (zm.)

P

Přehýšovo – 150 (čl.) les Přeshov u Střapole

Podhoří nad Valvou – 144/15 (zm.) u Koterova

Průhlavnice – 90 (zm.) les v Kokotsku

R

Račické meze in fini libri

Radlice – fol. 8 (zm.) 106 (čl.)

S

Skalka asi u Smědčic

Sokořin jinak Hať – 68 (čl.)

Sternberské meze u Radyně – 186 (čl.)

Střapolské meze na Přehýšovo – 150 (čl.)

Skřižiště – 15 (zm) Stražiště

Švabiny pode(?) Doubravou. (42 zm.)

Smečice – 220 (čl.) jsou i na mnoha dalších místech

T

Tůně u Chrástu – 198 (čl.)

U

fol. 3v tužkou

V

Vizecko

Vostrá Hůrka v Šternberských mezích jinak Hřeben 3 ????– 202 (zm.) (72 čl.)

Valy les Radobyčických nad Útušici – 178 (čl.)

Y

Z

Zagbele Zábělá viz seznam

Zručské meze – 116 (zm.) 228 (čl.)

Zvřenec louky a dědiny k s. Blažejí náležely, z nichž plat s. jiřský a s. havelský od Staroplzeneckých se vybírá – fol. 5

Andrejšky**1588**

1588 čt 17.11.

Léta páně tisícího pětistého osmdesátého osmého ve čtvrtek po svatém Martinu XVII novembra Šebestián Kříž, M. Šimon Plachý z Třebnice, Václav Ottmar, vyjeli do lesa za Černicemi kdež slove V Andrejškách u kostela s. Blažeje, a to pro odpor, kdež Staroplzeňští na jeden kus lesa chvojového z kteréhožto(?) se asi do čtyřiceti láter dříví zdělali mohlo, potahovati by se chtěli, pravice, že by k obci jejich náležel. Uli(?) Benda starý i ze vsi Černic v přítomnosti jiných sousedů odtud, též ze vsi Koterova (kterýž starý jednoho sta let méněji dvou let člověk byl) vokazoval meze mezi lesem jejich obecním a dotčeným kusem lesa našeho, jda po kamenné mezi dolův po nanickéch(?) až ke dvěma chvojím sřatým, v tom místě, kdež se z téhož lesu zase vychází, oznamujíc, že ta jedna chvoje někdy za meznici byla. S tím toho doložením, že Staroplzeňští nikda téhož lesu k své obci sobě nepřipojovali, nýbrž když tudy, jakž se nadpisuje, jdoucí za starodávna nejednou na těch mezích zech viděti bylo. Tomu že jsou vždycky přítomný svědci místo dávali. O pak že jest na těch mezích býval s starým Bártou z Černic, s Moravcem a s dědem Matesovým, též s Buršem Uhmáčků(?) a Zinkem(?), a že na ty dvě stálé chvoje na který vedl, hranice byla. To lsem(?) téhož dne od něho Bendy starého slyšel.

Lidé poddaní naši z Černic, z Koterova a z Radobyčic.

Meze v Andrejškách k s. Blažeji k rychtě příslušejících**1562**

léta 1562 feria tertia post conversionis Pauli. Út 28.2.

Počínají se od staroplzeneckých, kde dub bez vrchu poloupenej, a při něm jiný tři duby nedocházejíc auvar, který někdy držel Hebřý z Černic, nyníčko jest pastvina. Odkud jíti na levo dolů upřímo od jalovce velkého, podle něho velký kámen, potom po hřbetě ty mezy kamenný. Při té mezi jest vosika velká k čihadlu za mezi k Staroplzeňských lesu. Potom ta meze vždy kamenitá jde až k cestě silnici od města nad sv. Blažeje. Pak(?) od Močidl nad kostelíkem od samý(?) vedle Klínu pravá jde meze také kamenitá, na hon přídše do Andrejšek, odtud stará hranice, velká chvoje podsekaná v nově na louč asi do polí, na kterýž znamení ještě se nachází. Potom po mezi mnoho velkých kamení pořád. Potom drobet uchýlíc se na stranu na levou ruku pařez podřatý pravíc Mates Jícha žeby na ní byla hranice. Odtud okolo 15 kročejův stojí velká chvoje mezní nalyzovaná na několika místech kříží, nad kterouž leží velký kámen rozložitý. Proti tomu kamenu chvoje okolo pěti kročejův. Odtud jde meze Kamenistá na který líšky? Jest, kde jsou Černičtí průseky dělali. Potom na stranu jest kámen velký na levo. Potom drobet na pravo jest vosika dosti slušná a vysoká. Odtud upřímo kde leče

od šestnácti let, až k velké chvoji, na kterýž hranice vysekána, odtud maličko dál chvoje podsekaná letos(?), na kteréž hranice patrně vysekány jsou, podle ní leží velký kámen. Potom chvoje velká hraničná v staroplzeneckých. Potom auvozec stará cesta, odkud k lípě při vršku veliké lizované u cesty travnaté při Andrejšky. Pak přes tu cestu jdouc k dubu vidličnatému, na němž hranice vysekána. Odtud drobet vejš doubek hraniční. Potom málo vejš březinka lizovaná podle velkého kamene. Odtud dále pařez na kterémž byla hranice a podle toho stojí u kamene velká chvoje v našem. Potom velká chvoje hraničná podle kamene velkého hrbovatého. Potom dva pařezy, jeden nad druhým, na nichž byly hranice, a místo nich tři chvoje podle sebe stojí, a na dvouh hranice vysekáné. Potom tři kameny velké pořád jeden nad druhý. Odtud dub hraničný proti velké skále lizovaný. Potom starý habr veliký rozkladitý lizovaný. Potom dub mladý, na kterém hranice vysekána. Nad tím doubek starý hrbovatý, na něm hranice vysekány. Málo vejš doubek hraniční. Potom dub hraniční, vedle dva kameny. Nad tím málo vejš opět dub hraniční. Potom dub opět hraniční k vrchu pod skalou. Potom doubek, na něm hranice vysakány proti skále. Opět tři

duby pořád u jámy proti skále, na nich hranice. Potom kámen v rohu nad skalou a podle něho zákop starý, a nad tím zákopem málo vejš dub lizovanej. Potom opět zákop, vedle něho kámen velikej; nad ním opět zákop třetí u cesty, kteráž jde od Losině nad Andrejškami k Plzenci, a ta cesta potom dělí Andrejšky a paseku, vedle ní meze kamenitá. Vedle u cesty chvoje veliká rozkladitá, na ní hranice vysekány. Vedle té cesty zákop a v něm kámen leží. Opět zákop vedle té cesty vedle křižovaté cesty. Potom mezník vedle cesty špatný. Zsejda drobet z té cesty na pravo dub, na kterém hranice vysekána a při něm hromádka kamení. Pod ním opět dub hraniční. Potom dva duby v jednom pařezu, na obouh hranice od starodávna. Potom opět dub hraniční, podle něho chvojka. Dub velký na kterém hranice mezní vysekány, podle něho chvojka malá (tento dub jest sřat od Vondry Kříže z Losině a pojdoc 14 kročejů. Ten tejden ante Palmaru v 1563 (před květnou nedělí 4.4.) psáno od páně Kokořovce ve dni ??? LP 63). Odtud opět velký dub mezní. Jablůn lizovaná proti louce Pabiana, který někdy na Radyni byl. Potom zákop, nad ním doubek, dvě hranice vedle sebe, lípa a dub dvojanej. Potom zákop, více zákop mezi dvěma jalovečky pod starou jívou. Potom dub rozkládanej, na něm hranice, zákop mezi dvěma chvojemi. Potom dub na něm hranice vysekána, opět dub hraniční lizovaný veliký

Sken 12, fol. 6 tužkou, 3 původní**(foto 4287)**

nepřfliš. Tři duby v jednom kopci, na nich hranice. Pařez dubový, na kterém znáti hranice vysekaný. Dub kostrbatý, na něm kříž mezovní. Dub velký, na něm 8 hranic znáti v naší mezi. Potom dub podloupaný, od kterého jsme zpočátku šli.

Při tom vejjezdě byli Matěj Voldán, Tomáš Krásný, Bartoloměj Tomáškovice z konšel, a Jan mladší Šumar, a z poddaných lidí z Černic Vaněk Mates, Bunda, Vít Šídlů, Martin Šilhavěj, Vávra Šaustovic, Bárta(?) Fencel, Martin. Z Autušic Hrubka a Kašpar brat jeho.

Hac ex Veteri registro manu ssumary scripto hic annotata sunt plura in eandem materia ninenicz folio 187. Item folio 6.

Hac quo segment in charta Benedicti hostinarii manu propria scripta, anno tanimus(?).

Od Koterova k Losiné**1562****V pondělí na s. Víta léta p. 62. 1562 Po 15.6.**

Mimo průhon koterovský k napajedlám a stavadkám od zákopu a chvoje až k třetímu zákopu, skoro za půl honu. Potom k čtvrtému zákopu po břehu. A tak dále podle zákopu a průhonu mimo chvoji dolů a mimo hranice někdy nalizované. Dub hraniční sťatý a chvoje podle něho stála. Mezník v zemi skoro všecek kamenný. Potom k hromadě rozmete-

Juxta: Toto popsání jest mezi pod Radyní o nichž fol. 189.

Sken 13, fol. 6v tužkou, 3v původní**(foto 4288, 4382, 4383, 4384)**

ného kamene po pravé mezi. U Šnajdrovy dědiny vždy nahoru mezi Šnajdrovými dědinami k sesekaným chvojím až do Polodnovy dědiny, kdež mezník leží. Odtud k Vostrej hůrce vedle dědin nahoru při chvojové myti. A

Juxta: Vostrá hůrka. O Vostrej hůrce věděno skrze tomu(?) pro smrka a lizy ne de poto tor (?) od sub rubrica mezi rozličné.

[Jan Koptiš z Černic pravil, že jest od starého Šibala Barty z Plzně slyšel, kdež někdy pod sv. Blažejem herky pasl, že jest řekl: páni plzeňský do půl Vostrý hůrky dobře mezníky mají a že pod jedním mezníkem uhlí, pod druhým cihly, pod třetím podkovy jsou. Ty toho (prej) snad dočkáš spíš než já, neb (prej) pán náš řekl, že na ně přeci nepojede a naše (prej) svý(?) duše(?) zavađen(?)].

Juxta: Nota: Že na Vostré hůrce praví mezníkové jsou, pod nimiž se znamení najíti mají. Druhá strana tu kdež na nisra(?) 191.

B. hranice posekaný dvě pod Vostrou hůrkou od Plzeňských a dříví pobráno to před tím podle cesty mezní kamení. Těž(?) mezi hromádkou kamene hranice chvojová podťatá, v uhlech(?) jak záhony docházejí. Odtud k hranici ke dvoum kamenům velikým. Odtud až k kamenu, který sedí v čele v Hůrce pod dubem. Odtud až na první zákop do půl Vostrý hůrky: potom(?) až k druhému zákopu vejš na půl Vostrý hůrky: potom na vrch na třetí zákop vprostřed Hůrky: opět vejš zákop uprostřed Vostré hůrky pod dvěma kameny. Odtud předse trochu prostředkem na horu přes plac Vostrou hůrkou až dolů k zákopu vedle cesty která jde z Černic do Plzně

Juxta: Mezníci kamenní podle cesty od Starého Plzně k Plzni.

Juxta: Kámen v čele té Hůrky pod dubem. 1 zákop na Hůrce. 2 zákop na Hůrce. 3 zákop. 4 zákop vprostřed.

Juxta: Plac Vostré hůrky. Zákop pod Hůrkou.

Sken 14, fol. 7 tužkou, 4 původní**(foto 4289, 4385, 4386)**

a v tom zákopu stojí loh (tj. hloh); ještě pařez zůstává. Odtud až na mezník z druhé strany cesty při dědině Jírovej po pravé ruce. Odtud až na mezník proti hromadě kamení – ta jest na pravé ruce: odtud břehem až k dolíku Mravešnému. Odtud předse počíná? od Vostrý hůrky. Počíná mimo druhou hromadu kamení. Břehem na horu až k kamenitý mezi: a po té kamenitý mezi na horu až do vochozy chvojí velikého koutem klikou až k mezníku který seděl v drnu. Pod kterým onoho času jistota nalezeno bylo uhlí, trusky(tj. strusky), půl podkovy, cihly. Odtud až na hromádku kamení. Odtud až na chvojovou hranici (přes dvě hromádky kamení klikou), kterou sťal na koryto Poledne starej. Viděl ho Martin Hořejší z Černic, když pásł stádo. Odtud při velkém chvojí až k hromadě kamení v rohu z dolejšího konce pod velikou vochozí, při té hromádce chvoj hraničná: potom přes mezní kameny. Za ním chvoj hraničná. Opět jíti hranicí chvojovou mimo hromadu kamení po levé ruce. Opět jiná hranice podle travní cesty. Opět jiná chvojová hranice. Potom jedna hranice skála lizovaná. A vedle ní stojí hned druhá. Za nimi hned jiná chvoj na tej lizované v několika kročejích. Za ní hned jiná. Potom opět jiná. A při ní mezník. Potom až k Dědkovu poli ven z vochozy veliké a hromadě kamení. Odtud hromady dolů po pravé

Juxty: Loh (tj. hloh). Mraviště(?). Kamenitá meze nahoru do vochozi klikou. Mezník v drnu pod kterém znamení mezní nalezeny. Mezník kamenný. Chvojový hranice před 9. chvojí se křem(?křížem) lizovaným. Pole Dědkovo. Od hromady kamení ... z vochoze dolů se po pravé ruce podle pole vede k drlohe(?) kamení.

Sken 15, fol. 7v tužkou, 4v původní**(foto 4290)**

ruce vedle pole k druhé hromadě kamení, odtud až k mezníku nad louží konec Dědkova pole.

Juxta: Mezník nad louží.

Odtud dolů mimo louži vedle průhonu až k Mochře, vedle cesty břehem až k chvoji k hraničníku naproti Mochuře, lipa v rohu: tu byla prv stará hranice, již poražená.

Juxta: Břeh u cesty. Chvoje proti Mochuře(?) poražena.

Odtud nechaje **Mochury** na pravé ruce po hřebetítý mezi mezi chvojím a jalovčím až k hůrce vedle Machaňova(?) pole, mimo hranici chvojovou.

Juxta: **Mochura**. Meze hřebetítá. Machaňovo(?) pole.

Po mezech slezkami až k chvojové hranici na levou(?) ruku. Za tou jiný tři jsou hranice až k louži? mezi chvojím a březí jes(?) hranice na bříze proti studánce u Kubičovské(?) myti(?), potom výše(?) kamen mezník tu jest výše místo, kde Losinští číhají, číhadlo měli a za něho Matesovi z Černic Bláha Šedivej z Losiné(?) plac platil(?).

Juxta: Louže. Studánka. Myť Kubičovská. Číhadlo losinské.

A to je vyznal Martin Vlček číhař z Losiné před jeho ..(?) pánem z Šternberka a před panem purkrabím hradu Pražského, že jest tu grunt Matesa.

Juxta: Vyznání Martina Vlčka číhaře před p. purkrabí.

Potom na horu k hrušce, která stála vrchu podle hromady kamení a tu jsou podlyzovali pastýři, ještě pařez leží. Potom k hranici k chvoji, potom za kameny mezní z jednoho na druhý až do půl hůrky za skály po hřebeni až k Machanovu(?) poli.

Juxta: Machňovo(?) pole.

... v rohu pod hůrkou stáli velikou hranici a hraničovali zase na malé, a druhou pod samou hůrkou stáli číhaři, že číhání překážela na

Sken 16, fol. 8 tužkou, 5 původní

(foto 4291)

hůrce. Potom prostřed hůrkou upřímo až k Machaňovic poli na rohu. Odtud na pravou ruku dolů k Losiné k silnici plzeňské k dvěma hruškám v břehu z strany druhé silnice.

Plura in haec rem(?) vide infra 186. O mezech v Andrejských též u Vostrý hůrky vedeno svědomí pro smec(?) a jest v kanceláři **in despeltorio(?) sub rubrica** Meze rozličné.

V Starém Plzenci kostely:

Kostel s. Jana

Matky Boží

s. Petra za městs.

s. Vavřince za městs.

též sv. Kříže

sv. Václava u mleyna Mozolyna

s. Blažeje na gruntech Plzeňských

Grundy Plzeňských u Starého Plzece zprávu dal Bláha Pondělík pausteník (tj. poustevník) v Plzenci rodilý léta P. 1566.

Zvěřino slove jsou louky dědiny až ke mlýnu Mozolínu a dvořiště, na kterémž jsou chalupy v Starém Plzenci, Vaněk tesař, Adam krejčí, Jan Vítovec a pekař. Na kterýchžto dědinách a lukách místa jest za Plzencem Starým co by mohlo 100 kbel(?) padnouti a z toho Plzenečtí do Plzně platí. Pruh(?) s. Jana může bejtí dobře na Plzeňských gruntech.

V rejstříku navíc uvedeno: Zvěřenec louky a dědiny k s. Blažeji náležely, z nichž plat s.jiřský a s. havelský od Staroplzeneckých se vybírá – fol. 5

Sken 17, fol. 8v tužkou, 5v původní

(foto 4292)

Vejchoz další do Andrejšek a spatření mezí.

1662

A. 1662 17. 8bris (pá 17.10.)

Ačkoliv měly býti vykázané meze od třech dubův pod(?) zalvozem(?) ležících, však poněvadž Staroplzenečtí, jako Melichar, starý Tomas(?), Pletich a jiní v přítomnosti p. hejtmana J. M. pána pana z Kokořova tomu poněkud na odporu byli, vykazovali od Močidel k Jámě, a klínu někdy Polednova a majíce hned od téhož klínu vedle proti meze kamenné jíti, mocně k druhé kamenité mezi (neb takové tři kamenité meze jsou ukazovati chtěli, ale poněvadž hrubě patrná věc byla od takového předsevzetí svého upustili). A ačkoliv od začátku při Andrejškách až dolů k jalovci nic na odporu nebylo, nicméně poněvadž Václav Kayčna(?) a Jan Naydk(?), kostelníci chrámu Páně sv. Blažeje těch mezí povědomí nebyli, nahoře ty meze, které vedle starého, v létu 1562 feria 3 post conversatio s. Pauli (27. 1.), stálého popsání, jsou prošli a větším dílem, kromě některých málo dubův a chvojí se nacházejících, ukázané(?) jsou byly. Přijdouce pak k jalovci, jakž se v těchto knihách mezních velký jmenuje, a odtud maje nalevo dolů upřímo k mezi poh....títý kamenitý se uhnouti. Staroplzenečtí pravili, že se má upřímo k mezi jiné kamenité dolů jíti, což by napravo jíti se přišlo, a tudy by veliký kus svrchem až dolů k strouze, k gruntu jednoho souseda jich (který něco?) dubův vdole podíal a na látra zdělal) záduší sv. Blažeje odňat byl, a tomu se žádné místo dáti nemohlo, neb se patrně to ukazovalo, že před několika lety Plzeňští tu na mnoze jak varovce(?), tak i látrového dříví poraziti a

nasekati dali, a ani od vrchnosti, ani od sousedův neb obci plzenecké proti tomu nic říkáno ani nájeno nebylo, a posavad takové vymýcené ...poliště se spatřuje. I nemoha takovémuť jich negruntovnímu předrazení(?) místo dáno býti, Mates Černický a Mráz, od téhož jalovce k té kamenité pohrbetité mezi vedli až dolů k tomu gruntu, kde ty duby podťaté byly, nad(?)

Sken 18, fol. 9 tužkou, 6 původní

(foto 4293)

pravíc až k klínu dolejšímu, oznamující, že starý Mates, otec tohoto Matesa černického, před 40 lety témuž synu svému tudy ukazoval a jeho tudy vedl a takže on ten ceký vrch až nahoru, k sv. Blažejí přináležeti pravili. Nic méně, poněvadž jsou oni(?) Plzenečtí týž vrch dílem jich obce a dílem sousedův jich býti pravili, a jindy vésti chtěli, k tomu se jim, však bez újmy načí, svolilo, a tak jdouce na horu, oznamovali, že nebo. Jiřík Sřinýž(?) jsouce z kostelnictví aneb úřednictví sv. Blažejí propuštěn, když jest nebo. Jiříkovi Langovi, který na místě jeho zvolen byl, ty meze vykazoval, že jest je k jedné hromadě kamení, potomně zase k jednomu kamenu velkému vedl, a pravil, že odtud až k nahoře jmenovanému jalovci (poněvadž prej žádného jiného více mezníku není) jako by s šňůrou táhl jíti se má, a tak po pravé ruce dolů všechno to že obci jich a sousedům přináleží, a také týž Jiřík Sřinýž(?) že jest jim pravil, poněvadž Plzeňští v tom vrchu drahně dříví na látra zdělali dali, aby o to se ohlásili, že jim to vynahrazeno býti má. Učiněna na ně dotázka proč jsou pak v tolika letech se neohlašovali, pokudž jim tu co přináleželo; oznámili, že pro ty vojenské časy, a ještě že by s tím byli mlčeli, kdyby ostatní látra sousedů jich (což se pro odvezení pod záповědi a ..něho jednoho látra stalo, jak napřed doloženo) Plzeňští odvézti byli nedali. A tak majíce nás od toho velkého kamene k tomu jalovci vésti, starý primas pravil, že jest toliko s nebo. Skřinýřem u tý hromady kamení byl, a dále nešel. Melichar pak pravil, že jest až k tomu velkému kameni přišel, aniž dále, a tak kudy by nás vésti měli, že nevědí až po-

Sken 19, fol. 9v tužkou, 6v původní

(foto 4294)

tomně starý primas napřed, kudy mu se trefilo, šel, a dosti neforemně vedl; nic méně oznámeno mi, poněvadž ta věc na sporu jest, naši lidé poddaní černičtí jináče praví a ani Staroplzenečtí také jináče, že obě strany co jisté povinnosti tvrditi musí, naši k tomu svolovati a že to udělali hotovi jsou, druží pak k tomu nic neříkali, a(?) ta věc do učinění z obojí strany relaci, zanechána. Přítomný Václav Červenka, Pavel Martinec z radních, Václav Tayčma(?), Jan Naydt kostelníci, Mates Mráz kovář, i jiní mnozí z Černic, též z Koterova, Mates Šulc úředník z Plzece, pan hejtman starý primas, Melichar Pleticha varhaník a jiní.

Potomně pak po učiněné relaci J. M. pan z Kokořova ráčil učiniti úřadu zdejšímu psaní, žádaje, aby jistý den ještě k spokojení toho nedorozumění, obrán byl, že sám také při tom chtítu bude. A tak zase znovu in vigilia s. Andreae tj. 29. novembris roku téhož 1662 výjezd učiněn a po mnohém z obojí strany, a obšírném jednání, od jistého dílu téhož Vrchu...liku od nás upuštěno, a tak to vedeno bylo: a předně u nadepsaného jalovce (poněvadž v Andrejškách žádného odporu nebylo) se zastavivše, šli jsme nalevo, k té kamením pohřbetitý obdilné(?) mezi, potomně k jedné malé hromadě kamení, kterážto za pravý kámen mezní položena jest, a při té tři štychy na památku Janovi Tomáškovi z Plzece dány. Od též hromady kamení nalevo přes průhon, až k samým dědinám plzeneckým jsme šli, ke třem(?) chvojím nedaleko od sebe stojícím dvěma kříži tehdaž znamenánymi vprostřed pak třetí, v kříži, proti mechu, železný hřeb vražený, a tu pa

SEM

Sken 20, fol. 10 tužkou, 7 původní

(foto 4295)

mátné třema strachy Šimon Slavík myslivec z Letkova. Vedle též chvoje je kamenitá meze dolů až k silnici od Plzece k Plzni jdoucí, a v polovici té meze jsou dvě nevelké chvoje proti sobě, třemi vroubky každá znamenána, v konci pak té kamenité meze jest jeden velký kámen u jmenované cesty, proti dědin Jiřího Straky z Plzece, vedle malého jalovce položen. U téhož kamene sám také Jiří Straka na památku dostal. Od toho kamene šlo se přímo dolů k jednomu nevelkému dubu, který jakožto mezní dvěma kříži znamenáný, u něho Václav Dvořák z Černic 3 strachy dostal. Odtud nedaleko dolů jdouc jest jedna chvoje dvema jříži znamenána, od též dáleji dolů zase jedna velká chvoje nápodobně týmž znamením znamenána, u níž Pavel Kulhánek z Plzece na památku měl. Pod tou chvojí jest jedna malá loučka, náležející (jakž tehdaž na tom zůstáno) panu Janu z Kokořova, užitek pak z ní, nyní i budoucně, beze vší služebnosti poustevníkovi náleží, a náležeti má. Na též louce proti vrchu jest jedna hruška malá, třemi kříži a vruby znamenána, a za mezník vystavená. Od též hrušky vedle stezky k sv. Blažejí dva velké kameny, jeden větší než druhý, od kterýchžto nedaleko jeden dub třema vruby se znamenal, od toho zase jedna chvoje okolo obloupaná, dvěma kříži znamenána, a hned blízko odtud jeden habr a od toho dáleji na straně dolů, rozdílné malé doubí, chvojky a habroví znamenáné, na kteréžto mezi sekaný kámen vložen a vdole při ní nevelký kámen položen, u kteréhožto posledního mezníku Petrovi Šollerovi z Plzece a Šimonovi Khailovi z Koterova tři strachy každému na památku dány. Přičemž jsou byli Mikuláš Mirobell z Treughossa (**Treuhofu**), Václav Červenka, Pavel Martinec z rady města Plzně, též J. M. pán pan z Kokořova p. hejtman, a z obecní strany lidé poddaní.

Oprava o Myším Újezdu.**1596**

A. 1596 Feria II post pentecostes. (po 3.6.)

Jindra starý z Dýšíně vykazoval Myší Újezdu, kteréž se začíná za řekou dýšinskou, kdež z té strany louky jsou Bušovských. Nebo oni téhož Újezda mají polovici a my též polovici vyjdouc od potoku nahoru z pravé strany na hůrku kostelní, když by Bušovští z levé strany hájiti chtěli, nemajíce v témž místě nic. Však z druhé strany potoku jest též hůrka, kdež stezka u vrchu jde k Bušovicím, náležela též k Myšimu Újezdu. Pod kteroužto hůrkou jest dub veliký při louce, od kteréhož jde se k travní cestě, zase k druhému dubu, ~~co se~~ při lese Zápovědním z pravé strany a lesem Kostelním z levé. A to k Kohotsku náleží. V kterémžto lese Zápovědním někdy dříví pan Muchek Dýšinským prodával. A p. Fridrich Malesický bývá s ním na lovu žádného odporu tomu nečinil, když Filip Vama(?) z Dýšiny mýtil. U dolejšího dubu měl pardus Franta Blahoš z Dýšíně. A tak ty lesy Fridrich Malesický prodal p. Muchkovi a p. Muchek Plzeňským(?). To pak mýcení se dalo od 40 let. V témž pak lese vedle cesty travní po březích jíti se musí nahoru. Potom se k sobě vohýbají kdež stojí břízka s křížem, u kteréž měl pardus Jan Dursa(?), a odtud břehem se jde starou cestou zarostlou k vrchu, kdež Jindra jinak Šimon z Dýšíně mýtil. A tu jdouc starou cestou jest vedle toho na pravé straně cesta travná, kdež již Kostelní les zástavní. Při tom Zápovědním lese, však naše vlastní, jsou obce Bušovských, kteréž oni drží od Újezda Myšího, kdež také rochle jich. A měl tu pardus Jan Aicher malý z Plzně. Ostatek nahoru jest všecko naše Kohocsko, kdež Skok z Dýšíně do 11 láter v našem pomýtil. Podle těch dílův Bušovských jde se až k dubu velikému, který na mezi stojí v Kohotsku, od kteréhož též Šimon Jindra meze v Kohocsku vykazoval léta P. 1591 **ne siabes(?) meta(?) 88 ubi p(??) testes huius zer(?) innimis(?)**. Též že tohoto výjezdu kupci(?) přítomni byli. Poznamenání jsou kdež také confirmaci týchž kokotských mezí vykazování najdeš.

Juxta: Nota v témž místě práva meze Kohotska jest dub veliký při louce a potom od toho dubu dolů k potoku, kde louka Bušovských mezí a potom ten potok na horu jdoucí dělí Kohotsko od Bušovických až nahoru, kde lesy jejich jsou, však co se travní cesty dotýče, ta není mezi neb jest mezi Kostelní a Kokotskem vše naší, což by sobě Suchomastský osobovati chtěl, nemaje k tomu žádného práva.

Újezdo Myší.**1578**

Újezdo Myší slove na gruntech našich díl toho položení, kteréž jest nad Smědčici a Bušovici při Kokotsku; a v kterémžto jest něco lesů a něco také dědin. Chtějí tomu lidé staří, že toho Újezda Myšího mezování hned od samých Bušovic v souhradí mezi polem u vsi se začíná. V němž více jest gruntův našich a něco také Bušovických, však žádného jistého mezování ukázati se od našich nemůže, kromě toho, což se v registru starém mezním nachází.

Léta 1578 ve čtvrtek po Navštívení sv. Alžběty (čt. 3.7.)

p. Fridrich Malesický ukazoval meze na Kokotsku, které přináležejí Plzeňským. A při tom(?) výjezdu byly osoby vyslané Isets(?) Reginovic, M. Tomáš Zelender, Bartoloměj Voldán, Jan Šumar písař radní, Šebestían Kříž, Václav Ottmar, Matěj Khern, Viktorin Písař. Ze vsi Dýšiny Arlaheš(?) rychtář, Jindra Kuncel šafář, Mandl Racek, Roch starej, Zíka Vanecha, Lexa Vlček, Brož šafář. Ze vsi Chrástu, malej(?) Ruhtys, Šulík švec Kovčik, Petr Chudoba. Ze vsi Kyšic starý rychtář Čtrnáctý, Jíra Šustr, Khuncel(?) Štencel. A ti všickni oznámili a zvláště Bláha starej a Matouš Šulek poddaní pana Fri-

Přípis dole: Újezdo Myší náleželo někdy prelátům pražským(?) který od nich koupil někdy p. Adam Muchek a ten potom to prodal Plzeňským. Podle jiného statku(?) o němž(?) zprávu dával švec Minkra(?) z Dýšíně.

1605. V témž Myším Újezdu jest i vrchu kus, kterýž slove Radlice na kteréž(?) Kdysi(?) Laurenc Žid, úředník nad lesy, porostliny Smědčickým prodal: Bušovští hajní ale potom(?) Jan Stínška a Jan Ruda rychtíř odtud Motlovi Thámovi šafáři a Janovi Baslovi lidem našim smečičti, aby je sobě předse vozili a sekali. Že to není v záporu(?) p. Suchomastský jejich pán a vrchnost tak vis(?) jim, aby(?) našim(?)též nebránili, oznámiti uráčil.

dřicha, kteříž ty meze vykazovali, že jsou z polovice z Myšího Újezda předešle Bušovští platili 4 kopy a pánům prelátům(?) Kubsterin(?) a Kuncel platili též 4 kopy, a nyní neplatí žádný nic.

Myší Újezd aby někomu najat byl dávajíc z něho osm kop. Polovici ho mají Bušovští a polovici muž se pronajati.

Od Bušovic až nahoru k mezníku na cestě Křižovatkách předce nahoru k hromadě kamení a odtud na levo jíti upřímo. Potom tu Jan Malyánek drží kus jest smýcený po dvoru Tubcovským.

Přitom p. Fridrich oznámil a(?) Bláha poddaný páně, že ten les na vršku sám o sobě stojící táhlej, jakž Bušovští praví velkej, jich býti, že spravedlivě k Plzni náleží. Že tu jich nic není, co sobě oni přivlastňují. Předtím pak rok léta 1577 v pondělí po hodě vzkříšení Krista Pána na mezech Jakub Ryches(?) z Dýšíně takovou správu učinil, že když p. Muchka vozil, že u Bušovic pod Božími mukami byl velký kámen bílý mezník, a na ten kámen z vozu stupoval a mníc(?), že by měl zahrabanej býti, ale že by jej předci Vašek Pichnyc vyhledal u samé strouhy, odtud až k Božím mukám, od nich jde břeh nahoru. Po té půl jámy a na ní ještě kámen velký. Potom po té velké hromadě kamení a půl

strouhy na pravé ruce náleží k Plzni, potom po vrchu nahoru až ke dvěma chvojím a podle sebe jsou dva kameny, který ukazuje k kopci kamenův,

Sken 24, fol. 12 tužkou, 9 původní

(foto 4299)

a odtud na levou ruku mimo les Bušovských po břehu. A pod tím lesem upřímý břeh a Mandl z Dýšíné zprávu učinil, že tu dříví Bušovským prodával Janovi Krátkému a Jakubovi Vlčkov. Odtud upřímě až do mezníku na křížový cestě. A tam cestou travnatou nahoru jdouc, na pravý ruce jest kostelní a Plzeňský naše slove po Myším Újezdu. Potom na levou ruku uhna se na vrch a na pravý ruce Jindra s Václavem Kochem a Jakubem starým rychtářem vzali řetěz(?) Bušovským. A ten dosavad v rathauze mají. Potom nahoru odtud až k Kokotsku k velkému dubu na levé ruce. Potom od toho dubu upřímě až k veliké chvoji hranici. Od ní po břehu zase až k veliké chvoji. Od ní po břehu až k Kubštejnovskému a Táborovskému dílu, kdež pan Fridrich jmenuje Habrovsko. A to náleží Plzeňským dolů až k jedné velké chvoji sťatý od Vavrouše Štěcha z Dýšíné. Odtud dolů travnatou cestou až k kopci, od něho na pravou ruku podle znamenáných holezů(?) travnatou cestou až nahoru k dubu hranici. Zase k druhé hranici dubové předse k třetímu dubu kde Bláha starý ze Smědčic ukazoval p. Kryštofovi Muchkovi a p. Fridrichovi, že dochází Kohoutsko u dubu oznamoval. A u toho dubu je kámen veliký a okolo něho asi devět menších. Odtud před cestu k jednomu břehu a po něm až k jámě. Od jámy pravili, že jest díl Rokycanských k probošství až k druhé jámě a od té jámy druhé za rokycanským lesem zase plzeňský přes cestu po břehu k chvojoví hranici: na který se les potahuje paní Muchková. Ale že náleží k Plzni až k dubu u cesty hranici nad Leveckem: přičemž byl

Juxta: Vide(?) nefra(?) o Habrovsku a těchž mezích fol. 88 et 89.

Nota. V tomto lese habrovském najdi ty(?) mnoha p. Kryštofa Muchka kterýž(?) týž les svůj ... a v deskách míti. Pak že nic vícejinic čeho Rokycanství v držení byli. Těž(?) i psaný Újezd Oseckýchvíc toho lesa Sub cub via? lesové mezní věci.

Sken 25, fol. 12v tužkou, 9v původní

(foto 4300)

p. Adam Muchek i pan Fridrich Malesický a Plzeňští a Bláha starý z Smědčic v přítomnosti všech obnovoval hranici. Že jest byla pozarostlá. Odtud nedaleko hranička malá dubová na cestě a potom cestou na levo k velkému vohnutému a vypálenému dubu. Od toho dubu k lípě tlusté. Od té lípy k chvoji hranici u cesty, kteráž stará jest. Odtud nahoru k velkému dubu hranici. Od té předce na horu cestou starou k březí a chvoji. Odtud na pravou ruku hranice, Bláha jí též obnovoval. Při přítomnosti p. Kryštofa Muchka, p. Fridricha a Plzeňských. Pod cestou od té hranice zase k hranici velký chvoji pod cestou docházející Březinska jest konec hlavní Kohotska. Plurado aedem materia miumis sub rubrica Kohotsko.

Při tom tam se paměť nachází, jakž p. Fridrich Malesický bez paměti zpravuje, že by měl slove **Habří** veliký kus lesu panu Muchkovi za zamordovaného ovčáka oddán a a ukázati, ta něhož že p. Muchek 2000 kop míš. chtěl. A to že jsou Plzeňští okolo půl druhého léta(?) koupené měli a v držení toho byli, než p. Fridrich udal. A že to **Habří** spravedlivě k Plzni náležité jest. **Har ora do veteri**

Toho výchozu přítomni byli Štefan Fux, Jan Bakalář, Jan Kotorovský, Jan Mečříř, Václav Pumlovic, Matěj Khorn, Benedikt Drapl, Viktorin písař, Jiří Kadelara(?) kováře syn Jiřík Forhanzl. Z Dýšíné Jindra Zíka, Vanec Vlček, Blahoš rycht.?, Kuncl Šafrán, Mandl Racek, Kubšatyn, Kubík, Hroch starý. Z Kyšic Reicht, Štangl, Štrnáctý, Kuncl. Z Chrástu Malej rychtář, Švec, Valenta Hřích, Duchek, Jíra Štěně, Zíka Chudoba. Z Dolan Martin starý rycht., Nykl(?), Jindra Šilhavý jinak Kozel.

Více o Myším Újezdě najdeš vdole na listu 160.

Čilina**Léta 1591 v úterý po neděli křížové (21.5.)**

meze v lese jenž slove Čilina za Ejpovici k Rokycanům jsou osobami vykazovány těmito: (a to v přítomnosti M. Šimona Plachého z Třebnic, Václava Otmara, Jakuba Plzáčka a Bartoloměje Soběvolného, měšťanův města Plzně) Jílkem rychtářem, Matějem Čechem, Jírou starým rychtářem, Jakubem Pehova synem (vše z Ejpovic. P. Spansteri (?)) Havlem Kunclem a Benešem z Kyšic na tento způsob:

Předkem jedouce od Ejpovic při stezce, již k Hrádku pustému zámečku tu kdež v též stráni naší dubové lesy jsou, k témuž Hrádku náležité nad lukami při obcích ejpovických, kteréž na horu od luk jdouc z pravé strany leží. A z levé ruky dotčené lesy k Hrádku náležející až k veliké rohlci neb jámě, kteráž v též stráni naší grunty od Rokycanských dělí. I jdouc při též rohlci nahoru přijde se až k silnici, kterouž se jde od Plzně k Rokycanům. A při té cestě a silnici sedí v zemi kámen za mezník, kterýž vedle zprvu dotčených lidí slove Kvasnička proto, že soused z Rokycan přijmí Kvasnička řemesla řeznického, když z obou stran na mezích byli, na témž kameni pardus měl. Od kteréhožto kamene jde se na vrch k lesu Čilině mezi lukami, kteréž nad silnicí jsou. Kdež jedna louka z levé strany jest do Rokycan náležitá. A z pravé ruky nasause(?) slove Velká louka ke dvoru ejpovskému náležící, mezi těmižto lukami za mezníky jsou jakési trníčka

Sken 27, fol. 13v tužkou, 10v původní**(foto 4302)**

mimo které jde se nahoru k lesu Čilině až k jednomu dubu, který při týchž lukách stojí. A kdež se týž les náš Čilina začíná, vedle kteréhožto dubu jest kámen špičatý, od něhož se potom upřímo nahoru jde do lesův dubových, až k několika velkým dubům, kteréž podle sebe nedaleko jeden druhého na mezi stojí. A tu táž Čilina naše nahoru k vrchu jdouc, jest naše z pravé ruky k Ejpovicím. A z levé ruky Čilina Rokycanských, kdež také velikých hustých dubův několik podle sebe stojících za mezníky jest. Mezi nimiž jest kopček okrouhlý za mezník patrný. Odkudž potom upřímo se nahoru jde k travné cestě mimo veliké duby, kdež také jeden podle druhého stojí. K cestě pak pod vrch(?) přejdouc k jednomu velkému dubu, musí se od něho ustoupiti na pravo: a touž cestou jíti až skoro za hory, a též ustoupení přejde se potom z té cesty na jednu stezku, kdež kámen stojí z pravé strany mezi duby. Od něhož se potom touž stezkou jde k nárožní u velkému dubu (a tu vše z levé ruky jdouc jest les Rokycanských a náš z pravé strany). Od toho potom jdouc nahoru ještě trochu našeho lesu po pravé ruce povymejceného, ale jejich z levé strany celý stojí. A přijde se k jednomu kopci neb vršíčku okrouhlému, kdež táž myť naše přestává. A naše lesové dubový zato z pravé strany se začínají. Od kteréhožto kopce upřímo nahoru jdouc přijde se k jedné chvoji skloněné a křivolace vyrostlé a jako na poli vyvrácené, kteráž za mezník stojí. Od ní potom zpět k kopci kterýž jest na mezi nasypaný jiným předešlým nápodobný

Sken 28, fol. 14 tužkou, 11 původní**(foto 4303)**

a ten sedí při cestě travní. Od něhož potom upřímo nahoru se jde k dubu, kterýž u cesty s vysekaným † stojí. Dále předse potom na vrch od něho jíti se musí, kdež opět jeden velký dub na mezi stojí, a nad ním opět kopec: potom od toho kopce musí se jíti přes cestu upřímo k vrchu nahoru, kdež předse z pravé strany jsou lesové naše dubové mnohem tlustší a vytáhlejší nežli les Rokycanských z levé strany menší a špatnější, kterémužto malostí patrné se od našeho dospělého dělí. Mezi těmi pak rozdílnými lesy jde se až na špic **vertice mortis** neb vrch toho lesu, kdež také patrné mezování se spatřuje. A přijde se k jednomu kopci, na němž kámen stojí. Od toho kopce jde se opět k druhému upřímo, od toho k třetímu, na němž jakýs doubek vyrostlý jest, na způsob malé stoličky vyrostlý, na kteréž se člověk příhodně posadit může. A tu vždy ještě jde se mezi našimi vyrostlejšími lesy dubovými a Rokycanskými, až k jedné chvoji hraničné, na níž někdy řebáb byl vyrostlý mezi dvěma chvojemi, což lidem dobře vědomé jest. Nad tou pak chvojí opět jest kopeček na mezi, a potom pořád několik chvojí, kteréž slovou od starodávna Rovný chvoje, u nichž také kopec jest. A potom opět málo dále jiný kopec, jdoucí upřímo od jednoho k druhému, až opět k jiným chvojím přijdouc, přes travnou cestu přijdouc. Od kteréžto již se dolův scházeti začíná a k jiné chvoji jdouc navazuje, potom dále stojí dvě chvoje podle sebe, od nichž se dolův jde, a tu z

Sken 29, fol. 14v tužkou, 11v původní**(foto 4304)**

pravé strany jsou mytí naše. Při kteréžto myti ještě potom ústupek z cesty k kopci na němž březí stojí a kámen. Z kteréhožto místa hledíc **ad austen(?)** k polední stranu spatřuje se dvůr Rokycanských Mokrouše: a tak předse travnou cestou dolův jdouc skrz kopeček při cestě. A potom stezkou se dolův předse jde k jednomu starému kopci, a od něho opět k jednomu dubu u cesty travní stojícímu, kdež všecko patrné mezování jest lesův jednéh od druhých. Potom blízko jest kopec u cesty, dále kámen dubím zarostlý. Od něho potom k posekané chvoji neb k pařezy chvojového, kterouž někdy šafář z Mokrouší (nemaje toho učiniti) sřal a odvezl na špány. Cesta travná v témž místě všecko patrně mezuje. Naše lesy jsou z pravé strany k Ejpovicím a Rokycanských z levé, dolů jdouc z vrchu. A jde se od jednoho kopce k druhému vše upřímo. Potom od nich jako špicem neb cípem jde se až k jednomu dubu, při němž hromada kamení leží. Od toho dubu jdouc nahoru k Ejpovicím jsou z pravé strany lesy naše čilinské, a z levé strany obce tymákovské, jde se po mezi, kteréž nás od nich dělí, mimo několik velikých dubův, až se přijde k dvěma velkým chvojím. Od nich opět jdouc vedle jiných dubův jíti se musí jako voblikom k jiným dubům

mimo též duby při obcích tymákovských, až se přijde k jednomu dubu, od kteréhož se dolův jde podle starých dubův až na veliký dubový pařez, tu kdež merinky(?) Pavel

Sken 30, fol. 15 tužkou, 12 původní

(foto 4305)

Němec ze vsi Tymákova lichej(?) 90.(?) dub ten hraniční na mezi nenáležitě s'al a do Plzně přivezše mandlíři jej prodal, což také na vrchnost jest vznešeno a pokuta i trestání proto na něm žádáno ... in protocollo eiusdem aney(?) patek(?). Vedle toho dubu s'atého ještě nedaleko jedna velká lípa. Od té lípy jdouce po mezi jsou opět velcí dubové stojící, kteréž se na pravé ruce nechati musejí: a při obcích tymákovských jde se z levé strany a tu již se pomalu k Ejpovicím jíti nahoru začíná, až opět k jedné lípě veliké upřímo k ní jdouc. Od které potom jde se k rohu, kdež opět mnozí dubové pořád stojí, a mimo ně jde se k Ejpovicím při obcích tymákovských až k jedné hrušce, kdež někdy Lukáš Zedníček z Plzně na mezích jsouc mrskán byl. Od té potom hrušky jde se mimo několik velikých chvojí, kteréž na mezi stojí. Od nichž potom cestou travnou až k jedné opět malé hrušce se jde, a od té potom jde se cípem, kdež tymákovské obce přestávají, k jednomu starému dubovému pařezu, na němž někdy Matěj Čech z Ejpovic pardus měl. Tu pak z levé strany začínají se obce ejpovské a z pravé strany ještě předse Čilina, při níž jest travná cesta, kterouž se jíti neb jeti může až k těm(?) lukám, které nad silnicí jsou, o nichž se nahoře zmínka činí. Že jedna do Rokycan a druhá k dvoru ejpovskému náleží. A tak táž Čilina v mezích svých dosti patrně a světle tuto jest popsána.

Sken 31, fol. 15v tužkou, 12v původní

(foto 4306)

Meze s pány Rokycanskými nad Ejpovicemi

1558

léta 1558 die Inventionis santa Crucis.(út 3.5.)

První meze u Ejpovic od jámy velké, kde voda vypadá pod Hrádkem, a jde až k kamenu (2. kámen) u cesty, který vsazen šípátý. Přitom byli vejjezdu Matěj Voldán, Linhart z Horšova, Vít hodinář, Jiří Buaroverský(?) a Šebestián Raušar(?) z Plzně, a někteří sedláci z okolních vesnic – z Ejpovic, z Kyšic, z Letkova. Z Rokycan Vít Kohout, Klurec(?) a Václav. Okolo toho druhého mezníku hromádka kamení, kterémuž dáno jméno Kvasnička. Potom natepaný(?) dub několik pramenů.

3. příkop pod jabloní při lískovém kří. Břeh

4. dub nasekaný dvojí prameny.

5. dub natěť rozkladitý.

6. dub vysoký na hranici vokopaný, odtud po cestu travní.

7. kopec vykopaný mezi cestami travními pod dubím, na kterém Václavovi Červenkovi z Rokycan vyšoustáno a Janovi mlynáři z Ejpovic.

8. chvoje velká vnově nasekaná.

9. dub velký rozložitý.

10. dub velký a podle něho habr.

11. kopec na něm vyšoustali Matějovi Beranovi z Rokycan.

12. nad kopcem chvoje bez vrchu.

13. hromada nakladeného kamení pod dubem. Petr Bušík z Rokycan.

14. dub vysoký se dvěma kříži.

15. opět dub vysoký.

16. tři lípy křížovaný v hromadě.

17. dub na kopci vedle něho kámen.

18. nad tím druhý dub vyso-

Sken 32, fol. 16 tužkou, 13 původní

(foto 4307)

ký na vrch.

19. kopec pod lipkou. Šafář plzeňský.

20. kopec proti chvoji vysoké. Král z Letkova.

21. dub na kopci a kámen při tom.

22. chvoje dvojitá velká na níž řezabina roste.

23. kopec vedle dubí.

24. chvojí několik pořádkem vysokých.

25. kopec na vrchu v rovině, v něm řezabinka roste a chvojka.

26. kopec z vrchu dolů na převážení a v něm chvojka. Šimon letkovský.

27. chvoje velká vokopaná. Rycht. z Ejpovic Martin.

28. potom cestou dolů.

29. z cesty kopec na něm březí. Martin Labek z Rokycan.

30. zákop vedle jámy na něm chvojka.

31. kopec starý s pařezem.

32. kopec nový okolo dubce.

33. kopec u cesty v něm kámen k Tymákovu jdouc.

34. kopec vedle cesty, mezi dvěma doubkami kámen.
35. kopec vedle cesty, na něm duby, vedle toho jáma.
36. chvoje vysoká u cesty křížovaná.
37. kopec přes cestu, na něm malé dubíčko. Zikmund Ziezhulka z Rokycan.
38. kopec u cesty, Knoflíček.
39. líska u cesty křížovaná třemi kříži.
40. kopec nad cestou na pravé ruce, v něm břízka. Čech a Hrnčír z Ejpovic.
41. v cípu namět kamení pod starým dřevem u vosiky a potom nahoru jít vedle obce tymákovské. Soukup z Kyšic.
42. chvoje vysoká na tři nasekaná.
43. dvojatý dub znamenáný.
44. dub rozložitý velký křížovaný.
45. dub nevelký nad starou cestou křížovaný.
46. dub rozložitý na něm kříž nad cestou starou.

Sken 33, fol. 16v tužkou, 13v původní

(foto 4308)

47. křížovaný dub, proti němu lípa křížovaná.
 48. dub nevelký křížovaný.
 49. opět dub nevelký křížovaný a lizovaný na dvě.
 50. nevelká bříza pod ní mezník, naproti ní lípa křížovaná.
 51. od ní opodál kameny zakopané do břehu u Čiliny.
 52. dub lizovaný a křížovaný rozložitý u Čiliny.
 53. hruška stará naťatá u cesty.
 54. hruška vysoká mladá lizovaná naťatá.
 55. dub sťatý velký nad cestou, odkud se dělí obce tymákovské a díly ejpovické.
- Na tom výchozu z obou stran místo dáno.

1580

Léta 1580 v úterý po Veliké noci (út 5.4.), a potom na den sv. Marka (po 25.4.).

Meze tyto vedeny jsou podle nadepsaného poznamenání skrze starého rychtáře kyšického, a našlo se to, že všechny ty mezníky tak jakž se nahoře píše, patrně ukazoval, s nímž se 2 jinými podanými zdejšími srovnávali **drvek Ravoziinský?** Vít hodinář, Jan Šumar, kteří léta [15]58 in die inventionis s. Crucis (3. května) na těch mezích byli, a oznamovali, že oni to v pamětech svých snášejí, že tudy, jakož se od nás vidí, tehdaž viděno bylo. A po těch místech na klini(?) se Rokycanský potahují, že jsou nikdá nebyli. A poddaní pak oznamovali, že v těch místech před 25 lety dřív k ruce obci plzeňské prodávali a lesy dodávali. Ale poněvadž tomu Rokycanští na odporu byli, žádných jistých mezí neukázavše, nýbrž přes záhony, kdež žádných hlav aniž břehu

Sken 34, fol. 17 tužkou, 14 původní

(foto 4309)

není, vedli. Není to na místě postaveno. Však páni rokycanští dáleji úřad zdejší, chtěje-li na tom našem ukazování přestati čili nic, spraviti mají. Tohoto posledního mezi vidění přítomní byli pan Reginovic, Šebestián Kříž, Štefan Fenc(?), Jan Bakalář, Jiřík Bavorovský, Vít hodinář, Jan Šumar, Václav Otava a jiných mnoho. A z Rokycan vyslaní Václav Havelda, Martin Písečka bakalář, Václav Písečka, Jan Markovis písař jejich radní.

Joan Lobeský in veteri registro annotat

Léta 1596 v úterý po slavnosti seslání Ducha svatého (út 4.6.)

v přítomnosti Šebestiána Pechovského z Turštejna primátora, M. Jana Klea z Roudné a Jáchyma Tomáškovice z Prantštejna(?) osob spoluradních, též M. Šimona Plachého z Třebnice písaře radního a jiných osob, jichžto jména málo níže jmenovat se budou. Meze v lese Čilině vykazovali Jíra starý rychtář a Matěj Čech ze vsi Ejpovic, též Jan Šaustar(?) ze vsi Kyšic, a ti všickni vůdcové byli. Za nimiž šli na to patřice Filip mlynář z Ejpovic Řihec jinak Řehota ze vsi Kyšic, též Brož Čtrnáctý odtud, Brož krčmář ejpovský a Jíra Jolek odtud. Zprávu davši, že velká jáma nad Hrádkem podle silnice k Rokycanům dělí grunty naše od rokycanských, v kteréž mají oni polovici a my druhou. Kteráž jáma začíná se od luk k též silnici kdeže kámen

Sken 35, fol. 17v tužkou, 14v původní

(foto 4310)

na mezi stojí, slove Kvasnička, při kterémž pardus měl Jan Adamovic služebník úřadu města Plzně od Šebestiána Pechovského z Turnštejna primátora, odtud jde se přes louku Rokycanských až k jednomu dubu, kdež také kámen jest, při kterémž vyšupáno od M. Jana Klea z Roudné Brožovi krčmáři z Ejpovic. Suchým trním a polem na pahrbku mezy duby měl pardus Miklan Březovan od M. Šimona Plachého z Třebnic. Jan Šimanovský ze vsi Kyšic, Dále potom při dvojitěm dubu mrskán byl lohem od Jáchyma Tomáškovice Šebesta Jíra starého Šebesty syn z Ejpovic, potom u dubu podle cesty na vohybu Havel z Kyšic, kdež z pravé strany les náš jest březový a z levé dubový les Rokycanských, a jde se břehem k dubu, kdež Jílek pardus měl, od něhož se nahoru nalevo uhejbá až tam, kde naše březová myť přestává, a ještě tu zákop okrouhlejší, při němž vydržel pardus Jakub Pitra syn. Odtud na chvoje jde se křivolem(?), kdež měl pardus Jakub Samec jinak Kubalko(?) z Plzně. Potom u lípy Jíra Jílkovic z Ejpovic a u řeřába

Eliáš Kacafírek z Plzně, dále na té cestě Brož Čtrnáctý, kdež se jde k chvoji pod cestou dolů, kdež také kopec jest, při němž vymrskán byl Tomáš Fink. Dále jest dub s kamením, kdež Jan Šaupar pardus měl. Odtud k pařezu vykopanému, potom při cestě jest lizovaný doubek. Potom kopec a doubek při kopci(?) když tak z svrchu dolův se jde, jisté dva kopce nedaleko od sebe jeden z pravé a druhý

Sken 36, fol. 18 tužkou, 15 původní

(foto 4311)

z levé strany. Při tymákovských obcích jde se po břehu jako k Ejpovicím co ústupkem neb voblikem po břehu, kdež také jeden dub velký stojí. Pak opět(?) od něho k jinému dubu po břehu dolů, podle obcí tymákovských na téměř břehu stojí dubův mezových do pěti, mezi nimiž vyšupáno Adamovi Paclovi. Od něho potom na námětky až k lesu, kdež mrskán byl Savery(?) doktor z Plzně.

Od Čiliny šli jsme mezi obcemi tymákovskými a ejpovickými nahoru k Letkovu podle špičatých kamenných mezníků, kdež z obou stran mytě byly. Potom ukázán mezník kamenný, který dělí Kyšické, Ejpovické a Tymákovské a jdouce tak nahoru jest jáma, která dělí Tymákovské od Kyšických slove Za skalama k tymákovským polím. Od jámy na hrušku a potom podle lesův až k Novinám, tu kdež také jáma jest, kteráž dělí Kyšické, Tymákovské a Letkovské, v kteréžto jámě jest kamení hromada na kteréž vyšupáno Melicharovi kočmu našemu. Od toho místa vykazovali dále meze naše Urban Bulík, Vít Vacek, Matouš Jeníšek, Jan Čechura, Michal Hruža, Michal Hřích, a šli jsme k Lísku k sobě nahoru, kdež z pravé strany naše porostliny jsou, a to po březích, kdež také kopcové maličtí stojí při travné cestě, kteráž v našem jest. Potom přes cestu Tymákovskou jest kopeček pod dva kameny

Juxta: Noviny.... Letkov

Sken 37, fol. 18v tužkou, 15v původní

(foto 4312)

na kříž(?) s hlavami (však ne lidskými) přijde, kdež také tu mezi travnou cestou Jan Čechura z Letkova mezi břízami pardus měl. A nedaleko Vít Břízka z Koterova. Odtud upřímo nahoru, kdež cesta jest, a tu vždy předse jest z levé strany Tymákovsko a naše z pravé strany, kdež potom jest hromada kamení, kdež slove V Skřižišti (Stražišti). A tu se trojí grunty dělí. Tykákovští ukazovali a naši. A jde se odtud dalekou cestou mimo staré lizování na dubech. A tu z levé strany jsou lesové ke kostelu staroplzeneckému, kdež Urban krčmářův syn z Letkova paměť mezní vydržel. A tu kde se po břehu podle cesty jde, jest všecko naše z pravé strany, kdež V Lísku slove, a z druhé strany jest porostlina Kokořovcova. A týž Lísek náš táhne se až k Štěmanově dědině z Letkova, kdež měl pardus Vacek z Letkova. A jde se hned podle dědin letkovských až k Podhoří, tu kde Šimšova ze Starého Plzně dědina jest. A tu z pravé strany Jan Hruža z Božkova poddaný náš les svůj má. Z pravé strany ho nechajíc musí se na kamení mezníku přijíti po břehu. A týž mezníky jsou špičatý. Podle dědiny Šimšovi jdouc přes tu cestu kterouž od Koterova k Tymákovu běží, kterouž někdy Šimša, když sil tu dědinu jeho, tak jakž to od starodávna bylo, se jezdilo, zvorál, toho učiniti nemaje, jakž o tom v listu 144 níže najdeš. Při kterémžto místě jest také mezní kamení nedaleko odtud, od kteréhož se na pravo uchyluje nahoru, kdež kámen opět u šípku stojí při konci dědiny. Potom opět jest kámen od kteréhož se k dubu podle lesu smrkového

Juxty: Skřižiště. Lísek. Podhoří. (u příslušných jmen)

Sken 38, fol. 19 tužkou, 16 původní

(foto 4313)

až do jámy, tak jakž to vše Petr Hanzalík člověk starý ze vsi Koterova a Urban krčmář odtud vykazoval. Mimo jámu dolů, anžto(?) polovicí jest naše a druhá p. Karla Kokořovce. Při dědině naší Skanu(?) jsou dědiny Koterovských. Za jámou když tůž Hanzalík zprávu činil, že by od dvou dílův dědin jinou jejich tu v místě až přes jámu uhnouti se mělo, ale že se jim v to Šamša starý plzenecký soused vložil a k svému přivlastnil, nemaje k tomu žádného práva. Z jámy přímo vdole vyjdouc jest k dědině Staroplzeneckých (kdež také někteří Koterovští dědiny jejich pod plat drží a užívají) jest tu hruška na mezi a potom jabloň, vše pod vrchem Koterovských kterýž slove Mešnice: přese kamenná cesta, kterouž se pod tímž vrchem až k cestě staroplzenecké jde, mimo dědinu tu, kdež Němec Fridrich z Koterova od Staroplzeneckých pod plat drží a poněvadž se v před(?) výchozu očitě spatřilo a v skutku shledáno jest, že podle té 2(?) při tý poplatní dědině, do gruntův našich oráním se vydával, naši vlastní zemi k cizí priorajíc. Dán jest mu za pokutu dobrý pardus od Daniela Stayského(?) z Dubeče měšťana v městě Plzni. Při mezích koterovských jsou také naše lesové kteříž slovou Kolečovka k Božkovu za Koterovem a Buková les a dědiny podle Kolečovky.

Jiné mezování viz níže od listu 55. (jiným písmem)

Juxta: Kolečovka, Buková.

Sken 39, fol. 19v, 16v původní

Prázdná strana

Sken 40, fol. 20 tužkou, 17 původní

(foto 4314, 4387)

Meze u Chotíkovského rybníka

1562

Léta 1562 feria Quinta post Apolonie (12.2)

Valenta krčmář z Chotíkova poddaný páně Točníka přesekal do lesů plzeňských u stezky jdouc k hrázi dolů nad rybníčkem, jest mu po čeledi jeho vzkázáno, aby těmi dvěma látry nehejbal, že jest přesekáno. Na tom výchozu byl

Matěj Voldán, Zikmund Stašek a Jan Kašpárek z konšel, a Jan mladší Šumar, Slaboň, Matěj Polák a sousedé Olevečtí (**Bolevečtí**). Odtud potom vedli přes hráz. Že by té hráze polovice na gruntech našich býti mělo, nebo země naší k té hrázi vzali. Z našich gruntův až zase na vršek k břehu. A ten jde vedle staré stezky, až kde někdy kámen byl vedle břízy. Ale kámen již není, než místo se dobře poznává. Zpráva jest, že by ten kámen Chotíkovští že velký byl k tarasu toho rybníka vzíti měli. A ta stezka jde k Ledcům.

Léta 1566 feria tertia ante Sophia.(út 21.5.)

1566

V to místo výchoz se jest stal, že jest Chotíkovští, kteříž třech pánův jsou, pana Jana Markvarta, p. Jiříka Malesického a pana Václava Točníka, posekali u stezky lesu obce zdejší. O to posláni do Chotíkova Mikuláš Plechšmíd rychtář, Karel Teyml, Andres

Sken 41, fol. 20v tužkou, 17v původní

(foto 4388)

Wilpreh a Valenta Volfa starého rychtáře syn, aby tím lesem Chotíkovští nehejbali, zb(?) a s vůlí-li(?) pánův svých jsou tu sekali, čili nic, aby na to světlou a neukrytou odpověď dali. Při nich byl Zikmund Plzák. Chotíkovští odpověď jemu dali, že jsou tu sekali než(?) porostliny pánův svých, ale sami od sebe. Hic ssumarius in Veteri registro annotanit.

Shora(?) vidí fol. 115. Neb poznamenání toto Šumarovo ani hlavy ani noh nemá.

Sken 42, fol. 21 tužkou, 18 původní

(foto 4389)

Chlum

1564

Meze pod Chlumem s lidmi bukoveckými a pánem jejich jsou takové: Předkem jsou **hrušky** u cesty, kterou k Chrástu jedou vedle dědiny Rodelova(?) z Bukovce, kterážto leží vedle dědiny újezdecké. Tudy meze jdou až k břehu dědiny, kterou Valenta Draxl drží, vedle kteréžto dědiny Rodelova. Na vrchu při kraji sedí kamenný mezník, vedle něho chvojka a jabloňka; potom odtud drobet napravo k jámě vedle dědiny kotvovské, kteréž drží Lákal. Kteréžto jámy půl náleží Lákalovi a půl Bukoveckým. Nebo uprostřed té jámy meze jdou a tak upřímo na horu jdouc od té jámy k břehu, kde březičko jest, přes jámy, kde voda někdy vydrala(?), kterýmiž se dělí grundy Plzeňských a Bukoveckých. A tak patříc od mezníku u dědiny Rodelova nachází se, že Sheybal přioral do dědiny Lákalova. Potom odtud břeh hest patrný, kde někdy bratřím bosákům dříví dáno bylo, jakž pařezy větší(?) se nachází na gruntech Plzeňských, kde oni praví, že tu někdy za paní Šafránkové pan purkrabě rozsoudil, neb znáti, že se odmeyčelo (**tj. odmýtilo?**) a tak ten břeh jde vokolkem na pravo až k březí z dědin Bukoveckých. Potom zase na levo pod vrch, kde velké chvojí Plzeňských stojí. Mety(?) tuby(?) pokládati chtěli sobě Bukovečtí nějaký kvadrangl □. A tak ten všecken vrch Plzeňských jest a pod ním dědiny Bukoveckých břehem patrným jde se všechno vedle dědin Bu-

Sken 43, fol. 21v tužkou, 18v původní

(foto 4390)

koveckých až k mezníku, kterýž stojí v dědině u cesty, která jde do Bukovce, tak po levé ruce Plzeňských a po pravé Bukoveckých až k mezníku vedle cesty proti doubku. Od toho jíti zase na pravo dolů, na levé straně jest dědina k Týnci a za ní hned kostelní, kteréž obě drží Řehaník pod plat, ale neplatí skrze nedbání; kdež patrné také jest, že tu mnoho přioral až k trníčku, u kteréhož zpráva jest, že by Sheybal meze vyoral. Od toho trníčka po levé straně jest Plzeňských a po pravé Bukoveckých. Odtud jíti po břehu k hrušce, pod kterouž mezník jest. Od ní pařez k druhé malé hrušce, pod nížto mezník vyoraný, kterýž tu před rukama velký kámen leží. Nachází se, že velmi mnoho přioráno. Od té hrušky jdouc k cestě, po té cestě jíti až k pařezu. Potom odtud upřímo dolů, kdež se nachází mezník, kterýž ukazuje až k řece. A tu Pecha z Bukovce v lesích plzeňských přisekal a otýpek nadělal, kterých polovic poustevníku k sv. Jiří dáti musel. Potom za těmi mezemi na pravo jsou kostelní k sv. Jiří, o těch vědí Senečtí a Bukovečtí.

Při tom výchozu byli ve čtvrtek po sv. Bartoloměji léta **1564 (31.8.)** Jan Malivánek(?), Vojtěch Khettermon(?), Ondřej Kučera, Barchot(?) Flíček Senečtí a Bukovečtí. Samej také jakž svrchu psáno vedli. Též při tom byl Nykl Klaus z Újezdce, Volf Černý a Josef rychtář z Lobež.

Sken 44, fol. 22 tužkou, 19 původní

(foto 4391)

Potom na druhý den zase vycházeli Jan Malivánek, Linhart z Hyršova, Jan Kropáč, Šebestián Stach a Jan mladší Šumar. Stalo se v pátek den sv. Jiljí léta **1564 (1. 9.)**.

Hic ssumarius collegit in veteri registro.

Léta 1601 v úterý po sv. Prokopu (10. 7.)

1601

podle M. Jana Klea z Roudné a Bartoloměje Stehlíka z Čenkova obou konšelův vyjel jsem na týž **Chlum**. A Vaněk Levý, poustevník od sv. Jiří v Kostelci, vedl nás na vrch Chlum nad dědinu slove Šedsvan(?), kteráž k Doubravce přikoupěna do jámy a pravil, že z druhé strany jámy v břehu byl kámen vožený. A tu v tom místě, kdež stál, prosekány jsou dvě březiny, chvojky a dubiny. Odtud přešli jsou tu jámu a přišli jsme k jabloni, kdež po pravé straně jest Bukoveckých a Chlum náš, kdež také dědina leží po levé. Potom jsme šli po hlavách dolů podle dědiny

Schejbalovo, kdež několik chvojí červených stojí, až k průhonu Bukoveckých, při kterýmž jsou z levé strany mnohé chvoje lizované. Za břehem v našem Chlumu, kdež na odporu nic není, než málo pojdoc přijde se k pařezům, kdež někdy Řehaník(?) dříví posekal, a tu se chtěje do Chlumu aby záhony nahoru táhnouti, ale toho dříví nechati museli, kteréž Jan Klauz a Mikuláš Htanta(?) z Doubravky z poručení pánův odvezli. A bylo šest(?) dřev.

Sken 45, fol. 22v tužkou, 19v původní

(foto 4392)

Z břehu toho sejdouc do jámy přijde se k smrku, který z druhé strany v břehu sedí. Odtud potom do druhé jámy k osice, kteráž též na břehu leží, a tu jest přidši, na levou stranu Chlum náš a z pravé Bukovských. A nedaleko odtud jest chvoje lizovaná. A z pravé strany dědiny jejich, totiž Pychova. A odtud se jde břehem od břehu mimo dědinu Lihonovu až k cestě, kteráž z Bukovce k městu Plzni běží, kdež také za tou cestou dolů dědiny leží k sv. Jiří a k Týnci náležité. Při tom byl Mikuláš Havel(?), Jan Klauz z Doubravky, Ondřej šafář a Jan mistr polní doubravečtí.

Sken 46, fol. 23 tužkou, 20 původní

(foto 4393)

Dolanský meze s Břízskými.

1577

Léta P. LXXVII v pondělí den sv. Jana Křtitele Božího. (1577 24.6.)

Výjezd byl na spatření mezníkův proti poddaným rokycanským ze vsi Německé Břízy. Martin starej ve vsi Dolanech oznámil, že průhony po horách jdou, kde nebožtík starý Sich kameny chtěl k stavění lámati; to že všecko pánům náleží a nikdy na překážky žádný nikdy se od žádného nestalo a toho všeho všeckni Dolanští jsme užívali.

A cesta že jest v průhonu, kdež jsou kamení vozili, tj. až do potoka, kde potom Rokycanští duby prodávali. A ten průhon jde okolo až k sv. Maří Magdaléně.

Item. kde Rokycanští poddaní zvorali podle dědiny Dalkovo(?), to že nikdy starým východem uznáno; že to místo, kde zvoráno, měli všickni Břízští a Dolanští ve spolek toho užívatí.

Item. pod průhonem zvorali Břízští do Dolanských dva záhony, kde první nikdy za paměti lidské nebylo oráno, pod starým dubem.

Item. mezník jest v cestě vedle dědiny Zemlova(?). A z druhé strany jest Bohatýho z Břízy dědina; a tu se patrně ukazuje, že týž průhon převoral.

Item. druhý konec dědin Dolanských až do dubu velikého. Těch jsou i Dolanští od starodávna vždycky bez překážky užívali, i trávu tu sekali a domů nosili.

Item. ke Zručí Břízští patrně přivorávají na grunty

Sken 47, fol. 23v tužkou, 20v původní

(foto 4394)

naše vedle svého průhonu dolanské i také grunty zrušské, jak mezník patrně ukazuje, kdež jsou nemálo přiorali a osili. A nyní ještě ovšem osito, a to Trubka z Břízy přivoral.

Dolany

1577

1577

Léta 1577 v úterý den početí Blahoslavené Panny Marie. (10.12 ?)

Stal se výjezd s pány Rokycanskými ke vsi Dolanům. A byli při tom Zikmund Plzák, Matouš Haufl(?), Štefan Fux z konšel, Šebestián Stach, Jan bakalář, Jan Košinář, Jan Kotorovský, Jan Šumar písař, Václav Froysmach(?), Jáchym Tomáškovice, Šebestián Kříž, Banoš(?) Stehlík, Jiřík Rejmovic, Viktorýn písař. Ze vsi Dolan všichni. Ze vsi Druztové a Zruče tolikéž všichni. Z města Rokycan Václav Havlík, Martin Kohoutů, Jan(?) Pražák, Marek písař, a ze vsi Břízy rychtář tu Jan Zajíc starý, Stéblo, Erazim a jiní ukazovali mezníky takové: Předkem pod horou v drahách jest patrný mezník, na kterémžto mezníku dali Zajícovi starému z Dolan pardus, nebožtík Pavel Berounský. Od toho mezníku přes loučku k druhému mezníku, který ven někdo dobrý vyvrhl. Zase od toho mezníku mimo dědinky a loučky

Sken 48, fol. 24 tužkou, 21 původní

(foto 4395)

až k třetímu nahoru mezníku podle nového břehu vykopaného. Odtud starý světlý a patrný upřímo břeh a v tom břehu staré dva mezníky upřímo se vysvětlují nahoru až k průhonu starému a pravě až k potoku, což Rokycanští spatřili a místo dáti museli.

Ale druhá strana, rychtář z Břízy, ukazoval nahoře od božích muk po pravé straně asi dva nebo tři mezníky. Ale za pamět se našlo, že tu není a nebyl svobodný průhon, že k tomu dovolili, aby vsazeny byly ty mezníky, ale nic dědičného nebylo a nemůže býti. A Březští průhony staré světlé a patrné vorali. A ty zvorali Michal Neytr(?) z Břízy. Zezadu mají loučku. Tý vždycky užívali od starodávna společně a nerozdílně.

Nebo o těch mezích poznamenaných rychtář starý kyšický o tom dobře ví a paměť dobrou snáší, tak jakž poznamenaná stojí, že jinak není. **Ex veteri registro**

Meze u Dolan a Habrovska.

1577

Léta 1577 v úterý den proměnění Pána Krista (6.8.)

stal se výjezd k Dolanům a Habrovsku

Sken 49, fol. 24v tužkou, 21v původní**(foto 4396)**

tu kdež od dávných časův mezi námi a Rokycanskými odpor byl, což také tehdáž srovnáno, spokojeno i konečně tímto způsobem na místě postaveno jest, že Plzeňští vydali z prostředku svého Šebestiána Slacha a Štefana Fuxa a též páni Rokycanští z sebe vydali Jakuba Klevece a Ondřeje Hudičku(?) starými sousedy jich. A tu jest vyhledáno paměťmi, že týchž mezníkův, kterýchž jsou někdy vysazený u dědiny, který nyní Razím drží, syn starého rychtáře nebožtíka Šicha ve své celosti se zůstává, a to proto, aby do průhonu přiorávána nebyla. A ten průhon od toho mezníku, který ještě v cestě jdouce k Habrové od toho mezníku počínouc tím dolem k vodotečně nebo potůčku až dolů k hlavě(?), kde příkop vyvržen. A jeden mezník, který vykopán byl až k tomu mezníku, kdež někdy N. **(křestní jméno neznámé)** Zajícovi pardus vypráskán byl, ten všechn vrch i s porostlinami který koli jsou, Plzeňští s Rokycanskými v společnosti sobě jsou pustili a jedni druhým pouštějí, tak, že obojí vrchnosti lidé poddaní budoucně vždycky by všelijaké překážky toho vrchu průhonem i pastvištěmi užívati mají, a jedna vrchnost by druhé žádného vorání ani porostlin sekání pod ten potůček dopouštětí víc dotýkatise nemají. Než toliko co na tento čas Michal Petr z Břízy člověk poddaný Rokycanských za

Sken 50, fol. 25 tužkou, 22 původní**(foto 4397)**

sil, aby toho jedním užitkem užil a po sněti užitku, toho průhonu také ležeti a srovnati zanechati má. K tomu vysláni byli od nás Šebestián Stach, Zikmund Plzák, Štefan Fux, Šebestián Kříž, Jan Šumar a Viktorin písař. Od Rokycanských Václav Havlík, Matěj Škoda, Martin Bakalář, Václav písař, Jan Pražák, Matěj z Touškova, Laurenc pekař, Jan písař, Matěj Babička.

Hic Vietorinus sua manu in veteri registro minus diliicide quam isther(?) negotium postularat, annotavit, Otoni Svetlici(?) in protocollo

v středu po sv. Janu Křtiteli (24. 6.) též feria Vseg(?) transfig. dmn. (tranfiguratio domini – to ale nesedí) 1577.

**Tyto stížnosti od Rokycanských léta 1597 vznášeny jsou,
na kteréžto také tuto odpovědi pořádně poznamenané se nacházejí.****1597**

Co se předkem první stížnosti dotýče, že jsou lidé poddaní naši ze vsi Dolan příplot v řece jejich vlastní a dědičné vytrhali a ještě se jej do konce roztrhati strojí. Takový příplot se poznává do konce jak proti právu, tak i proti dobrému sousedství učiněn býti, aneb nadvyšováním jezu a příplotu

Sken 51, fol. 25v tužkou, 22v původní**(foto 4398)**

děláním gruntům cizím škoditi se nemá, a tj. jak zřízením zemským, tak i světle patrně ode všech tří stavův obmezeno pod jistými pokutami, jakož pak pokuta kdož by se tak nezachoval 25 kop míš. Na sněmu, kterýž držán byl na Hradě pražském léta 1558 v pondělí po Novém létě, a na jiném sněmu, kterýž téhož léta ve čtvrtek před sv. Martinem držán byl, pokuty 100 kop míš. uloženo jest. A to proto, že majíce my z obou stran té řeky břehy naše vlastní, škodu na nich snášeti musíme. Protože se jich netoliko bitím kůlův dotýkají, ale také, že je voda tím spádem svým, což se očitě spatřuje, podbývá a skypřuje, skrze což grunty naše se zmenšují, nésti musíme, nejsouce toho povinni na škodu svou od pánův Rokycanských proti právé **(tj. právu)** království tohoto snášeti.

Druhé hic(?) k nám hrazením té vody veliké k(?) sousedství prokazují nepřejíce, aby ryby z řeky jejich do naší se dostávali měli, ježto se toho na všech gruntech našich nenajde, abychom my buďto jim aneb kterým jiným sousedům tím způsobem na řekách jakou nejmenší protimyslnost činiti a rybám přirozený běh a cestu jejich zastavovati a hraditi měli. A poněvadž se toho žádnému z obyvatelův Království tohoto toho, aby takové hradby na řekách či

Sken 52, fol. 26 tužkou, 23 původní**(foto 4399)**

nití a vyzdvihovati měl nedopouští a my pro ušetření dobrého sousedství mohouce na pokutu sněmy vyměřenou proti nim nastoupiti, toho jsme před sebe vzíti nechtěli a ještě pokud nám k tomu další příčina podána nebude, před sebe vzíti nemíníme. Protož aby lidem poddaným našim nebylo potřebí téhož nenáležitého a zapověděného příplotu trhati a z řeky vyzdvihovati, sami to bez dalšího zaneprázdnění opatřiti a týž příplot vyházeti povinni jsou.

Druhá stížnost jejich jest taková, že nadepsaní lidé naši zbraňují jim průjezdu ode dvora habrovského přes louky své.

Tato stížnost jest do konce tak jako i první neslušná a nenáležitá v tom, že v vlastních gruntech našich, sobě nové a neobvyčejné cesty přes louky týchž poddaných našich bez vůle a vědomí našeho na znamenitou škodu jejich zarážeti chtějí. Jakož se to očitě spatřuje, že po lukách týchž poddaných našich již nejedna cesta, ale několikrát učiněna jest, a teď naposledy šafář jejich nechtějící sobě té cesty dáti brániti, sám při gruntech poddaných našich hradbu učiniv, tím ohražováním grunty naše k gruntům pánův svých tak, aby přes louky poddaných našich neobvyčejné cesty užívati mohl nenáležitě připojovati a nadto vejš břeh náš vlastní a přirozený při vodě jejich sám o újmě své kopati a

Sken 53, fol. 26v tužkou, 23v původní**(foto 4400)**

zmenšiti směl. A poněvadž tehdy v tom místě a přes louky poddaných našich nikdy cesta nebyla a bez škody jejich propuštěna býti nemůže. Protož i v tom artikule daremný jest stížnost jejich a toho čehož se jim na záhubě

chudých lidí poddaných našich dovoliti nemůže vyhledávání, nýbrž že se toho šafář jejich dopustiti a tak nenáležitě gruntův našich dosavad se ujímati a lidi poddané naše netoliko protiviti, ale i jim na kravách škoditi směl, povinen by byl netoliko za to pokutu nésti, ale o takovou škodu se s nimi podle vůle jejich smluviti a spokojiti.

Co se třetí stížnosti, že by Jíra nádeník na gruntech jejich dříví posekati aneb také Jan Medek a Vávra Škoda do gruntův jejich převorávati měli dotýče, ta ovšem jest daremní a omylná, neb on Nádeník někdy na porostlých úvratech, kteréž k dědině jeho náležejí, slušně jako na svém vlastním proti dílu svému sekati mohl, a že pak takové dříví jemu odtud z toho místa nenáležitě pobráno jest, to se jest nikterakž státi nemělo. Též také nadepsaný Jan Medek a Vávra Škoda gruntův

Sken 54, fol. 27 tužkou, 24 původní

(foto 4401)

neb dědin svých voráním až do cesty, kteráž grundy naše od lesu pánův Rokycanských dělí, mají. A slušně mohou beze vsí překážky užívati, nebo i oni páni Rokycanští mezi dědinami poddaných našich dědiny své až do té cesty, při kteréž chvoje s vysekaným křížem stojí, při níž se patrně nánosy starodávné spatřují, orati a osívati dávají. A taky v tom místě od lidí poddaných našich jim žádného nejmenšího ublížení, pročez by sobě slušně stěžovati mohli, se neděje.

Též z druhé strany pánův Plzeňských do nich stížnosti jsou mnohé a veliké. Jako předkem, že obecní dráhy nade vsí Dolany, kterýchž s nimi Rokycanskými od starodávna beze vsí překážky společně až do volší při dědinách svých a jejich popluží užívali, před léty dvoumi zahraditi a oplésti dali, kdež právě nikdá se nehradilo, a naproti tomu sami netoliko průhony, ale i cesty a silnice v vlastních dědinách poddaných našich sobě zdělali dali.

Jiná opět stížnost proti Rokycanským jest taková, že sobě netoliko ode dvoru svého

Sken 55, fol. 27v tužkou, 24v původní

(foto 4402)

stezku a cestu několikrát přes louky Dolanských udělali, ale také i z druhé strany řeky vyjíždějíce na grundy a louky i dědiny lidí poddaných ze vsi Chrástu svobodně přes louky jejich kudy se jim vidí a zda chodí a jezdí trav a užitkův jejich sobě nic nešanujíce a povinný jsouce z louky své, kterouž z druhé strany řeky mají, okolo řeky přes vrch tak jakž od starodávna bylo, ke vsi jezdit, nyní na škodu těchž lidí chrásteckých a gruntův našich sobě cesty rozličné v lukách jejich zarážejí, a tak z jednoho i druhého břehu gruntův našich sami o újmě své se ujínají, čehož se nikdá žádnému nepřehlídalo, anobrž když tíž lidé naši z Chrástu dědiny své zasejí, tehda jak z Rokycan, tak i ze dvora habrovského po dědinách osiných rozličné stezky sobě, prve nebývalé, kterýmiž netoliko na koních jezdí, ale i dobytek vodí, zarážejí. Ježto kdyby se dobrého sousedství nešetřilo, mohli by ti všickni, kdož tudy na škodu jejich jdou, aneb jedou, bráni býti. A protož aby toho po dnešní den nebývalo, toho se za přetržení žádá.

Sken 56, fol. 28 tužkou, 25 původní

(foto 4403)

Zpráva Dolanských z strany mezí v Habrovsku. (připsáno červeně 1660, ale má býr 1600)

1600

Ačkoli Rokycanští táhnou se na vrch až k stodole Škodově poddaného našeho, vedouce po nějakých hlavách, pravíce týž vrch všecek jejich býti. Však poněvadž kde poddaní naši na témž vrchu hlavatice mívali, nemohou sobě takového vrchu osobovati. Nebo že potůček pod týmž vrchem nad ovčínem jejich dělí grundy naše od gruntův Rokycanských, to slechali lidé poddaní naši dolanští od Martínka Malsy rychtáře z Kyšic, která z Dolan byl rodilý. A k tejto zábranu sobě berou, jichž při vorných dědinách lidí poddaných našich nijaké mezníky kamenné na témž vrchu při konci dolanských dědin sázeny býti měly, o tom Dolanští takto zpravují: že se to ne proto stalo, aby se těmi mezníky kamennými grundy naše od jejich mezovali, než aby jeden každý z lidí poddaných našich věděl, jak daleko dědinu svou táhnouti má tak, aby průhon, který od ovčína jejich jde, na ublížení Rokycanských se jim nezmenšoval a úžen nebyl, a oni Dolanští aby přes to dáleji do toho vrchu nepřivorávali.

Sken 57, fol. 28v tužkou, 25v původní

(foto 4404)

Než že opravdu týž vrch a strana ta naše klášterní jest a ne ty mezníkové kamenný při konci dědin dolanských položeny a usazený. Dotvrzovali toho Dolanští naši mimo to kdež Martínek Malsy tím způsobem ten potok za mezi někdy pokládal, také tímto důvodem, že někdy Bebrl ze vsi Břízy člověk poddaný Rokycanských, na témž vrchu vorati a žitem osíti dal, což také nějaký Neycher odtud však pok(?) jsou to na gruntech našich, což také na ublížení a zúžení toho průhonu obecního učinili, od toho přestatí museli.

Třetí, že potok pravým mezníkem jest. Na důvod toho jest kámen mezní na hoře k cestě i dědiny N. Zevlova ležící, od kteréhož až dolův mezi vrchy vésti se má. Co se drah pod vrchem ležících dotýče, na kteréž se Rokycanští potahují, pravíce je svou loukou býti, o tom Dolanští že jejich vlastní, i svou zprávu dali, a že je hraditi mohou, tak aby se na nich skrze nedalo, pravíce, že někdy při louce stoky(?) panských a při těchž drahách pod vrchem kámen za mezník postaven byl. Že pak tu straň aneb vrch za svůj pokládají mají, že sobě nějakého rychtáře ze vsi Břízy, *Juxta: Též že ved(?) o místě hlavatice mívali.*

Sken 58, fol. 29 tužkou, 26 původní

(foto 4405)

též ze vsi Nadryb. Z nichžto první že dokonce bez paměti jest a druhý že od 10 let blázní a smyslu shromážděných není. O tom Dolanští, i o jiném všem, což se svrchu píše a mezi jinými Razím tu rodilý. V středu den památný sv.

Anny před vyslanými M. Simonem Plachým a Janem Kocurovským toto Dolanští, že jsou Rokycanští v pátek před tím, to jest 21. dne července, takové meze skrze jednoho úředníka svého po západ slunce vykazovali, zprávu dávali. Actum feria IV. die s. Anna A. 1600. (26. 7.)

Téhož léta na svrchu psanou zprávu zaveden k svědomí Jíra starý Nosek ze vsi Dolan, který v bráně Malické přidaný býval; kterýž toho v své zprávě dokládal, že jsou Rokycanští k stavění ovčína svého, hlínu na gruntech našich kopati a kámen lámati dali, vše v tom vrchu, a k tomu že jsou jim povolení dali Plzeňští. Toho pak aby užiti mohli, že Václav Havlík z města Rokycan za to Matouše Haufla a Šebestiána Kříže vyslaných v přítomnosti jeho žádal a prosil. Čehož jsme v psaní našem jim o to činěné v pondělí po sv. Ludmile 1600 (18. 9.), doložili. Svědomí jeho sub rubrica Mezování(?).

Téhož léta, když Dolanští na drahách pod Dolany otavu poraziti dali a odtud domů odešli, tu i

Sken 59, fol. 29v tužkou, 26v původní

(foto 4406)

hned šafář habrovský na též dráhy se dostal a takovou otavu odvezl. Pro kteroužto věc když jim poselství podle práva učiněno bylo, za odpověď dali, že nic z gruntův našich bráti nedali. A on také šafář že nic na našich gruntech nebral. Potom když jsme v to místo vyjeli, zprávu jsme od našich vzali, že se na všechny draha nepotahují, než toliko na díl jako na cípy ukázavše nám jako nějaký triangl, na kterém votava ta pobraná jest.

A tím způsobem potom i léta 1601 v středu po neděli Cantate (23. 5.) nedopouštěše lidem poddaným našim týchž drah plotem hraditi, týž plot rozházeli a uvedše na týž dráhy velký počet lidu, trávu kteráž ještě v malém zrostu byla, posíct a do fasunku nakladše, odnésti do dvoru svého dali. A našim o tom poručeno, aby ve čtyřech nedělích též tak tím způsobem učinili a trávu, kteráž tu zase zroste dadouce posekati, ji odvezli. Ale oni toho obměškali, nýbrž poslavše v úterý svatodušní děvečky, aby trávy žaly, Rokycanští je odtud pryč odehnali a pustivše na to dobytek svůj, spásli což povislého(?) bylo.

A. 1609 v sobotu po sv. Jiljí (5. 9.)

1609

Laurenc Žid a Matěj Zacpal vyslaní byli ke vsi Dolanům, tu kdež Rokycanští chalupy na vrchu stavěti dali, aby to dílo zastavili. I navrátilce se oznámili, že jsou našli tesaře samodruhého, kterýž dříví tesané přirezává, a že mu oznámili, proč tu to stavení dělá na gruntech obce naší plzeňské. Oznámil, že má dílo smlouvané za(?) 6 kop(?) od Rokycanských, a oni mu oznámili, aby toho díla tak zanechal, nebo že do Rokycan jest psaní učiněno a on tak zanechatí připraviti(?).

Sken 60, fol. 30 tužkou, 27 původní

(foto 4407)

Újezdecká krčma

1592

Léta 1592 jest Rokycanským několikero psaní téhož roku i jiných předešlých let o zastavení šenku piva ve vsi Újezdci na gruntech jejich, kteréž se k újmě starožitné krčmy naší, tu kdež nyní Sládek na téměř dvoře jest, dalo, učiněno, proti kterýmžto když jsouce ohlašovali, že takového šenku zastaviti nemohou, pravíce se k tomu právo a svobodu míti. K tomu jsou se psaním svým přihlásili, aby pro túž věc na jistý den sročení se stalo k přátelskému o túž věc jednání a rozmluvení a takový odpor, jakž takové psaní jejich to v sobě obsahujíc zavírá ~~čehož dat~~. Načež jim od nás za odpověď dáno, ačkoli z užívání starožitného dotčené krčmy naší nikdá od nich vyvedení nejsme, však aby se tomu jakým by právem v té vsi piva šenkovat dáti chtěli, vyrozuměti mohlo, že se k takovému jednání ten úterý po neděli postní téhož léta 92 jmenuje, jakž takové psaní, kteréhož datum v pátek po sv. panně Dorotě (7. 2.) téhož léta, to v sobě šřeji obsahuje. Ale když na týž den pro jiná zaneprázdnění to vykonati se nemohlo, jest toho do úterýho po neděli provodní (7. 4.) odloženo. Tu Jan Novoměstský, Zikmund Celestýn, Jan Pražák a Václav Ar(?)(vynechané místo) z města Rokycan přítomní jsouce poděkovali, že jsme k tomu, aby o týž odpor přátelské

Sken 61, fol. 30v tužkou, 27v původní

(foto 4408)

ohledání a jednání státi se mohlo spolkovati, oznamující, poněvadž předkové jejich do též vsi vždycky piva vystavovali, a to se z paměti lidské vyhledati může, že na tom dvoře kdež Khaun jest, za jeho pronárodu vždycky se pivo šenkovalo, té naděje že jsou k nám, že jim toho také přiti budeme, nebo že oni tu v též vsi mají krčmu svobodnou, výsadní a dědičnou.

Na to za odpověď dáno, poněvadž k tomu se hlásili, že k šenku takovému právo nějaké mají, že toho něco nám ukazovati budou, ale oni pak že to vše toliko na samou paměť lidskou vztahují, nic podle toho jiného neukazující. A protož aby na žádném omylu nezastávali, ale o tom věděli, že oni tu žádného práva k takovému šenku nemají, protože na dvoře našem ve vsi Újezdci, kterýž někdy od bratří sv. Dominika obci postoupen, a z něhož také jistý plat k klášteru vychází, vždycky jest šenk takový veden byl beze vší překážky. A jestliže oni to právo své lidmi aneb pamětí jejich vykazovati toliko chtějí, že to my mnohem dostatečněji učiniti a lidmi starožitnými prokázati můžeme. K tomu i to patrně učiniti můžeme, když jsou oni Ro-

Sken 62, fol. 31 tužkou, 28 původní

(foto 4409)

kycanští vedle svého domnělého práva kdy se o to pokoušeti a piva do též vsi vystavovati chtěli, že jim to hned bylo s pohrůzkou takového piva pobraní zastavováno. O čemž oni vědouce, že se jim taková svoboda k témuž šenku nepropouští, proto jsou nikdy nás z starožitného užívání pořadem práva dosavad nevyvedli, a práva svého jaké by

k tomu měli, neukázali. Proti tomu pak, že oni toho neukáží, aby v šenku takovém od nich nám jaká zástava a překážka dáti se měla, a tak tím mnoho násob let právních takové krčmy naší vydrženým, že již žádný jiný šenk v též vsi k ublížení takové krčmy aneb jiných blízkých trpěti se nemůže. Též ačkoli jsou tam do též vsi piva někdy bez vědomí našeho vystavovati dali, však poněvadž to někdy u Khauna a někdy u Záhlovského se šenkovalo. Tím že toho aby jakou stálou krčmu tu měli neprovozují.

Dávali to na odpověď. Poněvadž jsme my v tom, že tu krčmu svobodnou máme se ohlásili, že jsou oni také na to zdali bychom jim co ukázali očekávali, a protož že ne oni, ale my to provozovati povinni jsme. Při tom i toho doložili, že na onen čas takový

Sken 63, fol. 31v tužkou, 28v původní

(foto 4410)

šenk Klauzovi, když tu chalupu vystavěl, byl zastavován. A oni pro túž věc, že tož sem do Plzně na rathauz sroceni byli léta 64 když p. Zikmund Stašek že jest jim ta slova na paláce mluvil spatřiv do též vsi nějaké pivo lihovati, aby ve jméno Boží takové krčmy své bez překážky užívali, že jim toho přeje, že pak takové pivo své ne na jednom dvoře šenkovati dali, to že při vůli každé vrchnosti a v moci jejich zůstává, kde se jí dobré vidí šenk z jednoho dvoru na druhý přenést, jakož že oni též v podobné příčině majíc toho moc a vida Khauna člověka svého v dluzích nemalých býti postaveného, učinili. A poněvadž tehda proboštové rokycanští za užívání svého té krčmy jsou užívali a potom jim takové statky skrze pány komisaře od J. M. slavné paměti císaře Maxmiliána postoupeny jsou. Protož že té naděje jsou, že jim jich spravedlivého užívati zbraňovati nebudeme. Toho při tom doloživše, že to se k tomu nepodobí(?), abychom my nemajíce tu v též vsi nežli jeden dvůr, jakou krčmu níti měli, než že oni sami mají tu krčmu svou svobodnou výsad-

Sken 64, fol. 32 tužkou, 29 původní

(foto 4411)

ní a dědičnou. A že jsou pak to aby sládek piva tu šenkoval trpěli, toho že jsou nám pro dobré sousedství přáli, toho jemu též aby netoliko pivo, ale i víno v svém dvoře šenkovati mohl přejíce, a zvláště v té naději postavený byvše, poněvadž s nimi některá námluva z strany krčem od města dalekých, též i jiných vesnic, že by se o to někdy nějaká směna jakž jsou se Plzeňští před nimi v tom otevřeli, státi mohla. A jim zase to což u Rokycan blízkého jest, za to oddáno býti mohlo. Protož i z té příčiny takového šenku nám nezahajovali, však nejmínějí(?) že jsou se léta 1564 psaní o Klauza učinili. Plzeňští jim na to za odpověď dali, že ne nám, ale jim to, aby výsadu a spravedlnost svou ukazovali, náleží, jakožto těm, kteříž právo k šenkování v též vsi na gruntech svých míti praví a to jistí, a protož když to tej což oznamuje, ukáží, totiž že svobodnou výsadní a dědičnou krčmu tu mají, tehdy že se tomu také místo dá. Neb ne my, ale oni jakožto afirmates a původové to vykazovati mají. A aby jiní od předkův našich takový šenk propouštěn býti měl, toho že se žádných pamětí nenachází, kromě toho když na onen čas Klauz takovou chalupu stavěl, v tom že jsou se oni Rokycanští

Sken 65, fol. 32v tužkou, 29v původní

(foto 4412)

psaním svým ohlašovali zkazující mu toho, aby takového stavení pro umenšení pastev a jiných pohodlí lidí z též vsi dopuštěno nebylo, ale aby jaká v takových psaních, když se takové stavení chalupy jeho léta 1558? zastavovati chtělo, o zastavení šenku zmínka se činila, toho že se vyhledati z týchž psaních nemůže. A co se pak té obrany a nepodobnosti, že majíc toliko jeden dvůr v též vsi, krčmu tu měli, můžeme dobře, že táž věc že žádnému nepodobná zdáti se nemá. Proto že se takové věci podobné v království tomto též na mnohých místech nachází, že mnohá vrchnost majíc na gruntech svých toliko někde chalupu, však proto na to nepatříc, že při též chalupě jiného pána přísežní lidé takovému šenku, kterýž se v té jediné chalupě provozuje, spolkováno býti musí, jako tuto u nás též. A jako ony gruntův svých radí užívati a obec svou rozšiřovati chtějí, tak také že nám přísluší k čemuž obec právo má, to aby se obhajovalo a bez umenšení všelijakého potomkům se zanechalo. Že pak oznamují, že jsou takového šenku nám pro dobré sousedství přáli,

Sken 66, fol. 33 tužkou, 30 původní

(foto 4413)

ale kdyby k čemu právo měli, nešetříc v tom sousedství nižádného, že jsou ku překážce své nic toho před se bráti dopustiti neměli. Jakož i my činíme, že ačkoli s nimi dobré sousedství rádi zachovati chceme, však proto k čemu spravedlnost máme jako ku příkladu k šenku tomuto, neohlídajíce se na dobré sousedství, z spravedlnosti své nic upouštěti dáti nemůžeme. A poněvadž pak oni takové právo své ničímž jiným ukazovati nechťí, než pamětmi lidskými, tehdy že my to (jakž nahoře dotčeno) mnohem podstatněji z strany krčmy naší ukážeme. A tak že se vidí při nás, že o tuto věc žádného místního a dokonalého najednání na tento čas státi se moci nebude, nýbrž na poklidu zůstávati musí, dokavadž by jedna i druhá strana takovými původy se nezachystala a zhotovena byla. Zatím pak aby v též vsi ani my, ani oni pivo šenkovati nedopouštěli, však to aby bez úrazu svobody té, kteréž k té krčmě naší maně(?) se stalo.

Rokycanští zase řeč svou opakujíce v té věci původové býti nechťeli, na nás to, abychom původové byli, vždy strkajíce. Což zase na ně od nás podáváno bylo s tím oznámením,

Sken 67, fol. 33v tužkou, 30v původní

(foto 4414)

že oni tím, aby nás z užívání vyvozovali povinni jsou, a tak jedna i druhá strana na svém stála. A strany pak podání toho posledního pravili, že jest jim netrpělivě a k tomu že bez většího počtu starších svých dovoliti nemohou. A též

abychom my od šenku takového přestali a oni svůj bez překážky provozovati a tam piva vystavovati mohli. Dáno jim proti tomu za odpověď, že to podání jejich mnohem nesnesitelné a nemožné, nežli jim naše. A poněvadž pak nechťejí takové podání k sobě užiti, tehda že se jim to oznamuje, jestliže by přes předešlou záповěď jaké pivo do též vsi voziti dáti chtěli, s tím že by učiněno býti muselo dle vůle a libosti naší. A tak z téhož jednání jest sešlo. Přitom od nás stížnost přednesená taková, kterak lidé ejpovští jim přináležející pivo z města jejich berouce k ublížení výsadní krčmy naší šenk vedou, žádajíce, aby to při nich zastaveno bylo, ospověděli, že oni vědí o tom, že tu výsadní krčmu máme, ale o tom, aby kdo šenkovati měl, nevědí. A též co se žen šestinedělek dotýče, poněvadž sobě toho všudy sousedi přejí, aby ony sobě pivo brali, aby-

Sken 68, fol. 34 tužkou, 31 původní

(foto 4415)

chom též jim toho nezhajovali. Na to aby sobě ony ku potřebě své bráti piva neměli, toho že se jim nezhajuje, ale aby je na řád dávati z domu šenkovati měli, k tomu že práva míti nemohou. Oni připověděli tu věc zastaviti oznamujíc a vždy premujíc(?) svou, že se toho od nich toliko těm osobám, kteráž je v jejich šestinedělích navštěvují, dostává.

Podle toho také uvolili se při čeládce a ovčáku svém v Habrovsku zastaviti a to opatřiti, aby poddaným na osení a lukách pasením dobytka škod zbytečně nečinili.

Naposledy že i podaným svým, kteří kozy chovají, poručiti chtějí, aby je odbyli a jich na škodu mlází po dnešní den nechovali, ukazují na Kyšické naše, že oni ještě svých koz neodbyli, což též při nich opatřeno býti má.

Též i oni připomínali o meze, že by v Kokotsku, v Čilině, u Zruče a v Habrovsku něco na odporu býti mělo, aby se to někdy spatřilo. Na to kdy budou chtěti v ta místa vyjeti, aby znáti dali, že tomu, co by na odporu bylo, vyrozuměti chceme. **Plura vide folio 37.**

Dopsáno jiným inkoustem

Co se krčmy újezdecké dotýče, ta jest i se vší úrokem(?) zase postoupena převoru a konventu kláštera černého léta 1599. Neb statek byl záduší kteréhož Plzeňští s dovolením krále Ferdinanda do času opatrovali byli.

**Sken 69
prázdné**

Sken 70, fol. 35 tužkou, 32 původní

(foto 4416)

Bory (meze s Liticemi a Vejprnicemi)

1569

Meze pod Borem Plzeňských mezi panem proboštem a Litickými. Též i Vejprnickými a pánem jejich.

První mezník jest při louce Mnichovcový na kopci a při něm vrbka od řeky. Potom jdouce po pravé ruce nahoru jest druhý mezník. Třetí mezník: okolo něho jsou břízy při strouze a málo vejš sedí kámen bílý. Čtvrtý mezník na břehu proti hrušce na kopci. Pátý mezník nahoru jdouc. Při něm jest bříza. Šestý mezník jest kopec nad břehem. Při něm bříza. Sedmý mezník, podle něhož jalovec a chvoje s'tatá. Osmý mezník, při něm pařez suchý chvojový. Devátý mezník. Při něm chvoje v nově s'tatá. Desátý mezník kopec nad stezkou jdouc do Dobřan na pravé ruce. Při něm chvoje. Jedenáctý mezník na kopci modrý kámen a druhý při něm a to nad cestou dobřanskou.

Sken 71, fol. 35v tužkou, 32v původní

(foto 4417)

Třináctý mezník na kopci kámen šedivý podle něho pařez. Čtrnáctý mezník při litické obci podle chvoje. Patnáctý kopec bez kamene u cesty na levé ruce jdouc k Sulkovu. Šestnáctý kopec podle něho velký pařez chvojový. Sedmnáctý mezník odtud nalevo uhnouce se. Osmnáctý starý kopec na něm jáma po vrchu. Devatenáctý mezník kopec mezi sedmi chvojemi. Dvacátý mezník jest kopec z jedné strany bříza z druhé jalovec. Jedenmécitý jdouc skrze les upřímo podle cesty jest kopec kámen na něm veliký a na tom kameni kříž. Dvamecítý kopec a na něm hromada kamení. Třímecítý kopec pod cestou drnovou a na něm drahně kamení, okolo něho chvoje okleštěná a na jedné chvoji kříž vysekaný. Čtyřmecítý kopec podle cesty staré na něm kámen. Pětmecítý kopec a na něm kámen, u něho chvoje vysoká a na kopci chvojka ještě malá vokleštěná. Šestmecítý kopec na něm hromádka kamení. Sedmecítý kopec pod Sulkovským rybníkem nedaleko příliš od hráze, při něm chvoje veliká.

Sken 72, fol. 36 tužkou, 33 původní

(foto 4418)

Osmmécitý jest hraničník, kterýž dělí a ukazuje předce k cestě upřímo lynické [tj. línské] nahoru a potom tou cestou jdouc zase na zpátek k božím mukám a potom od božích muk upřímo cestou skrze les až k potoku dolů pod Vejprnickým rybníkem.

Při tom výchozu byl v úterý Rogationem léta P. 69 (17. 5.)

Jan Kropáč, Valentin Bartošovic, Jan Mistřík, Tomáš Pahanzl, Zachariáš Tejnský, Slanima(?) Novodvorský, Viktorin písař, Blažej Kyselo, Mnichovec, ten vedl a Jakub Peřina soukeník.

1(?) ssumarius.

Sulkov – meze s Liticemi

1578

Anno 1578 feria III die Maria Magdalena (22. 7.)

Vyhledalo se, že od 28 mezníku až k hrázi rybníku **Sulkova** k břehu a od toho břehu a hráze nahoru cestou podle samého lesu až na hoře k kopci, který u cesty nově udělán, kde ukázáno jest od samého pana probošta a na kterém místě a cestě umřel nějaký lazebník a pochovali ho auhořičtí [tj. úherečtí] sedláci. Při tom výjezdu byli z města Plzně Zikmund Plzák, Jiřík ...vorský(?), Michal Prc-

Sken 73, fol. 36v tužkou, 33v původní

(foto 4419)

na(?), Tomáš Zelender a Jáchym Barchantkovic, Viktorin písař. Jeho M. pan probošt Adam Hasler, Andreas písař, kněz Vít a Janek pacholek. Ze vsi Litic Fojt Knechtel, Janek Machovic, Zíma, Vondra, Hanzl na Pamlkově, Ziml Fryth(?), Špichanzl, Soboc, Manlkorb, Laurenc Biskup, Valenta Baul. Ze vsi Línův Adam rychtář, Martin Bárta, Motl Pánek, Marek Havlík, mlydý Kotas, Vojta z Štěnovic, Feit Jíra Koták, Martin starý Nykl, Turš(?) Kulhánek, Kroupa krčmář, Šimon Laurenc na žakovským dvoře.

Z Litic pachole Němý(?) měl na mezníku pardus. 2. Zahradka syn ze Škvrňan měl pardus na mezníku. 3. Michal Fiřtů syn z Litic měl na třetím kopci pardus.

Hac omnia Victorinus in veteri registro anno tanis sed qui hiic legit, quid illi ante tot teslium diun(?) voluit, haud fatili sua hac annotatuno posteritati facili quinis lector iudicabit.

Sken 74, fol. 37 tužkou, 34 původní

(foto 4420)

Více o Bořích tato níže psaná paměť se nachází:

[Překlad něm. původní smlouvy z r. 1343 22/5. v zem. museu v Praze chované viz Listář I. č. 55] pozdější
1343

My Rus z **Litic** komorník Království českého a našeho bratra synové Prehna, Bucha, Rus, Racek a jiní naši dědicové oznamujem tímto listem, kteří jej užří nebo čtoucí slyšeti budou, že my z vlastní milosti, z přízně a vůle a také z rozkázání našeho vysoce urozeného knížete a pána našeho milostivého krále Jana, krále českého, a od jeho urozeného syna Karla markrabí moravského, že se stala proměna a frejmark a konečná meze položena mezi námi a opatrnými měšťany tak dobře i chudými jako bohatými města Plzně. Pro kteréžto mezi prve dlouhý svár mezi námi a jimi sváda a nevole jest byla to taková, že již jmenovaní měšťané nám díl svého Boru jsou zstoupili a toho který se spojuje s naším vlastním gruntem kterýž nám do Litic přísluší. A díl toho Boru, kterýž ještě těch jmenovaných měšťanův jest a toho města, jakož pak meze a zstupení položeno jest, a nyní učiněno, že my z Litic svrchu dotčení naši dědicové a erbové, anebo ten, kterýž by to sedění tu v Liticích měl, žádné překážky ani tomu městu nyní ani potom činiti nemáme ani ne na věky škoditi budeme moci. Také jsme my svrchu dot-

Sken 75, fol. 37v tužkou, 34v původní

(foto 4421)

čení z Litic těm měšťanům a tomu městu zas(?) postoupili od cesty, která jde v gruntu(?) aneb v dole skrze který jezdic, aniroz(?) jsou pronczle(?) do tý louky do vody od Litic, tak za všecko od toho auvozu neb překopu, který jsou tudy vozíc u cze... aneb provezli až do vody, ...dany (?) louky, hory a doly z oné strany vody k městu a tam dolův na šlovické meze. To zboží, dědiny, louky, hory a doly tj. všecko jednostejně právem a spravedlivě a svobodně již jmenovaných měšťanů a města jich. K tomu my svrchu jmenovaní z Litic, naši dědicové a budoucí, nebo ti, kteří by naše dědiny tu v Liticích měli, těm jistým měšťanům a městu tomu v tom žádné překážky činiti nemáme více(?). Také oznamujem, že prve dotčená voda z Litic jest naše a ne plzeňská. Než toliko-že oni svůj dobytek malý neb veliký tu napájeti, hnáti budou moci a mohou tak často, jak jim toho potřeba káže. Ale přes vodu na naše zboží a grunty bráti nemají, aby se nám na našich dědinách a lukách žádná škoda nestala, a kdybychom my z Litic mley [mlýn] založiti aneb stavěti chtěli na našich gruntech k vodě tej nám Plzeňští hájiti nemají. Ta smlouva a ten frejmark my svrchu jmenovaní z Litic slibujem držeti na věčné časy. Tomu na potvrzení dali jsme my Rus z Litic svrchu

Sken 76, fol. 38 tužkou, 35 původní

(foto 4422)

psaný komorník v Čechách a Půta své vlastní pečeti k tomuto listu přivěsiti.

Dán v Liticích na den božího vstoupení léta 1340 (má být 1343).

Bory

A. 97 feria II post pentecostes (26. 5.)

1597

Stal se výchoz na Bory a byli při tom Šebestián Puchovský z Turnštejna primas a toho času purkmistr, M. Jan Kleo z Roudné, Matěj Khern, Jan Mincar, M. Šimon Plachý, Lukáš Zedníček, Tomáš Forhanzl, Jan Kučera, Bartoš Soběvolný, Daniel Rajský z Dubnice, Jan Faber, Jakub Sehman, Jiřík Dejmík, Stanislav Bratský, Jiřík Čáslavský, Laurenc Radobčický, Matyáš Bakalář, Václav Gnifnilder, Bartoš Helleprant, Jan Svoboda, Martin Sládek, Jan Adamovic, Vít Krumlovský, Vít Tonner, Jan Merlian, Bernhart Rigerovic, Laurenc Jezick(?), Jan Furck, Šimon Plachý, Jíra Prušák, Jiřík Vrtich.

Počátek vedení stal se, kdež jest při řece u louky Michovcovy kopec, kterak od řeky od toho zákupu se jde nahoru k druhému kopci při louce, kterou držel Martin postřiháč, na němž měl Jan Kučera pardus, kdež sobě ohradil někdy Martin postřiháč bez vůle úřadu města Plzně. Málo výš třetí. Čtvrtý a při něm bříza. Pátý nahoru jdouc a na vrchu

šestý, podle kteréhož se jde z levé ruky klášterské a z pravé naše tím způsobem, jako dole, a tu Šimon Plachý vydržel.

Sken 77, fol. 38v tužkou, 35v původní

(foto 4423)

Až opět k kopci, na kterém jalovec roste. Též k kopci jinému při stezce, kterouž se jde k Dobřanům, v němž také dolík jest, a v tom dolíku plno kamení, při němž Bernhart Rigerovic mrskán byl. Dále kopec a v něm dolík nad tou cestou. Odtud přes cestu dobřanskou dobřanskou (sic!), kde pět chvojí stojí. Nahoru jdouc přijde se k obyčejnému zákopu chvojím obrostlému. Odsud k kopci přes cestu sulkovskou a potom až k zákopu špičatému velkému, tu Andres kovář z Škvrňan pardus měl. Málo dál kopec a při něm chromá chvoje při níž Daniel Rajský z Dubnice pardus měl. Odtud spouštějíc se dolů nalevo přijde se na kopec v němž kámen a chvoje stojí, přes cestu travnou, která jde z Vejprnic k Liticům, až k kopci. Odsud mezi chvojemi jdouc do místa prázdného až nahoru k kopci, který při březích a chvojích leží. Od něho se uhybuje nalevo podle chvojí z pravé strany, kde naše jest, a z levé klášterské, až zase k kopci, který při lesu leží chvojím, a tu lísy jsou z obou stran a kdež také Ryneš pardus měl, člověk poddaný ze Škvrňan. A tak jdouc mezi těmi lesy starou travnou cestou, na levé straně jest kopec a tu vyšoustáno Jírovi Prušákovi. Od něho jde se dolů lesem a hřebenem až k kopci jdouc podle velkého chvojí až do cesty, která až do Sulko-

Sken 78, fol. 39 tužkou, 36 původní

(foto 4424)

va ukazuje. Odtud potom břehem k kopci při cestě ležícímu až zase k druhému na levé straně. Od těch zákopů a břehů dolů k jednomu nejposlednějšímu kopci k rybníku slove Lašitov. Od téhož jde se už k hrázi nadepsaného rybníku. Od hráze pak cestou kdež na pravé ruce lesy naše a na druhé klášterské jsou, a potom ven(?) naprazno(?) k silnici, která od kláštera chotěšovského jde, a tu také naše jest. Silnici přejdouc k kopci se přijde prvnějším podobnému a na něm kameny, při kterémž se obce vejprnické začínají na levé straně, a na pravé naše. Od téhož kopce na silnici a tak od těch obcí jde se silnicí k božím mukám, kteréž stojí na velkém zákopu. Od téhož kopce mimo dědiny škvřanské, u té silnice leží kámen, který z obou stran mezuje. Z vrchu zjíždějíc roklinou mezi grunty Škvřanských do potoku jdouc, a tu jest toho času přestáno a dále proto že se času nedostávalo, vedeno není.

Jiný výjezd na Bory hleděj v těchto knihách **folio 140 jenž se stal 9. juli 1654.** Cahsatum

Jiný výjezd na Bory v těchto knihách **fol. 140 jenž se stal dne 20. novembis A. 1731.**

Sken 79

Prázdné

Sken 80, fol. 40 tužkou, 37 původní

(foto 4425)

Krčma újezdecká.

Vide supra folio 27

Artikulové k jednání o krčmu v Újezdci potřebný.

Předkem nenachází se staršího psaní kteréž by se do Rokycan o zastavení šenku piva v Újezdci učinilo, kromě léta 88. **No. 1.** Na kterýžto psaní Rokycanští žádné odpovědi nedali, nýbrž všecko mlčením pominuli.

Potom pak učiněno jest jim opět druhého psaní, kteréhož dat. v pondělí po sv. Havlu léta P. devadesátého (22. 10.).

No. 2. Na takové psaní odpověď svou dali již jest dat. v pondělí po památce sv. Martina léta ještě(?) (12. 11.) **No. 3.**

Proti ní my suplikující odpověď hned dali jsme **No. 4.** a tak táž věc potom též bez odpovědi jest zanechána.

Zase potom opět znovu učiněno jest jim psaní sub **No. 5.** Na to přinesena odpověď strany přátelského jednání sub **No. 6.**

Proti tomu odepsáno jim sub **No. 7.**

Rationes

Dvůr ve vsi Újezdci se vším právem k němu příslušným postoupen jest od bratří

Sken 81, fol. 40v tužkou, 37v původní

(foto 4426)

sv. Dominika obci této před léty 49, tak jak akta(?) desk to s sebou přináší a jak před tím za držení a spravování téhož dvoru dotčení bratři piva plzeňská na témž dvoře jsou se šenkovala, posudné z piva brali, tak hned od toho času až dosavad takový šenk bez všelijaké překážky na témž dvoře byl jest provozován, tak jakž se to lidmi starožitnými široce prokázati může. Proti tomu pak když jsou koli oni Rokycanští o to se pokoušeli a piva do též vsi vystavovati chtěli, toho jest jim zbraňováno bylo a nic toho nad starožitnost téhož šenku našeho jim dopuštěno býti jest nemohlo. O čemž oni vědouce, nic méněji takovou zástavu toho šenku od nás dobře zastavovati dopouštějíce nás jsou nikdy z takového skrývání(?) té starožitné krčmy pořadem práva nevyvedli a toho, jakoby spravedlnost lepší k šenku piva míti měli, nikdá neukázali, a protož po takovém dotčení krčmy ve vsi Újezdci mnohonásob let právních starožitně vydrženy, aby jiný nový šenk na škodu naší zaražen býti měl, toho se nikterakž dopustiti nemůže.

Druhé. Ačkoli by snad oni Rokycanští to též ukázati mohli, že jsou tam do též vsi na

Sken 82, fol. 41 tužkou, 38 původní

(foto 4427)

grunty své piva vystavovali, však proto tím(?) toho, aby tu nějakou stálou a ustavičnou krčmu míti měli, ukázati a provésti moci nebudou. Proto že taková piva svá kteráž jsou jim od nás byla šenkovati zbraňována, své do některého jistého a k tomu výsadního dvoru (jako náš jest) dodávali, ale jednak takový šenk u Zahlavského někdy u Khauna a někdy také u jiných sobě zaráželi, a tak ta proměnnost že tu žádné místné a stálé krčmy nikdá neměli a nemají. Snadno to každému na rozum dáti můžíc.

Třetí. Kdyby takový šenk jim Rokycanským v též vsi Újezdci dopuštěn býti měl, netoliko by to býti muselo k ublížení naší druhé též pořádné krčmy ve vsi Doubravce, ale také ke škodě všeho města Plzně, poněvadž vůkol jeho na všechny strany v půl míli žádných krčem dopuštěno býti nemá, jak starodávný výsady a privilegia to s sebou přinášejí.

Čtvrtý. Důvod proti týmž Rokycanským může býti tento: Kdybychom k šenkování piv našich ve vsi Újezdci žádného práva neměli, byli by toho na onen čas předkové Rokycanských Klauzovi, kterýž nemoha s Kulhavým[vynechané místo] svým na dvoře srovnati na chalupě své šenk silný

Sken 83, fol. 41v tužkou, 38v původní

(foto 4428)

vedl zhajovali, a za to aby toho dopuštěno nebylo, žádali. Ale toho oni žádným psaním svým, kteréž jsou před lety 40 pro vnově takové chalupy vystavění činívali, aby mu takový šenk zastaven byl, ukázati moci nebudou. Ježto kdyby v též vsi jaké právo k šenku měli, jakož toho neukáží, byl-li by bezpochybně toho v takových psaních svých dokládati nepominuli, v nichžto o takovém šenku ani jedné litery se nenachází. A poněvadž tehda předkové jejich od let 40 k žádné překážce takového pořádného šenku našeho jsou nebývali a býti slušně nemohli. Protož ani nyní nic takového ke škodě téhož šenku před se bráti spravedlivě nemohou. Kdyby chtěli-li by teprv v též vsi jakou novou krčmu sobě zarážeti, učinili by to proti nálezu krále Vladislava, kterýž(?) se toto nachází: Kdožby koli krčmu novou sobě zarázil a toho neprovedl, že ta krčma jest vysazena od předkův našich neb od nás, že takové krčmy mají kaženy býti. Pakliby kdo provésti mohl ode dvou a třiceti let pokojné držení a užívání krčmy, ten toho také užiti má, buď z pánův, z rytířstva neb z měst.

Juxta: Týž dvůr zase postoupen jest k klášteru i se vsí Augezdem(?) léta 1600 jakž od ní(?) (klášter) psaní mají(?).

Sken 84-89, 42-44v, 39-41v původní

Prázdné

Sken 90, fol. 45 tužkou, 42 původní

(foto 4429)

Doubravka

Ke dvoru doubravskému přináleží a leží několikero popluží jako

Chlum, Tejnecko, Švabiny a Doubravsko.

Což pak všech dědin na Chlumu, za Chlumem a pod Chlumem vše pšeničných pod 3 kopy kbelcův.

V Tejnecku jest pšeničných dědin pod 42 kb., žitných pod 3 kopy 15 kr.

Na Švabinách žitných pod 50 kb.

K Lobzům u cesty pod 1 kopu 20 kb. pšeníc, pod 80 kb.

K Hájku za ouvozem(?) žita pod 21 kb.

Okolo ovčína pšeničných pod 55 kb.

Žitných pod ovčínem pod 33 kb.

Suma dědin pod 12 kop 16 kb.

Louky:

V lesích 2 loučky pod 3 vozy sena.

Pod Újezdcem pod 2 vozy.

Na Kravské louce jsou na Roháče(?) 4 vozy.

Za řekou 12 vozů, na veliké louce 28 vozů.

Za Za Božkovsem 13 vozů, v **Buksicku** 80 vozů.

Suma luk pod 2 kopy 28 vozů.

Sken 91, fol. 45v tužkou, 42v původní

(foto 4430)

Léta **1606** při dvoře doubravském dáno sena na ovčín 50 vozů.

V **Buksicku** složeno 30 vozů.

Pro dvůr vzato 35 vozů.

Celkem 115 vozů.

Sken 92-99, fol 43-53v - staré číslování není uvedeno

Prázdné - pouze na sken 97, fol 48v nadepsáno:

Vloženo 5 listů s novým číslováním 54 – 58

Sken 108, fol. 54 tužkou

(foto 4431)

Německy. Anno 1723 den 28. July ist zwischer Hoch und Hochgebohrenn Frauen Frauen Antonie ???? Černín von Chudenic gebohren hr. z Kumburg pan. Štáhlavy a Nebílovy
magistrát m. Plzně m. St. Plzenec Koterov Anna 1719

Sken 109, fol. 54v tužkou

(foto 4432)

pokračování, německy: Letkov
.. Koterov Štáhlavy les Anno 1666 hr. z Kokořova
les Kocanda

Sken 110, fol. 55 tužkou

(foto 4433)

pole ves Koterov Podhůří příkop žulový kus pole
.....

Sken 111, fol. 55v tužkou

(foto 4434)

pokračování, německy: Koterov
sv. Havel anno 1724

Sken 112, fol. 56 tužkou

(foto 4435)

pokračování, německy: roční činže 1 zl. 36 kr.

Sken 113, fol. 56v tužkou

(foto 4436)

pokračování, německy: kousek gruntu 12 kr. ročně Letkov Štáhlavy
z Koterova panství Štáhlavy

Sken 114, fol. 57 tužkou

(foto 4437)

pokračování, německy:

Sken 115, fol. 57v tužkou

(foto 4438)

pokračování, německy: anno 1719

Sken 116, fol. 58 tužkou

(foto 4439)

dokončení, německy: Podpis smlouvy: Antonie hr. z Chudenic roz. z Kimburku. Pečeť m. Plzně.

Chybí 7 folií původního číslování (43, 44, 45, 46, 47, 48, 49)

Sken 117-133, fol 58v-66v, 42-49v (staré číslování je pouze na fol. 44 – 49)

Prázdné 17 stran

Sken 134, fol. 67 tužkou , 50 původní

(foto 4712)

Ejpovice

Při dvoře ejpovickém nachází se úrodně(?) všech k témuž popluží náležitých pod 4 kopy 49 kb.

Louky k dvoru a k ovčínu.

Kašinu pod 4 vozy sena. Pod strání 3 kbelce. Na Křišlákách(?) 1 vůz. Za mlýnem 4 kusy pod 2 vozy. Na zahrádkách 20 vozů. Pod Čilinou 40 vozů i výšeji. Neb léta 1605 na stav sklídilo se ho do 1 kopy vozů.

Suma 1 kopa 8 vozů.

Z toho na ovčín dáno 20 vozů sena, tj.(?) z Zahrádky 8 a pod Čilinou 12 vozů, více 2 vozy otavy.

Sken 135, fol. 67v tužkou, 50v původní

(foto 4713)

Louky Ejpovské.

1654

Léta 1654 19. máje byli vysláni p. Jan Slovati, Tomáš Anivicij(?), Matěj Mestl, Václav Rudreský, Václav Chryčmon(?) z starších z obce, též Martin Armon úředník toho času statkův plzeňských k spatřování a vyšetřování luk, jak předně ke dvoru ejpovskému obecnímu, také i lidem plzeňským, též i rokycanským poddaným náležejících, o kteréž věsti spor a nedorozumění mezi těmi lidmi poddanými bylo. Od města Rokycan vyslaní byli Ondřej

Nemelka JMC rychtář, Jan Souček primas a Jakub Optalij z rady, Vít Stainberger písař jich a Martin Švantl z starších obce, též přítomni byli někteří více z Rokycan, potom lidé poddaní z vesnice, a někteří z Dýšiny. Předně přišlo se na louku Studánkovskou ke dvoru (slove běkdy Fajtovskému) náležející, mezuje ji dub ležící od dubu meze až k živoví, tak jakž kolíky vyznamenáno, mezi dvořskou naší loukou a Petrovskou, a ten dvůr Fajtovský jest Rokycanských.

Louka druhá slove na Zahrádkách též k tomu Fajtovskému dvoru náležející vedle louky po levé ruce naší dvorská jako Roháč jsoucí, mezuje ji dub u potoka a tak dále jak kolíky vnově vražené udávají a jde při potoku nahoru dlouze, příčně pak podle kamenů mezních až k lísce (a slove ta louka Sekyra Fajtovská(?) na Zahrádkách) a k kamenům mezním, ten pak díl od těch kamenův po levé ruce k potoku náleží ke dvoru ejpovskému obecnímu.

Sken 136, fol. 68 tužkou, 51 původní

(foto 4714)

Za ní louka od trní vprostřed té louky ležícím jde příčně od potoku až k chmelnici rovně jak kolíci vysazení jsou, jest zdejší ke dvoru náležející zdělí asi 100 kroků, až k kamenu ležícímu při louce třetí Fajtovské, až k jíví běžící příčně, která jest před dvouma duby jdouc ke vsi, tak jak kolík vražen jest u cesty, která vede na louky dvorské dolejší, a tak od této třetí Fajtovské louky to chrástí všechno po levé ruce při kterémž jest také cesta, na všechny louky vedoucí, náleží všecko ke dvoru ejpovskému. Ta pak třetí Fajtovská jde také asi 100 kroků, až k kolíku novému, a jest také kámen položen, běží ta louka tu příčně od toho kamene až k druhému chrástí po pravé ruce nahoru ke vsi jdouc na jabloňku, na tom novém kamenu mezním držel ferulou třikrát Lorenc Brož z Ejpovic poddaný rokycanský, druhej krčmář Vít z Ejpovic poddaní zdejší: od toho mezníku kamene nového šlo se prostředkem přes louky dražské po potoku nahoru ke vsi až k čtvrté Fajtovské podle mezníku vnově strženým, a jest na kopečku, a jde rovně po dylku až k kůlci druhému před vrbou, asi 15 kročejů příčně až k proutí po pravé ruce až k osikám, co pak od toho kopečku po levé ruce jest je všechno dvorské. Od toho kůlce zas jdouce mimo tu vrbu rovně asi 60 kroků přichází se na rokycanských poddaných pátou, i slove Krajkrlovskou, kde na kopečku vnově kůl vražen, proti trní, kdež kůlečky v něm nově stržené jsou, a ta pak Krajkolovská jde na délku k druhému kůlu, při začátku louky Vackovské zdejšímu poddanému náležející, vraženému asi 23(?) kroky zdělí a jde příčně do proutí toho, které jest po pravé ruce, po této louce Plackovské jest Šebesty zdejšího poddaného, a jest od jednoho

Sken 137, fol. 68v tužkou, 51v původní

(foto 4715)

doubku vprostřed luk v chrástí stojícímu, asi 20 kroků k kůlci novému, od toho k jinému kůlci, jest pod čtyry dvorská(?). Pro cestu za těma 4 řady od kůlce jest Laurencovo poddaného Rokycanských, a jde až k poli mlynářovo, však znamenati je cokoliv od mezníkův tu po levé ruce jest, to všechno ke dvoru zdejšímu obecnímu náleží.

Dolův šlo se za mlýn a přišlo se u Mrozovic cípu na Fajtovský úvarek za 2 kupky sena, druhá byla louka Brože poddaného rokycanského, a tu jsou pořád některé louky jak zdejších tak rokycanských poddaných v svých mezích, o nichž žádného nedorozumění není, až k louce Perovská slove, ke dvoru zdejšímu náležející, která jde od stráně lesu mimo vrby až k řece upřímo z jedné strany, z druhé strany též od stráně lesu jde podle kůlců, kteří ji mezují od Sedlákovské, též běží mimo jívý až k řece jest téměř čtyřhraná, potom za Sedlákovskou jsou čtyři řady na Krykrlovské a jdou naskrz mimo to velké jíví, potom jsou také čtyři řady dvorské jdoucí až k jíví, tomu hustým od řeky, za nimi jest louka Jakuba Dlouhého, potom za tím velkým jívím od konce do kolíků jde přímo až k stráni lesu až zase k druhému jíví naproti, a běží podle té stráně až k Mlynářově, odtud nahoru až na kopeček, kde nový kolík vražen a někdy brázda mezi dou dvorskou a Mlynářovskou prohnána byla. Potom asi 20 kroků od toho jíví jest zase dvorská, jde k louce Šebestově, od kteréž jde mlynářova zase až k stráni dolů po levé ruce nahoru jdouc, a po pravé ruce při potoku až k třetí louce Šebestové, která při této louce leží. Potom zase jest čtyřhraná louka dvořská, jde až k velikému dubu na dyl a až k strouze

Sken 138, fol. 69 tužkou, 52 původní

(foto 4716)

k mlynářovo louce, která při stráni té lesa leží, za tím dubem po levé ruce jest Laurencova poddaného rokycanského až k cestě. Po pravé ruce toho velkého dubu jest při velké vrbě louka Jakuba Žezulky, jest asi 37 řadů a přechází řeku starou. Za ní jest Fajtovská louka, za Fajtovskou Petrovská plzeňského poddaného, za Petrovo jest zase zdejší dvořská, jde tím celým koutem přes cestu až i přes jakousi strouhu k kolíku který vnově proti tomu dubu vražen jest, je po levé ruce Brožovská, a jdou podle sebe mimo mladou březi až přes cestu k plotu až za vrby mezi louku Barovskou, potom se přišlo na Kašín za mostem na Erjetovskou a Sedláčkovskou po pravé ruce mostu jsou louky sedlské o které žádný spor nebyl.

Sken 139, fol. 69v tužkou, 52v původní

(foto 4717)

Vejchoz nad Ejpovici

1661

Léta 1661 pátého dne may

vedle připsání slovutné a vzácné poctivosti pppánů(sic!) města Rokycan stal se výjezd na meze, kde nyní železná ruda se dobývá nad Ejpovici v příčině nadezvaní(?) skrze stětí některých dubův a vzdělání nových cest vzešlého, kteréžto v přítomnosti osob z města Plzně pp. Mikuláše Mirobella z Treihofu, Václava Rudolphi z Treihofu, Václava Červenky, Matěje Mestle, Bartoloměje Gejble(?) a Onřfeje Hartmana z rady, Martina Zoufalého(?) a Františka Sumravie(?) z starších obecních a Matěje Schultze úředníka nad lidmi poddanými z jedné, a slovutné a

vzácné poctivosti města Rokycan pp. Bartoloměje Ridle primátora, Víta Šembergner, M. Martina Cassia, Volfa Šintlera a Jana Šticha z rady, M. Matěje Švantle z Třebeska, Kašpara Keyslara a Bohuslava Letňanského z starších, a Jana Tomandle z obce z strany druhé za jiných plnomocností majících, takto narovnáno jest:

Tak jakž jest předešle od jednoho dubu křivého nyní s vruby nově vysekanej, a do kteréhožto také hřeb železný vražen, hned jmenovaným podřatým dubem se chodilo, a za nímž jedna cesta od druhých jest(?) dělila, a ta cesta za mezi od mnoha let z obojí strany držána byla, všecka nicméně pro samý pokoj nyní dle učiněného narovnání, od téhož křivého dubu, který také za maršál vystaven jest, jde se 30 kroků, kdežto leží v zemi kámen, pod kterým uhle(?) vložené jsou. Od toho kamene asi 19 kroků stojí(?) mladý dub s třema vruby vyznamenaný a v nějžto jeden hřeb zbraní vražen se nachází. Od toho mladého dubu jdouce 24 kroků leží tři kameny mezní, dva na sobě, a čtvrtý vedle nich, a na hořej-

Sken 140, fol. 70 tužkou, 53 původní

(foto 4718)

ším jsou i rudkou napsané litery M.E. a při nich památného dostali František Sanuranich(?) a Šebestián Vyskočil služebník úřední a Martin Zoufalý za pokutu. Více památného z Ejpovic Jíra Kraus, Havel Kraus bratři, a z Litohlav Jiřík Šmaus a Vít Soukup měli. Od těch čtyř kamenů jde se 34 kroků k jednomu dubu velkému předešle s třemi vruby poznamenanému dělicímu jedné meze od druhých, kde žádný spor nikdy nebýval a tak se to mezování dokonalo. Tomu, že tak a nejináč jest, dle o tom snesení a svolení pro zachování sousedské svornosti a ujití budoucího zaneprázdnění takový výchoz na papír uvéstí, pečeti naší městskou potvrditi a straně odeslati dali. Jeho datum v městě Plzni 9. máje 1661.

Vejpis téhož výchozu ppp. města Rokycan.

Léta 1665 Páně pátého dne měsíce máje

1665

stal se výjezd na meze horní, kdež se ruda železná dobývá nad Ejpovici, v příčině nedorozumění mezního mezi grunty obce královského a krajského města Plzně z strany jedné a grunty královského města Rokycan z strany druhé, v přítomnosti osob z města Plzně pánův pana Mikuláše Mirobelle z Trejhofu, p. Václava Rudolphi z Trejhofu, Václava Červenky, Bartoloměje Grikle(?) a Ondřeje Hartmanna z rady, Martina Zoufalého a Františka Smuravia(?) ze starších obecních a Matěje Schultze úředníka nad lidmi poddanými z jedné, a z královského města Rokycan pánův Bartoloměje Rydle primátora, Víta Šaupergera, M. Martina Caffiusa, Volfanga Šudlara a Jana Štěcha z rady, M. Matyáše Švantli z Třebeska, Kašpara Kaislera a Bohuslava

Sken 141, fol. 70v tužkou, 53v původní

(foto 4719)

Letňanského z starších obecních a Jana Tomandle z obce strany druhé, zřízených a plnomocných z obojích stran majících, kteréžto nad..... toto přátelským způsobem sousedským narovnána jest. Ač sice předešle cesta stará jedny grunty od druhých jest mezila a patrně (tak že řádných(?) jiných mezníkův vyzkoumati zapotřebí jest nebylo?) dělila, však že též cesta opuštěna a nově(?) v gruntech obce královského města Rokycan vzdělána jest byla, a tudý ta nedorozumění pocházela. Však nicméně pro zachování dobrého sousedství dle(?) zmíněného(?) narovnání, na tento způsob vnově(?) možné jest:

a jde se od křivého dubu s třemi vruby v něm vnově vysekanými, do kterých také hřeb železný vražen, a ten dub za maršál vystaven jest 30 krokův (pak škrtnáno) jest, leží kámen v zemi, pod kterým uhly vložené jsou, od toho kamene 19 krokův stojí mladý dub s třemi vruby vyznamenaný, v kterémžto jeden hřeb zbraní vražen se nachází, od toho mladého dubu jdouce 24 kroků leží tři kameny mezní, dva na sobě a třetí vedle nich a na hořejším s hrudkou napsané litery M.P.(?) a při nich památného dostali František Smuravius a Martin Zoufalý starší obecní královského a krajského města Plzně, Šebestián Vyskočil služebník úřední královského města Rokycan. Více památného měli z Ejpovic Jíra Kraus a Havel Kraus bratři, poddaní obce král. krajského města Plzně, z Litohlav Jiří Šonaný(?), Vít Soukup, lidé poddaní obci král města Rokycan. Od těch třech kamenů jde se 34 krokův k jednomu dubu velkému předešle se třemi vruby poznamenanému, dělicímu jedny meze od druhých, kde žádný spor nikdy nebýval, a tak se to mezování dokonalo. Tomu všemu že tak a nejináč jest, dle stran snesení a svolení

Sken 142, fol. 71 tužkou, 54 původní

(foto 4720)

pro zachování dobrého sousedství a upřímnosti, jakož i pro ujití budoucího zaneprázdnění, takový výchoz neb výjezd na papír uvéstí, pečeti naší městskou stvrditi a straně odeslati jsouce dali.jest datum v král. městě Rokycanech **13. apríli léta 1666?**

Sken 143

Prázdné

Sken 144, fol. 72 tužkou, 55 původní

(foto 4721)

Čilina

1667

Léta Páně 1667 22. juni

stal se výchoz výjezd na meze čilinské v příčině jich obnovení, na které výchoz byl léta 1596 a to mezi grunty obce král. a krajského města Plzně z strany jedné a grunty královského města Rokycan z strany druhé v přítomnosti osob z města Plzně, pánův urozených pana Jana Slovati primátora, p. Václava Rudolfa z Treyfelzu, Bartoloměje Gejble a Matouše Stehlíka z Čenkova z Rady, Martina Zoufalého a Františka Smoravia z starších obecních, a Tomáše Rybeneckera úředníka nad lidmi poddanými z jedné, a z města Rokycan pánův Bartoloměje Rydle primátora, M. Martina Cassiusa a Matěje Švantle z rady zřízených a plnomocenství z obou stran majících.

Kteréžto obnovování mezníkův stalo se předně u rochle, kteráž jest nad Hrádkem, a tu začátek jest, že se dělí grunty obce města Plzně a obce města Rokycan, od té rochle jde se k silnici k kamenu jednomu řečeném Kvasinčká, podle samé cesty vozové na malém vršku ležící, pod něj dány jsou uhly a pamětného aneb pardus dostali Pavel Kraus poddaný města Plzně, Matěj Řeřicha poddaný pánův rokycanských.

Přítom znamenati sluší, že všecko co nalevo jest náleží p. Rokyckým a do napravo p. Plzeňským. Od toho kamene aneb Kvasenicky jde se přes louku Beranovskou p. Rokyckým náležející k jednomu na týž louce chvojíčku a dále potom k jedné jabloni, která po stranách t.....(vynechané místo) vruby zaznamenána jest.

Sken 145, fol. 72v tužkou, 55v původní

(foto 4722)

Od té jabloně vejš nahoru k lesu jdouc po týž louce přichází se k dubu po dvou stranách vnově vroubenému; potom jdouce dáleji již vchází do lesa, mezní dub stojí, vedle kteréhož jest špičatý kámen, v zemi dobře vsazený, na týmž dubu pak vruby ze 2 stran učiněny jsou. Dáleji odtud pokračující přichází se asi k 9 dubům nedaleko od sebe pořadem vejš do lesa stojícím, ty všechny vrubovaný po 2 stranách jsou.

Odtud jde se cestou vozovou starou a přichází se k dubům 3 nedaleko od sebe stojícím, ty rozložený dubové jsou a ze dvou stran vrubovaný. Od těch třech dubův uhnuce se z cesty na levo jde se k dubům 2. velkým zrostlým pod kterýmž a to pod samou tou zrostlinou při zemi díra v dubu jest, dáleji odtud přichází se zase ke 2 dubům, však ..cho(?) menším též zrostlým, mezi nimiž kámen jest a jeden dub toliko vrubovaný. Potom jde se k jednomu buku a břízy hned od země až nahoru spojeným. Odtud pak jdouc stojí jeden buk vlevo a cesta vozová vede dále a mezuje potom s tou cestou vozovou jdouc jsou po levé duby lyzovaný a od nich dále přijde se k dubu jednomu zrostlým, v něm kámen po levo ležící jest a málo odtud dále pojdouc po pravé straně dub jest na rozích(?) po 2. stranách vrubovaný a na něm kříž udělaný. Odtud dále pojdouce schejbnouti se musí z cesty na levo Tymákovům jest dub mezní na 2 stranách vrubovaný, odtud pak jdouce zase trochu

Sken 146, fol. 73 tužkou, 56 původní

(foto 4723)

napravo přijde se na vozové cesty dvě, kdež na pravé straně stojí dub a podle něho předešle zákop byl, ten za hlavní mezník vystavený jest, pamětného dostali Pavel Valenta z Rjpovic a Jan Šula jinak Brejcha z Tymákova, ten hlavní mezník na 4 strany vrubovaný jest, odtud jde se dál nahoru vlevo cestou vozovou k Čilyně vedoucí a přijde se ke 2 doubkům, které na levé straně stojí, a na pravé straně jeden, ty vrubované jsou.

Potom výše nahoru jdouc jest osika dírou zrostlá a kámen mezi ní a nedaleko odtud stojí lípa po pravé ruce, která na 2 stranách vrubovaná jest. Dále se na vrch jde k jednomu dubu na rozcestí třech cest stojícímu a po 2 stranách vrubovanému, od toho dubu jíti se má výš nahoru upřímo a přijde zase se(vynechané místo) dubu potom pořád pokračující k jedné lípě vzrostlé pod vrchem stojící vrubované se přijde, od které cestskou(sic!) se jde mimo duby vrubované upřímo k Tymákovu.

Tou cestskou jdouce k posledním 2 dubům se přijde, které podle sebe stojí, potom jsou okolo obou stran chvoje velké, ta pak cestka vede až k Tymákovu a dělí meze, co napravo, to pánům Plzeňským, co nalevo p. Rokyckým.

Sken 147, fol. 73v tužkou, 56v původní

(foto 4724)

Meze letkovské a tymákovské

1681

Léta 1681 25 junii stala se vejchoze na meze letkovské, stýkající se s tymákovskými. A byli vyslaní z města Plzně p. M. Ciprián Frozín, p. František Hostounský a p. Daniel Divíšek z rady, Jan Vodička a Jiří Tillingar z starších obecních, z města Rokycan p. Matyáš Šernesl(?) a Bohuslav Letňanský z konšel, Adam Ochsl z starších a Václav Wincer z obce, též lidé poddaní plzeňští z Letkova, Kyšic a Ejpovic, rokycanští z Tymákova a Ejpovic, a vykazoval meze starý Štampach okolo 80 let věku svého mající z Letkova takto:

Ze vsi Letkova jdouce cestou tymákovskou přijde se až na místo, kde vpravo vedle travná cesta k Starému Plzenci, a vlevo též travná cesta do Kyšic a prostředkem silnice tymákovská; pak z té silnice uhybnouti se musí vpravo na cestu travnou k Starému Plzenci vedoucí, a po ní jde se do smrkového lesa, který se od sedlákův Lísek jmenuje, pořád cestou, až se přijde na místo, které slove U Stradiště, a tuto jest začátek mezy a dělí se na tom místě troje grunty, plzeňské, rokycanské a hraběte z Kokořova tímto způsobem obrátivše se zase zpátkem, tváří k té cestě travné po které se nahoru šlo, vpravo jest les tymákovský, nahoře les Kokořovský až pod cestu vozovou příční(?) vlevo, která plzeňské grunty od Kokořovských odděluje: A pak od té cesty vždy vlevo les plz.(?)

Sken 148, fol. 74 tužkou, 57 původní

(foto 4725)

A jde se od toho počátku, mezi touž cestou travní, kterou se nahoru šlo, pořád zase dolů, až konec lesa, vpravo jest Tymákovských a vlevo Plzeňských, cesta pak mezuje; a když se z lesa vyjde, jde se vždy pořád přes silnici tymákovskou k travní cestě kyšické až k vroubené chvoji maršáli mezi třemi kameny stojící, odtud k podáté hrušce,

na jejížto místo kámen vzdvižen býti má. Odtud k velké chvoji vroubené při cestě stojící, a vždy pořád cestou, kdežto se vpravo chvoje a vlevo bříza vyvroubila, až po té cestě přijde se k louce Pastýřské letkovské, podle té louky vždy se dáleji jde ke dvěma kamenům, který tam při cestě vsazené býti mají.

A kdež louka přestává, přijde se též cestě do strany, kdežto v levo vraubená chvoje jest, od ní pořád po cestě k meznímu kamenu který vpravo vsazen býti má, od něho se šibuje břehem pořád k chvůji vroubené, od ní po drahách k meznímu kamenu, který tam vsazen býti má, od kamene vždy pořád po drahách, břehem, kterýžto břeh mezní jest, a spatřuje se tu sřatá býti mezní chvůje, kterou sřal Janda z Letkova, a proto šatlavou trestán byl. Odtud k dvojité chvůji, do které kámen vsazen jest. Odtud na hrušku starou bez vrchu, od té hrušky do rokle, která mezní jest, polovici té rokle mají Kyšičtí a polovici Tymákovští, při konci rokle jest chvůje dvojatá vroubená spálená. Od ní přímo cestou starou k bříze

Sken 149, fol. 74v tužkou, 57v původní

(foto 4726)

nevroubené. Při té bříze začíná se zase jiná rokle, a to opět mezuje. Tou roklí jdouce podál, přijde se k chvůji dvojaté vroubené, do které kámen vsazený jest, ta dělí vlevo na příčku meze kyšické a ejpovské, a vpravo jest předce vše tymákovské. A jde se vždy po té rokli až k dubu vroubenému a od něho zase do rokle, při které jsou břízy vroubené, z rokle ven přijde se ke třem břízám od jedné k druhé vroubeným a od nich k chvůji velké vidličaté při lukách tymákovských. A tu jsou pořád občiny tymákovské až k polím ejpovským.

Díl Čiliny začali vykazovati zpátečně tomu výkazu, který předešle v rejstřících zapsaný jest, a počali vésti od břízy maršále, který stojí proti dědině Michulíkově z Ejpovic, na zad zůstaly grunty ejpovské, vpravo tymákovské a v pravo(?) les plzeňský slove Čilina, a šlo se od té břízy cestou vozovou nahoru k dvojitému dubu a zase pořád cestou ke třem dubům, od jednoho k druhému, odtud k chvůji, od ní na dvě břízy, potom ke třem břízám pospolu stojícím, do nichžto jest vložen kámen, odtud k bříze, pak k velké chvůji: Od ní po několika velkých dubech až k hrušce, od ní zase po desíti dubech velkých ke dvěma

Sken 150, fol. 75 tužkou, 58 původní

(foto 4727)

břízám a zase k bříze, od ní k lípě velké hraničníku a zase od ní po šesti dubek k velké druhé lípě hraniční – a tu přestáno.

Poněvadž již p. Rokycanští tesklivi byli, a také meze žádné světlé vykazovati neuměl, jedině co stará kniha mezní a výchoze někdy v létu 1591 vykonaná obsahovala, avšak i do té těžce se šikovati bylo, protože zpátečním způsobem meze se vykazovati začaly, protož odloženo s ostatkem až do jiného času.

Pod tím jiným písmem: Léta 1681: 29. octobris.

Sken 151-153

Prázdné 3

Sken 154, fol. 77 tužkou, 60 původní

(foto 4728)

Horomyslice.

Při dvoře horomyslickém jest orných dědin pšeničných i žitných pod 6 kop 15 kbelcův.

K tomu i tři dědiny kněžsky? z třetího mandele pod 30 kl. (kbelců). Suma – 6 kop 45 kb.

Louky.

Louka Pod Gizim(?) pod 5 vozů sena,
Pod Vrchem pod 1 vůz,
Pod Chalupou 1 vůz,
Na Kamenu 1 vůz,
Na Drahách 1 vůz a ty se pro dvůr sekaí.

Pro ovčín:

Pod Hrází 11 vozů.
Pod Gizim(?) 7 vozů sena.
V Kytíně 5 vozů.
V Kohotsku 6.
V Vokiruhluzi(?) 2 vozy.

Suma 40 vozů.

Sken 155-169, fol. 77v-84v, 60v-67v původní

Prázdné 15

Sken 170, fol. 85 tužkou, 68 původní

(foto 4729, 5113)

Proces odporu o les Hat' (tužkou připsáno: Sokořín – viz Registra) 1579?

Jakož urozený a statečný rytíř pan Jiřík Kokořovec z Kokořova na Štáhlavech a pan Častolar z Hořovic na Hradišti přijali jsou na sebe ten odpor mezi panem převorem, konventem kláštera Ducha svatého v Plzni z jedné, a panem Hynkem Netunickým z Nebílov na Netunicích z strany druhé, k přátelskému jednání a pokudžby možné bylo i

konečnému porovnání o díl lesa v(?) Sokoříně nad vsí Střížovici řečenoý **Hať**, témuž převorovi a konventu podle listu náležející.

Tu páni prostředci svrchu psaní rok stranám na den sv. Jakuba Apoštola nyní minulého k tomu jsou jmenovati, a v tom místu strany obojí sjeti se ráčili, takového odporu připomínajíce. Aby pan převor na tu vochoz ukázal a meze vyved. Ihned odsud kdež sjezd se stal dvěma lidmi robotními a tu dobře známými mezníci kameny i také dříví staré k tomu vylizované a mezi jiným mladistvým lesem, jež umuř(?) zpráchnivělé. Břehy a hráze od kamene dlouze založené to vše vůkol jest ukázáno, a kdyby chtěl jaký odpor stran o to nastati, lidí robotných odtud z Střížovic i odjinud vůkol, kteříž k té při svědomí prve vydávali, páni prostředci pro zprávu povolali, a ty přítomni byli a aby panu Hynkovi a jiným vůkol pánům od týchž gruntův táž vochoz tehďaz a těmi mezníky a hrází jest odmezoaná,

Sken 171, fol. 85v tužkou, 68v původní

(foto 4730, 5114)

v jeho grundy vkračovati se mělo, žádný toho neseznal. Pan Hynek pak sám hned s počátku, když na něj(?) první mezník ukázáno bylo, na čem(?) veliký kámen, okolo desíti krokův od prvního dále do cizího za mezník ukázal, a k té vochoze klášterské dobře přidal, při čemž zůstaveno jest. Poněvadž tím gruntův klášterských přibýti chce, a on o tom sám svědomí dává a na to ukazuje. Mezi tím pak když týž hranice vyvozovány byly, vždy svědomí lidí tu přítomných jest dotazováno, aby páni prostředci pravdu aneb omylu byl-li by v tom jaký vyrozuměti od nich ráčili. Na tož pak když jsou povoláni, byli jsou k tomu, není seznáno, aby v tom, co učiněno bylo, než že ty meze, jak sám v sobě jsou ukázané. Potom hned podáno jest toho panu Hynkovi, chtěl-li by na jiné mezníky též vochozy klášterské ukázati a meze vyvozovati, oznámil, že toho neučiní, tak právě, že jest to vochoz všecka jeho. Proti tomu čten list na pergamentu v způsobu kšaftu, kterýmž se táž vochoz do kláštera odkazuje, a tomu již jest ke 244 letům.

Na to pan Hynek dal promluvíti, že jest nepořádný. A to tak 1) že jest činěn bez mocného listu královského. Druhé: že jsou toho svědkové, měšťané plzeňští, osoby městské. Třetí: že není

Sken 172, fol. 86 tužkou, 69 původní

(foto 4731, 5114)

ve dskách zemských.

Pan převor to porážel tím, že svrchupsané příčiny k zmaření toho kšaftu tak starého pojaty jsou z jemu zřízení (**z jeho pohledu?**), kteréž za paměti nynější lidské, aneb něco nemnoho nad paměť lidskou sepsáno a za pořad jemu vystaveno jest. S kterýmž zřízením spravedlnosti tak staré a dávné aby se měly kaziti a téměř v 300 letech teprva přesuzovány býti rozum toho žádný není, zvláště poněvadž podle toho kšaftu veš nic lidé pamatují, hájení od konventa řízení ten les opatrovali, prodávali, peníze do kláštera za to donášeli, a pokudž potřeba kázala, odtud do téhož kláštera les vezen, i jiným sousedům plzeňským prodáván jest, což lidé pamatují a posavad některá veliká stavení odtud v Plzni stojí. Podáno toho také, aby páni prostředci od svědkův živých tomu vyrozuměti ráčili. A kdyby pak na onen čas něco nepořádného v tom se nacházelo, tehdy postoupením lesu toho a dlouhým držením a užíváním toho bez překážky, za pořádné ujato býti musí, aniž jaký odpor tomu kšaftu vkládati se dopustí podle práva, kdež několikrát léta zemská pominula. Naposledy že na onen čas mocného listu královského potřeba nebyla, poněvadž ta práva potom zřízena

Sken 173, fol. 86v tužkou, 69v původní

(foto 4732)

jsou. Pakliže ho potřeba byla, není pochybovati, že toho což pro množství věkův se nenachází, tehďaz pominuto není. Tolikéž o svědcích města. Poněvadž při lidech rytířských, a ne sami jsou byli, na škodu není, o kterýchž jináč domysleti nemůž, než že i oni erbovní jsou byli. A poněvadž ...jinak pořádný a víry hodný jest, léta maje nad dsky zemské, v tom, že žádný nedostatek býti nemůže.

Pan Hynek opět dal promluvíti, že tomu po předcích svých, jako statek svůj dědičný a toho že jest užíval od několika let jako svého, ač(?) jsou do kláštera sekali, že jest se to s jeho dobrou vůlí dalo, a ne jinaké.

Na to pan převor, že pan Hynek ani předkové jeho jak živi spravedlnosti tu neměli nikdy žádné, a on že ji také nemá. Proto že toho se nenajde, aby pan Hynek z rodu paní Vratislavy byl, kteráž les do kláštera oddala, a tak buď kšaft pořádný, neb nebud'; pan Hynek nápadníkem toho býti nemůže. Ačkoli od několika let v tom překážku činiti chtěl, a jinak konventu tomu, ale to vše stalo se nepořádně. Neb práva a spravedlnosti na týž les nemůž ukázati žádné sobě aneb předkům svým svědčící, že jest pak skrze nedání a časté proměny převorův při témž konventu, v statek komorní JMC

Sken 174, fol. 87 tužkou, 70 původní

(foto 4733)

se vešel, ten sobě osobil, a náramně splundroval. Když se to kdež náleží stíží(?), to zase slušně nahrazovati povinen bude. Přímluvy pak a žádost pánův plzeňských (ač stali-li?) jsou se kdy ku panu Hynkovi poněvadž páni plzeňští ani žádní jiní (k tomu samého krále jeho vrchnosti a kollatury) neměli žádné ani listův a spravedlností jich mocní nebyli takovým přátelstvím a přímluvou škoditi by nemohli.

Tu páni prostředci vyrozuměvše tomu všemu což nahoře poznamenáno o tom také i svědkův se dotazující, ráčili jsou se k tomuto přimlouvati, a tak mluvíti: Poněvadž by přátelská cesta nejmírnějším ve všem byla, a pan Hynek mohlo-li by ho co přátelského potkati, že to učiniti chtěl, neb soudové takový nesnadno bez velikých útrat k městu(?) se přivozují a nebezpečny jsou. It. že od týchž lidí střížovských i od jiných nemůž o těch mezích ovšem a docela jak by samy v sobě vůkol a vůkol byly, se vyrozuměti. Dále také: že některé auhrny proti kšaftu tomu se

vedou a předkládají, a pan Hynek od několika let držitelem toho se býti praví. Čeho jest se pak konventu odtud dostávalo, že s dobrou vůlí jeho bylo, a za to před léty nedávnými od purkmistra a rady města Plzně

Sken 175, fol. 87v tužkou, 70v původní

(foto 4734)

žádán byl, aby do kláštera toho pohodlí přál. Protož aby pan Hynek tý vochoz na právu polovici rozdělíc, k vlastním toliko panu převorovi a konventu do kláštera potřebám pustil, kterouž by oni svým hajným opatrovati mohli. Však v témž dílu jich bez vůle a panství sobě pan Hynek pozůstavuje. A sešlo-li by kdy z té řehole Praedicatrův v Plzni, týž les k němu a budoucím jeho aby se navrátil. Ten prostředek pan Hynek přijímal, a když pan převor na pomyšlení sobě bral, pan Hynek potom také za hojnoství žádal.

Dáno stranám hojnoství do úterýho před sv. Bartolomějem nejprv **příštího léta toho sedmdesátého.**

Kdež pan převor majíce na paměti ten kšaft tak starý, celý a neporušený, podle kteréhož s panstvím plným předkové jeho lesu toho v držení a užívání byli bez překážky, vida také meze patrné, a na to maje svědky mnohé již zapsané lidi ještě jiné k tomu také nevyrozumněvše, ovšem na.... spravedlnosti páně Hynkově, než toliko že nedbáním předešlých převorův pomalu se v to vkládal. Purkmistr pak a konšelé plzeňští nemají nad tím klášterem žádné vrchnosti, kromě samého JMC žádali jsou čeho (ač že sleto(?) tak) proti a

Sken 176, fol. 88 tužkou, 71 původní

(foto 4735)

to světlé spravedlivosti konventské, nemá sobě pan Hynek co tu pomoci bráti, a protož nepovolující tomu sám od sebe což tak na škodu záduší toho býti poznává na místě JM ku panu prokurátorovi na potaz se odvolává a JMC za naučení žádá.

Potom po všem jednání na žádost pana převora vyhledána paměť při úřadu města Plzně, kterak na poručení JM slavné paměti krále Ferdinanda léta 49 v úterý po květné neděli registřík všech statkův téhož kláštera od úřadu plzeňského jest odeslán JM a o tom lesu takto výslovně jest poznamenáno:

It. Háj řečený Hak(sic!) odkoupen od Vratislavy vdovy pana Epona z Střížovic léta 1327. Hat miel jmenován býti, ale omylem písáfe Hak psáno jest. V psaní tom JM královské dokládá se přece na takového poručení, aby to do desk vnově vyzdvížených statkův těch žádný sobě nenáležitě ve dsky nevkládá.

Z sekání(?) toho lesu stalo se poručení od JMC panu Josefovi Úlickému v tato slova.

Sken 177, fol. 88v tužkou, 71v původní

(foto 4736)

Rudolf II.

1579

Slovutný věrný náš milý, jakou stížnost svou na nás převor a konvent kláštera sv. Ducha v Plzni strany háje řečeného Hať, v který ty se jim vkládaš a jen sobě osobovati chceš, vznášejí, a za jaké opatření proti tomu z příležíci supplikace porozumíš.

I poněvadž na takový háj listové, že k již oznámenému klášteru náleží, neporušené se nacházejí, protož tobě poroučiti ráčíme, aby ty se v statek náš komorní a duchovní nevkládá a toho háje prázden byl a o to, co již od předka tvého, tolikož i od tebe v něm poničeno s nadepsaným převorem a konventem se smluvil a narovnal. Na tom jistě vůli naši císařskou naplníš. Suplikaci jejich zase nám odešli.

Dán na hradě našem pražském v úterý po sv. Trojici léta **1579. (16. 6.)**

Sken 178, fol. 89 tužkou, 72 původní

(foto 4737)

Hůrka Vostrá, náleží k Šternberské mezi fol.187.

Na vrchu Ostrá hůrka jest lípa o okolo ní velké kameny. A od lípy asi 15 kročejův zákop, okolo něho hrubé kamení. Item. zákop kde někdy Rog(?) byl, již jest shnilý. Nejblíž jest chvoje a okolo kamení k dědině Šimanovic jiný(?) přes cestu po Marchalovském dvoře. It. nad tou dědinou kámen na hrbu jdouc k Miesíčkám. A odtud po mezi jdouc zákop nedaleko odtud. It. na druhdy zákopčik. It. pařez chvojový veliký nad kterýž prv byla hranice v přítomnosti pana purkrabí o čemž praví Martin že jí Poledne s'al, když krávu pásł. A odtud nedaleko vejš chvoje slove hranice, ta ještě stojí. Více výš druhá chvoje mezní, proti hromadě kamení. **Hac. nesuo quis catamo plumbio sane du e Anno suribons charta mandanet.**

**Sken 179, fol. 89v tužkou, 72v původní
prázdné**

Chybí 12 folií 90-113v, 73-84v původní

Sken 180, fol. 114 tužkou, 85 původní

(foto 4738)

Koterovská krčma

1565

Když na onen čas okolo léta Páně 1565 p. Jiří Kokořovec z Kokořova a na Štáhlavech proti úřadu města Plzně o zastavení šenku ve vsi Koterově, pravíc jej býti na škodu gruntův svých, nastupovati chtěl, tu jest o takovém starodávném šenku tato níže psaná paměť složena a v sobotu po sv. Vítu (16. 6.) léta nadepsaného 65 přijata.

Předkem Petr rychtář, Jakub Bycha, Václav Březda, Vaněk Storkl(?), ti všichni jsouce tu v Koterově rodilí, oznámili, že pamatují z mladosti své, že v též vsi Koterově bez překážky piva šenkovali, komuž jsou Plzeňští páni

dopustili, a sousedi jak jsou se o to snesli, a že i to slýchali od Bárty starého z Černic. A obzvláště Václav Březda doložil, že pamatuje pana Ebrzvína, a že tu vždycky šenkovali. Též Jan Pavlovic přestěhovav se tam z mladosti své pamatuje, že se tu od šedesáti let šenkovalo.

It. Martin Mareš ze vsi Černic však v Koterově rodilý pamatuje pana Ebrzvína, a že vždycky z Plzně brali panu(?) piva?) a šenkovali, a žádný v těch letech toho šenku nebránil.

Plura vide o koterovské krčmě též černické a letkovské při šternberských mezích nísta fol. 194.

**Sken 181, fol. 114v tužkou, 85v původní
prázdný,**

Chybí 2 folia 115-116v, 86-87v původní

Sken 182, fol. 117 tužkou, 88 původní

(foto 4739)

Kokotsko léta 1591.

1591

V pondělí po neděli Křížové (20. 5.)

v přítomnosti Václava Ottmana, M. Šimona Plachého písaře přísežného, Jakuba Pliniczka(?) a Bartoloměje Soběvolného, měšťanův města Plzně, meze v Kokotsku, tu kdež na odporu s panem Václavem Suchomastským jisté nad Bušovici jsou níže psanými osobami starožitnými vykazovány, totiž Samuelem Jindrou, N.(křestní jméno neznámé) Hrochem, Vítem Šafránků, N. Kukštejnem, Tomášem Blahošem a N. Vlčkem ze vsi Dýšíné, Valentou Konojedem a a Chudobou z Chrástu, též rychtářem N. Čtrnáctým, Šoustarem a Arnepem(?) z Kyšic, takto:

Při(?) jdouc od Smědčic nahoru má se jíti též k počátku mezí kokotských, tatiž k jednomu velikému dubu, který v lese při vrchu za hranicí neb mezník stojí. (A že odtud tak týž meze někdy p. Frydrych Malesický Smědčice k Plzni prodávajíc vokazoval toho, že povedený(?) též jsou. Toch(též?) starý Kozel v Dolanech a Jindra z Dýšíné.) Od toho dubu k sobě jde se k jedné nalizované chvoji. A tu z levé strany jsou lesy Bušovických k Myšímu Újezdu náležité. Potom od té chvoje k dubu. Od dubu zase k chvoji, od té k chvoji opět jiné. A to vše na mezích stojící nalizované. Potom jest dub třetí jdouc upřímo od jedné hlavy k druhé. Od téhož dubu hned má se nahoru cestou jíti travnou. Tu kdež od nadepsaných mezníkův jdouce z pravé strany jsou

Juxta: (nahore strany před začátkem textu) Začátek Kokotska jest od potoku za(?) Dýšinou při kterémž ještě(?) též Suchomastský na les při zádušním ležící potahovati se chce a jak vediec(?) Kokotska jest od dubu při tom potoku až k tomu dubu velikému se patří(?), však počátek toho jest sup. fol. 7.

Juxty vlevo na okraji

Odpor s panem Suchomastským ...fol. 93.

Ta ukázání proti se p. Plzeňských(?)

Újezd Myší že Plzeňských jest supra fol. 18 však polovicí(?).

Sken 183, fol. 117v tužkou, 88v původní

(foto 4740)

lesy naše k Kokotsku náležité, na kteréžby se Václav Suchomastský potahovati chtěl, a z levé strany jsou Bušovických (kterýžto lesové jsou toliko k palivu březové, chvojové a chrastní dubové). I jdouce touž travnou cestou dosti podál, až k vrchu Přecek(?) přijde se k sobě na vohybu, a tu jest naše Kokotsko z pravé ruky, a k sobě jest les předse(?) Bušovických z levé ruky za několik honův. Tím pak vohybím jdoucím podle kamenných hřebenův kteříž na způsob břehův neb naspem jsou při Myším Újezdě lesu k Bušovicím náležitým, jinak při obci Bušovské, jde se hustým chrastím po tom břehu, až se přijde k jednomu dubu, který na mezi stojí. Od kteréhož potom nedaleko jest stará bříza nalizovaná a chvoje při břehu stojí. A to vše z levé strany k obcím Bušovickým blízko kdež slove Habří. Pod cestou a z pravé ruky při našem Kokotsku (Qui haec non uderit legendo capere poterit). U cesty pak travní, kterou se nahoru jde jest jedna chvoje za mezník při břehu. Po němž se dosti daleko jde. Potom jdouc upřímo k jednomu dubu a chvoji kteréž jedno proti druhému stojí. Tu hned obrací se Kokotsko. A odtud se dolův jde, kdež hlava s'tatá jest, totiž stará mezní chvoje. A tu zpět(?) z pravé strany jest Kokotsko. Les na stavích neb záhoních vyrostlý potom se vohejbá obec Bušovská neb lesy jejich, a tu přes cestu travnou břehem vésti se má až k malé bříze lizované k čemuž než se

Sken 184, fol. 118 tužkou, 89 původní

(foto 4741, 4742)

přijde, dosti dlouho jíti se musí, kdež se spatří, že na několika místech břízy při též mezi jsou nauzlované. Opět potom ohejbá se Kokotsko, kdež jeden dub stojí i druhý nedaleko od sebe, kdež předse z levé strany jsou obce Bušovických a z pravé naše Kokotsko, odtud jde se houštím též opět k jednomu dubu hraničnému. A od toho zase k třetímu, vše bez břehu k vrchu jdouc. Též potom přejdouc přes cestu jde se zase při břehu při Kokotsku lesu z pravé ruky a z levé při Bušovických. Jdouce pak po témž břehu přijde se až k lesu kostelnímu dýšinskému, kdež se někdy dříví prodávalo rychtáři smědčického na stodolu a Vlčkovi do Dýšíné. Tu pak v tom místě z levé strany jest Bušovických slove Levečko a předtím též obec jejich Habrovsko se jmenuje. Přitom les kostelní jest jeden díl Rokycských k vrchu z druhé strany tamní(?), o nějž žádného odporu není. Odtud přijdouc dále při vymýcení lesa Rokycanských na vršku při pravé straně jest jedna rochlínka, tu kdež se od lesu rokycanského přestupuje, a to v cesty travné, k tomu se nahoru jde. Při té pak cestě ustupují se kdež jest Levecko Bušovických. Fortazis(?) habet

etymologiam od Levece, neb leží z levé ruky a naše Kokotsko z pravé, v kterémžto místě jsou nepatrné(?) meze(?) břehem. Po nichž se příhodně kráčet nemá, protože jsou chraští a jsouc ve velikém houští zaneprázdněné. Kdež také mezi tím stojí jedna chvojová meznice

Juxta: Habrovsko vide supra fol. 9.

Šimon Ondra z Dýšiny oznamoval, že Habrovsko a Levecko není naše, než že toliko Kokotsko kam dochází.

To(?) krasteo(?chraští?) táhne se až k Levecku, kterého dříví jest p. Suchomasty.

Sken 185, fol. 118v tužkou, 89v původní

(foto 4743)

stará lizovaná, A břehové také jdou při cestě travné, kterou se dolův jde až do dolíku k mokřině, odkudž ohejbá se Kokotsko z pravé strany a jde se pomalu k vrchu, kdež byly chvoje mezní, kteréž již podřaty jsou. A tu také nedaleko jest jiná hlava, totiž dub roztržený a při něm blízko jedna lípa též stojí od Bušovických lesův dolů. Též od Bušovických, kteréž se tu začínají z levé strany nahoru, z pravé pak strany při cestě travní jest Kokotsko, a tak jde se odtud nahoru při lesích Březinských, kdež u travné cesty stojí dub na mezi, od něhož přejdouc nahoru ohejbá se Kokotsko při mlazích Březinských a tím ohejbáním jde se až k velké chvoji u vosiky stojící a tu se zastavuje a ohýbá se od ní nahoru při houšti březinský až k těm sřatým břízám, kteréž dělí lesy Březinských a Rokycanských, vše z levé strany a naše Kokotsko z pravé strany. Odtud opět jde se od sebe k jedné hlavě při břízách, kdež stojí jedno březí, a blízko potom nad ní druhá hlava s křivý* nahnutý* stojící*, odkudž jde se nahoru při mytích rokycanských. Tu kdež na vrchu při mezi jest násyp neb hromada kamení, jenž se za hranici pokládá. Od kteréhož kamení upřímo jdouc přijde se k travní cestě, kteráž Březí sluje, les náš Kokotsko skrze(?) vprostřed něho, a tu Ondra a jiní staří lidé zprávu dávali, že by p. Suchomastský touž cestu v těch lesích za mezi pokládal, potahujíc se na týž les co by ho pod tou cestou bylo,

Sken 186, fol. 119 tužkou, 90 původní

(foto 4744, 4745)

kterýž se tuto od nás v svých vlastních mezích podle toho, jakž nám od p. Fridricha Malesického ukázán a prodán jest s jiným statkem smědčickým. Pokudž může býti vopisuje: Od té pak cesty přídše dolův jdouce při lesích rokycanských z levé strany, jde opět, neb leží, naše Kokotsko z pravé ruky až k Průhlavnici tak řečenému lesu při nových struhách, nimiž se voda do rybníkův na Kokotsku vede, ležícímu. První pak nežli se k ní přijde stojí několik velkých březí na mezníku u posekaných lesův Rokycanských. Naše pak Kokotsko jest les nepomýcený z pravé strany. Ta pak **Průhlavnice** lizuje se při lese Rokycanských z levé strany a ona jest z pravé strany, kdež také ta cesta jest, kterouž se jezdí od Oseku k Horomyslicím a při níž mají Litohlavští své obce z levé strany, a Kokotsko z pravé strany již k rybníkům docházejíce.

Když se pak k té pusté vsi Kokotsku přijde, znamenati sluší, že tu máme mezi Rokycanských lesy tři díly našich lesův. Z nichto **první díleček** neb malý díl jest z té strany k Rokycanům při lese kostelním dýšinským ležící, v němž někdy prodáno bylo dříví k palivu Michalovi Procovi, Martinovi Purkrábkovi do Plzně a Ejpovským a ten jest na větším díle vymýcený, něco ho toliko málo stojí. A což ho pod cestou dole nad Ejpovici ještě pozůstává, na to potahovali(?) by se

Juxta: Tři díly lesu naše v Kokotsku při Rokycanských.

Sken 187, fol. 119v tužkou, 90v původní

(foto 4746, 4747, 4748)

chtěli Rokycanští, pravice jej k jejich Klabavě přináležité, ale Jindra z Dýšiny při tom jsa oznámil, že pod touž cestou travní na ten první náš díl po právě se potahují, pravíc, že on před léty v témž místě od p. Fridricha Malesického hajných jeho les předešle koupil a tento les který tu nyní pozůstává, že jest již zase na témž místě po jeho vymýcení zrostl, a že nikda to do Kokotska nenáleželo. Ale k tomu našemu prvnímu dílu kokotskému náleží to též i Beneš z Kyšic a jiní nahoře psaní dotvrzovali zprávu dávající, že první díl jde ma(?) dolův předse při kostelním dýšinským lese až do Kašín blízko samé řeky u mlýna ejpovského, vedle prvního dílu, jest příležitost díl Rokycanských, kterýž také od Kokotska staré vsi jde až přes vrch dolův. Toliko se lizovaný březí a chvojíčka od našich dělí. Podle něhož jest opět **druhý díl** lesu našeho v témž Kokotsku od též vsi pusté přes vrch až do řeky blízko běžící nad Kašín a samo toliko na lizovaný jej od Rokycanského rozděluje. A ten také na místě čím déle jako i podle něho Rokycanských jest tu nad vrškem nad Ejpovici vymýcen, což se snadně z silnice, kterouž se k Praze jede, spatřuje, kdež znamenitě znamenati sluší, že ten druhý díl náš jedna bříza v vrchu od dílu Rokycanského ke druhé, na níž jest kalich vyřatý, o kterémž se zpráva dávala, že by tříšťka

Juxta: Léta 1601 v středu po sv. Duše ten kus lesa na který by se Rokycanští chtěli štý(?) na pravo potahovati chtěli, jest vymýcen od nás(?) a při horomyslickém mostu složen v přítomnosti Šebestiána Pischenského(?) primátora našeho a Bartoše Soběvolného úředníka nad lesy, přičemž byli s koňmi a čeládkou svou sousedi a lidé poddaní z Ejpovic, Dýšiny, z Chrástu, z Smědčic, a to tehdy, když jest ostatek lesu v dílu našem posekáno, kdež nám předtím Rokycanští levé(?) že pobrali vide fol. 102.

Dva díly v Kokotsku Rokycanský mají uchází I. díl Kok.

Díly naše čím se od Rokycanských dělí

Kalich na bříze.

Drobnějším písmem na dolním konci stránky

Co se tohoto druhého dílu našeho dotýče jest v něm v prostředku veliký vršek neb skalka, na níž jest vosina za mezi a hranici. Z kteréhožto vršku sejdoc má se ještě vohybou k dílu Rokycanskému podle lizovaných chvojí až k hrušce, od ní potom k té bříze, na které kalich vyřatý byl, kteroužto vohybu aneb příčinu (po trezaurském(?) mluvě už(?) z jinak stran, když sobě Rokycanští osobovali a v ní léta 1601 dříví posekati dali, prodavši je lidem poddaným svým do Újezdce, bylo jest jim to všecko zase patrně zřetelně a neukrytě od našich potom(?) a lidem do Ejpovic a do Kyšic prodáno. Oni pak Rokycanští také brzy potom nětoliko tu hrušku, kterouž potomně místo za hranici byla, ale i tu břeží velikou a vysokou posekati dali, kterouž na tom místě rozkutanou odvezl w(?) kádí(?) a rychtář jejich ejpovský.

Sken 188, fol. 120 tužkou, 91 původní

(foto 4749)

od téhož kalichu do Plzně vzata byla a protož přes tu břízu jakožto patrnou meznici nemohou Rokycanští v témž druhém dílu našem nyní i na časy budoucí žádného práva pokládati a přes hranice se potahovati. Vedle toho druhého dílu našeho jest opět jejich díl jeden od té pusté vsi Kokotska při holé skále vysoké ležící. A ten podle tohoto našeho druhého dílu táhne se patrně až k Kašínu místu tak řečeném při řece u mlýna ejpovského.

Třetí díl lesu našeho přes vrch nad Ejpovici od Kokotska běžícího jest opět při témž kusu Rokycanských, kterýž také týmž způsobem až k Krašínu jako jiný přední dva dílové se vztahují, a ten se u vrchu spojuje s lesem, kterýž Hradiště slove nad Horomyslicemi. A tak summa..... věděti sluší, že Kokotsko začíná se od toho vypenějšího(?) dubu o němž se hned napřed zmínka činí, a táhne se podloužně se všemi jmenovanými díly až k rybníkům; od rybníkův k pusté vsi aneb dvořištím a od dvořišť až do Kašínu nad mlýn ejpovský, beze vší zástavy. A to všecko Kokotsko potom(?) ve 4 hodinách tak jakž tyto mezemi vypsány jsou, objeti se může. **Cui sup scripta huic**
... eadem ipsemet oentis suis Simon Plachius a Trzebnicz notarius.

Juxta: Z tohoto dílu Rokycanští pobrali nám limuzy ku ptysku(?) obecní na sekání a my pode statek(?) vhošne(?) posekati a odvézti dali jakž folio 103.

(Další pokračování přeškrtnáno) (nečitelné).

Sken 189, fol. 120v tužkou, 91v původní

(foto 4750)

Smědčice: ke Skalce

1576

Léta 76 v pátek po sv. Janu Křtiteli zrození, tj. na den sv. Petra a Pavla (29. 6.)

urozený vладыka pan Fridrich Malesický z Poutnova a na Smědčicích vyjel jest na meze slove k Skalce s poddanými svými starožitnými osobami Bláhou z Smědčic a s Václavem odtudž. Tu kde jest rozeprě mezi námi Plzeňskými a Rokycanskými. Těž(?) byli přítomní Vít Khellermon, Jiřík Krumlovský, Valentin Bartošovic a sousedé lidi poddaní z vesnic z Dýšiny, z Chrástu, z Kyšic. A tak ukazovali od Skalky po břehu dolův až k veliké chvoji s'até, na níž byly kalichy vysekané. A když ta chvoje byla od někoho s'ata, šafář jí horomyslický odvezl do dvora. A potom předce dolův též k dřevu bříze, na níž vysekané čtyři kalichy, po každé straně jeden. Odtud dolů předce až k dubu nevelkému rozložitému též znamenánému. A nedaleko pod tím dubem jdouc dolův chvoje na levé ruce též znamenáná. Potom předce dolův též k chvoji veliké, na níž patero znamení, a šestý kříž, od té chvoje až dolů k řece. Dále Bláha ukazoval po pravé straně že jest les dubový náležející k Wejpoviczu (**Ejpovicím**), kdež oni rokycanští páni byli, ale nyní Klabava, vždy jdouc nahoru po břehu až na cestu. A tam cestou jdouc k dubu velikému a podle toho dubu jest plzeňský kněžský dýšinský les. Tu z druhé strany že jest Bláha dříví prodával Dýšinským, Litohlavským dolů až do dolejší(?) cesty ke třem chvojím velikým, které znamenáné jsou, a k jedné zlé udeřil, o kterýžto kus rozeprě jest, a z druhé strany že jest prodával proti těm třem

Sken 190, fol. 121 tužkou, 92 původní

(foto 4751)

chvojím Jindrovi z Dýšiny a Vaňkovi Hrochovi s Motlem sousedem svým z Smědčic. A tu teprva se od Klabavy meze rokycký (**rokycanské**) začínají a jiný(?) Bláha zprávu dává a jmaje(?) že není. A páni Rokycanští že se mýlí. Více v dílu našem, kde Rokycanští dříví přeseekali a do Ejpovic je odvezli, přiznává se Nykl z Dolan a Mandl z Ejpovic, že jsou v tom místě dříví prodávali Štanglovi do Kyšic před desíti lety a nebyl o to žádný v lidu(?) odpor, až nyní nato že Rokycanští potahují.

Haec do charta manu Victorini Rzoui(?) scripta adieci cum superporibus(?) musinti(?) conformia vidcantur sicut e illa qum sequentus ab eodem annotata spartem(?).

Spor s Rokycany na Kokotsku

1578

Anno 1578 feria tertia post Dionisii. (Út 14. 10.)

Zikmund Plzák, Petr Regirarec(?), Václav Ottmar, Šebestián Kříž, Václav Koclar a Jáchym Bauhauškovíc na připsání pánův Rokycanských učinili výjezd z strany toho dříví a láter pěti neb šesti které že by mělo na gruntech našich posekáno býti, a to vzato a svezeno do dvora ejpovického. A oni proti tomu oznamovali, že na našich gruntech není, odporovali. A Rokycanských poddaní měli proti tomu z Ejpovic několik láter dříví nasekaného, sami sebou ještě(?) nebyvše(?), aby na jejich gruntech bylo, nočně je pryč odvezli.

It. více Rokycanští hájíc mimo snešení obojí strany sami

Sken 191, fol. 121v tužkou, 92v původní

(foto 4752)

chodili po lesích a sami účinně(?) lizovali.

It. Rokycanští zprávu činili, že když ty mezníky a hranice spatřovali, z obojí strany, hajný že by měl mezi nimi Nykl z Dolan býti pátý. A naši tomu odporovali a odporují, na to se vyptati má.

It. nebožtík Vondra z Litolav udělal hraničník a někdy byl starý liz a oni se toho drží. Potomně pak na tom bylo, aby týž hajný z obojí strany rozeznali spravedlivě, komu by to náleželo. A oni tomu místa Rokycanští bez vědomí jiných pánův dáti nechťeli. A páni moci téj(?) přítom(?) zůstávali a na starší že to vznésti chtějí. **Plura in cam in fol. 104(?)**

It. potomně učinili Rokycanští zmínku o ten kousek na Kokotsku zatopený žádajíc za to místo něco jiného za postoupení, jako louku Vokrouhlici.

I dána jim ta odpověď, že jsou to předešle v dělení svém řeholníci měli před dávnými léty a páni Rokycanští že jsou toho nikdy ve dskách zapsaného neměli, až teď k prvu. A že zemská dávný několikrát léta prošla bez všelijaké překážky, až posavad Plzeňští v svém držení mají, dali na to tu odpověď Rokycanští, že jsou se jiné odpovědi nedali, ale že oni budou věděti s těmi dobře co činiti, aby mohli svého užívat. Při tom zanecháno.

Hactenus(?) Victorinus, in sua sitic justa (?) annotavie(?) 1577.

Zatopení rybníkem na Kokotsku

1577

Léta 1577 v úterý na den sv. Abdona (30. 7.)

Sken 192, fol. 122 tužkou, 93 původní

(foto 4753)

výjezd byl mezi pány Rokycanskými z strany zatopení rybníkem obecním tu kdež sobě oni více na stížnost(stížnost?) pokládali by chtěli na Kokotsku. Při němž byl Václav Havlík, Martin Škoda, Václav písař a Martin Pukalec, Matěj řezník, Jan Pražák, Matěj Rabuzký, Lavrenc Pikačový syn, Jan písař Markovic, vše z Rokycan, a domácí naši Jan Kašpárek primas, Matouš Hauf, Zikmund Plzák, Šebestián Stach, Jiřík Burnovinský, Štefl Fux, Václav Ottmar, Tomáš Fochanzl, Jáchym Tomáškovice, Václav Kožka, Šebestián Kříž, Bartoš(?) Stehlík, Kašpar Pazlojc, Lukáš Zedníček hamerník, Matěj Mišík, Havel Pařil(?), Václav Holubář. Tu dotčení Rokycanští ukazovali list s pečeti někdy Hendrycha z Rožmberka, že jim ten kousek neveliký zatopený spravedlivě náleží k proboštvství, a to od léta 1407, a ukázali registra, že jest dobré paměti p. Štěpán Malesický z Poutnova každého roku pololetně při sv. Jiří a při sv. Havlu po 20 gr. míš. platil. Kterážto věc tehdaž na místě postavena nebyla a není. **Ex niliri(?) registro.** A že jim za takové zatopení žádná odměna přepuštěna(připověděna?) není psáno je(?) v pátek po sv. Jiří léta 84 (27. 4.).

Sken 193, fol. 122v tužkou, 93v původní

(foto 4754)

1595

A 1595 při času Hromnic, tj. v pátek po sv. Valentinu (17. 2.)

N. Kurka ze vsi Bušovic, který Jindrovu dceru ze vsi Dýšíně za manželku má, postižen od Erharta Němce fořta našeho obecního v těch lesích záповědních nad Bušovicemi, že dub podsekával, kterémuž týž fořt sekeru vzal a sebou ji do rathauzu přinesl.

Potom téhož léta **15. Martii** nadepsaný fořt nalezl tři osoby z Bušovic, kteréž měly dva koně a sekali dub mající půl vozu malého(?) sebou.

Výchoz na Kokotsko

1596

AD 1596 feria II post pentecostes (po. 3.6.)

Šebestián Pechovský z Turnštejna primas a Jan Scribonius z Horšova, M. Jan Kleo z Roudné, Jáchym Tomáškovice z Prantštejna z konšel, M. Šimon Plachý z Třebnice písař radní, Tomáš Funk, Bartoš Soběvolný, Ondřej Kučera úředníci nad lesy obecními nařízení, Jiřík Dejmek Severin Holý, Jan Künzcl, Jiřík Zahrádka, Jakub Samec, Václav Karníček, Matěj Smetana, Jan Adamovic, Rostoš(?) Volfingar, Adam Ottmar a jiní níže psaní, kterýmž při tom výchozu paměť mezní dávána byla.

Ti všichni nahoře psaní přítomni toho byli, když Šimon Jindra ze vsi Dýšíně při tom výchozu, kterýž napřed na listu **7v** poznamenán jest, ostatní(?) meze na Kokotsku ukazoval. Přišed k tomu velikému dubu kterýž na mezi stojí (o němž fol. 88) oznámil, že přítomen toho byl, když někdy p. Fridrich Malesický z Poutnova takové lesy p. Adamu(**toto vepsáno do vynechaného místa**) Muchkovi od kteréhož Plzeňští Dýšíně se vším příslušenstvím koupili, ukazoval, a tu z levé

Sken 194, fol. 123 tužkou, 94 původní

(foto 4755)

strany mají Bušovští lesy své po Myším Újezdě, při kterémžto dubu mrskán Jiřík Dejmek. Od něho jde se k chvoji lizované, a tu vyjde se z lesa na cestu, kdež naše jest dříví od Újezda Myšího, a tu jest takový kámen, na kterém mrskán byl Václav Korníček(?). Potom se ohejbá na pravo Kokotsko ke třem nalizovaným chvojm, kdež Matěj Sládek jinak Smetana pardus měl. Odtud jde se po kamení kdež z obou stran naše jest, totiž z pravé strany Kokotsko a z levé naše Myší Újezdo neb lesové po něm. A přijde se k lizované bříze, kdež Havel Šafránův syn z Dýšiny pardus měl. Potom cestou vyjde se na břeh a ohýbati se musí na levou stranu, na kterémžto ohýbání Jíra na Urbanovic z Dýšíně mrskán byl. A tu jsou břehy. A jde se k dubu, který na mezi stojí. A dále potom opět k lizovanému dubu před ústupkem, kdež se dolův musí jíti k pařezu shnilému a od něho k nevelikému dubu, kdež také Bláha a Kuncel z Dolan mrskáni jsou. A odtud opět dolův přijde se na dub z obou stran lizovaný k výchozu jdouc, kdež z levé

strany jsou obce bušovické. Odtud cestou dolů proti Bušovickým jíti se musí a přide se na to místo, kde první byl kámen. A odtud napravo se uhejbe břehem podle cesty travné, kdež námětky se spatřují a jsou tu také chvoje na tej(?) nasekané. Odtud ohýbati se má k vrchu od kamenů dvou velkých, kdež dub stojí proti Habrovsku, kdež pardus měl Bláha Hlavatý ze Smědčic. Dále nahoru jdouce stojí dub u kamene. Tu opět spatřují se staré plecování na dubu až k hlavě na břehu, kdež málo výše stojí bříza. A tu jest cesta. Odtud přes cestu po břehu patrném až k lesu kostela dýšinského a jamce kdež

Sken 195, fol. 123v tužkou, 94v původní

(foto 4756)

Jan Vlček a Petr Mandl z Dýšiné podle rokycanské mytě po pardusu měli. Potom jest rochlina. A jde se podle cesty travní a odtud od té cesty na levo jíti se musí skrze houští a uhýbá se břehem, po kterémž se jde, kdež také haušky(?) zdělány jsou, až k mokřině, kdež na dubovém pařezu mrskán byl Brož Čtrnáctý z Kyšic. Tou mokřinou jdouce přijde se k lizovanému dubu, potom opět k velikému dubu roztrženému, za nímž jest Březinsko, kdež Matěj Čech rychtář ejpovický pardus měl, nad tím jest lípa a ta též mezuje z pravé strany Kokotsko nahoru a z levé Březinsko. Potom u vrchu jsou dvě břízy a při nich doubek. Až k dubu na vrchu kdež † jest vyřatý, a tu měl pardus Jan Šaustar rychtář z Kyšic. Jest potom také dub na mezi, kdež Valenta z Ejpovic mrskán byl. Odtud uhýbá se k lizované bříze, kdež předce na pravo jest Kokotsko a na levo Březinsko. A před tou ohybou měl pardus Jan Kučera z Plzně u chvoje. Potom jsou chvoje státe podle osiky a chvojový pařez, kdež Tomáš Funk z Plzně mrskán byl. Od té osiky jde se nahoru a nedocházeje vrchu jest bříza lizovaná, a tu z levé strany jest Rokycanských. Potom odtud nahoru k břízám, ksež u třetí měl pardus Filip mlynář z Ejpovic. A dále u vrchní břízy měl Bartoš Soběvolný z Plzně. A potom opět jest jedna, která dělí Litohlavské, Březinské a naše, až k hromadě kamení, na níž měl pardus Lexa Houdek z Dýšiné. A tak jsme tu proto, že večerní čas byl, přestali a cestou skrze též Kokotsko běžící k městu zase se navrátiti museli, kdež znamenati má se, že Kokotsko hned od dýšinské řeky

Sken 196, fol. 124 tužkou, 95 původní

(foto 4757)

tím způsobem, jakž se o tom nahoře v listu 7 vypisuje, se vykazuje a začíná upřímo nahoru až k tomu dubu, kdež Jiřík Dejmek mrskán byl, jakž o tom napřed pověděno jest, a pak dále jakž tuto pod rubrikou svou vypsáno jest. Co se odporu s panem Václavem Suchomastkým o Kokotsko dotýče. Ten na tomto záležit. Pan Fridrich Malesický jsa na onen čas v držení statku smědčického a vedle toho také i lesův kteréž Kokotsko slovou, prodával i takové lesy Rokycanským, a když takový trh jíti nemohl, způsobil to při něm Frydrychovi Malesickému pan Adam Muchek tehdaž sedětní jsa na Horomyslicích, že jest mu trhem takové Kokotsko před nimi Rokycanským to pustil za XIII kop(?) č.(?) gr.(?), ale p. Muchkovi to nechal za XII kop(?) č.(?) gr.(?) brav předtím na to od něho po několik málo kopách. Pan Adam Muchek držev to tři neb čtyři léta prodal to podle Horomyslic sem do města Plzně beze vsí výměny(tj. výminky), nic sobě do konce nezanechav, tak jako i nadepsaný p. Frydrych všecko to Kokotsko též nic sobě v své moci nezanechav, se vším příslušenstvím byl prodal a odevzdal. A jak p. Frydrych Malesický v těch všech mezích a hranicích jakž se zde v knihách těchto fol. 7 a 88 též 93 se pořádně vypisuje. Prodávajíc p. Muchkovi to Kokotsko vykazoval tak také i p. Adam Muchek

Sken 197, fol. 124v tužkou, 95v původní

(foto 4758)

prodávajíc Plzeňským též takové Kokotsko ve všech svých hranicích a mezích, jak je nejednou Šimon Jindra s jinými starými lidmi vycházel, propustil, vykázal a postoupil. Když pak takového statku obého, jak Horomyslic, tak i Kokotska Plzeňští několik let (do 3 nebo 4 let) v pokojném držení zúplna všeho beze vsí výminky a umenšení byli, trefilo se, že nějaký ovčák z Smědčic, v službě jsa a za polního mistra p. Frydrycha Malesického, zamordoval v poli nějakého Jana Radu ze vsi Bušovic, člověka poddaného pana Kryštofa Muchka a na Oseku, vlastního bratra nadepsaného p. Adama Muchka, a to proto, když dcera téhož Jana Rady ovce hnala k praní, vrazilo se něco ovci jeho mezi ovce panské, a ona nemoha jich z stáda panského, protože jí v tom ovčák překážku (nechtěje toho dopustiti) činil, vyhnati. Žalovala témuž Janovi Radovi otci svému a on sekerou skrze to pohrozil ovčáku, a ovčák ihned téhož stáda holí svou tak sedláka obrazil, že na zem padl, a vzav od ovčáka touž holí ještě tři rány přes život svůj, skrze to stlučením umřel. Tu pan Kryštof Muchek žádal téhož ovčáka za ujištění a vydání, ale p. Frydrych ho vydati nechtěl, než poslal ho sem do Plzně k nejbližšímu právu po čtyřech poddaných. Tíž vedouce téhož ovčáka neopatřeného na cestu ho zmrhali tak že jim týž ovčák z rukou vyšel a pryč

Sken 198, fol. 125 tužkou, 96 původní

(foto 4759)

odšel. I nemoha p. Fridrich Malesický p. Kryštofa Muchka v tom nastoupení jeho spokojiti tak se o tom páni (?) což sobě také p. Suchomastský nynější držitel Oseku za obranu běře, že by p. Frydrych Malesický za téhož člověka zamordovaného takové lesy v Kokotsku tehdaž p. Kryštofovi Muchkovi odati měl, učiněno mu na to nějaký hantfest. An to vše prý od něho Fridricha Malesického p. Adamovi Muchkovi a od p. Adama Muchka Plzeňským, prej nežli se ten mord zběhl, před mnoha lety beze vsí výměny prodáno i postoupeno bylo. Než tak, že on p. Fridrich Malesický nic jest z toho všeho statku ke škodě Plzeňských (ač vzal-li jest co toho před sebe nemaje a nemoha toho činiti) udávati, ukazovati a postupovati jest nemohl než co se při tom z paměti vyhledalo, že by on p. Fridrich z Újezda Myšího aneb dědin nad Smědčicí ležících toliko platu peněžitého do 3 a půl kop(?) gr.(?) a čtyři slepice úroční a za půl dne roboty jemu(?) p. Kryštofovi Muchkovi za téhož Jana Radu člověka jeho na místo toho ovčáka dáti a postoupiti měl, ale přitom žádných lesův v Kokotsku, kteréž by sobě týž p. Suchomastský nyní za téhož

zabitého přivlastňovati chtěl, jakož pak svědomí obzvláštní na to jsou zavedena. Že to nadepsané vedení jest pravé a jinému vedení kteréž se děje od Bušovických, že se místa a výry dávati nemá jakožto nepravému.

Sken 199, fol. 125v tužkou, 96v původní

(foto 4760)

1 – Nebo na těch lesích na kteréž se p. Suchomastský táhne, sekali Dýšínští za držení p. Adama Muchka, jemu za to peníze dávali, žádné jim v tom překážky nečinil.

2 – Též v týchž lesích a zvláště tu kdež kostelní neb zádušní jsou nad Dýšinou, že p. Adam Muchek zajíce honiti dal v přítomnosti p. Fridricha Malesického jakožto toho, od kteréhož to všecko podle jiného Kokotska trhem dostal.

3 – Item také lidé poddaní ze vsi Smědčic koupivše předtím od něho Fridricha Malesického v těch místech ku potřebě své dříví. A od téhož pána svého že již to p. Adamovi Muchkovi prodáno a postoupeno jest. Spravený nejsouce když to dříví mýtití a sekati chtěli, přijel na ně Nykl Kozel tehdáž hajný na Horomyslicích, poddaný p. Adama, a vzal jim sekery, je odtud odehnav, takže oni od toho pustiti (nic toho trhu jakožto v cizím užití nemohše) museli. Věděti pak sluší, že též Bušovští v tom Kokotsku našem některé meze, coby někdy od p. Fridricha Malesického p. Kryštofovi za toho zamordovaného jeho poddaného lesu vykázáno a ustoupeno být mělo, ukazovati chtějí, vedouce cestou travnou v tom lese podle lesu kostelního nad Dýšinou. A praví ten les býti Habrovskem, ježto ne tu je Habrovsko,

Sken 200, fol. 126 tužkou, 97 původní

(foto 4761, 4762)

ale nad samými Bušovicemi podle lesu, kdež Levecko slove. A nemají na tom dosti, že pánu svému týž kus lesu v tom místě vykazují, ale tak nad to vejš chtěli by mu ještě i v hořejším našem Kokotsku veliký díl lesu oddávati. Jakož pak nemajíce pro sebe žádných patrných mezníkův, vedou na některé mladé bříže asi před lety deseti lizované, a k tomu i to při nich shledáno jest, že vycházejíce na(?) poručení pána svého ty lesy v pondělí svatodušní léta tohoto 98 k těm březinám, přihazovali kameny, a je tři neb čtyři větší(?) pospolu na hromadu skládali, vzavše je tu z mokrých mýtí nedaleko při těch samých blízko březinách, což jsme očitě spatřili a na to přišedše, toho ještě místa, kde takové kameny ležely a z kterých místními hejbáno bylo, viděli, což tuto také pro budoucí naše poznamenáno jest, **F (odkaz na poznámku)**. Neb hned na zejřtí v úterý ta místa spatřovali d.(?) Jan Scribonius z Horšova a M. Jan Kleo z Roudné s panův radních a M. Šimon Plachý z Třebnic písař radní v přítomnosti poddaných některých ze vsi Dýšiné. Poněvadž pak týž odpor s panem Václavem Karlem z Svárova a na Suchomastech má nejvyšší p. písař(?) Králov. českého p. Janem z Klenového (sic!), též p. Hendrychem Černínem s? podkomořím Království českého

Juxta: (patrně náleží ke značce F) Takové kameny zase v přítomnosti tak(?) přese(?) meze(?) léta 99 v pondělí svatodušní rozmetáno(?), že se klády(?) dlouhému a pobořenému (?) lesu chy (?) toho od nás drže(?) nic(?) takové naz(?) lidí(?) předně strany druhé něco vajec(?) k žádné nám škodě(?) býti nemohlo. Na licet rdm(?) Bul. in L1 (ut nenestie(?) uno int.

.....(latinsky, špatně čitelné) fol. 341.

Sken 201, fol. 126v tužkou, 97v původní

(foto 4763)

přátelským jednáním ohledán býti má. Protož pro takovou potřebu zavedeni jsou k svědomí v městě Stříbře lidé starožitní, zejména Šimon Jindra(?), Filip Váně, Vít Šafránek, Urban Rambousek a Tomáš Kuchta ze vsi Dýšiné a Jakub Trch(?)nic(?), Fryla rychtář, Bastl starý, Tůma a Bláha Hlavatý ze vsi Smědčic, tak jakž svědomí taková pro smrt zavedená v kanceláři in tituláři(?) depositova(?), kdež se rubrica o mezích výlučných poznamenána nachází, složena jsou a též povědomé jsou, což i tak svědčili tohoto:

Předkem Jindra takovou paměť složil: Když před lety 50 pan Fridrich Malesický z Poutnova v držení byl Smědčic, že jest prodával pánům Rokycanským lesy, kteréž v Kokotsku jsou, a potom když z toho sešlo, že jest takové všecko Kokotsko se vším příslušenstvím (nic sobě z toho nevymínujíc) zúplna prodal za XII(?) kop(?) panu Adamovi Muchkovi tehdáž seděním na Horomyslicích. A že jest tehdáž v přítomnosti mé on pan Fridrich jemu panu Adamovi Muchkovi tak a na ten způsob to Kokotsko v těch mezích a hranicích ukazoval a postupoval, jakož jsem já též meze v Kokotsku nejednou vycházel a ukazoval. Potom když pan Adam Muchek toho Kokotska v držení byl, já jsem od něho v tom Kokotsku a v tom místě podle kostelního a zádušního lesu nad Dýšinou uth(?)

Sken 202, fol. 127 tužkou, 98 původní

(foto 4764)

se nyní pan Suchomastský táhnouti chce, dříví koupil a je k své potřebě mýtil a je beze vši překážky odtud i jiní sousedé moci pryč odvézt a p. Frydrych v tom místě, kdež jsme sekali, s p. Adamem Muchkem na zajících býval, a nic tomu neříkal. Též o tom dobrou vědomost mám, když nadepsaný pan Adam Muchek těch všech lesů v Kokotsku podle toho trhu s panem Fridrichem Malesickým učiněného tři neb čtyři léta v držení byl, že jest to zase v v těch všech mezích jak toho od pana Fridricha Malesického dostal, p. purkmistru a radě i vši obci města Plzně podle statku svého horomyslického prodal a jim též to všecko Kokotsko v přítomnosti mé a Nykle Kozla, Jakuba Tocha, Filipa Vaniu(Váňu) a jiných mnohých v těch mezích a hranicích hned počnouc za Horou jinak Vlčí jámou od dubu při kostelním lese nad Dýšinou podle potoku až nahoru k druhému dubu, tak jakž já je vycházím, postoupil a když Bušovští vedou, tu nejsou pravé meze v Kokotsku než(?) ten les podler lesu kostelního ležící neslove Habrovsko, než Kokotsko, nebo Habrovsko jest nad Bušovicemi podle toho kdež Levecko se jmenuje. Naposledy též v tom dobrou vědomost mám, co se zamordování Jana Rady ze vsi Bušovic dotýče, že se ten mord stal několik let potom,

když jest p. Adam Muchek takové Kokotsko prodal. A dávali že(?) p. Fridrich Malesický co za ovčáka svého, který toho Jana Radu zamordoval, již jest to nebylo jeho, než pana purkmistra a pánův mých. Než o tom jsem slýchal, že jest

Sken 203, fol. 127v tužkou, 98v původní

(foto 4765)

nějakého platu do 4 kop míš. a robot za půl dne na orání z Bušovic p. Kryštofovi Muchkovi za toho ovčáka svého, který toho Jana Radu poddaného jeho zamordoval, odstoupil, ale lesův v Kokotsku žádných jest mu podle toho nedal a dáti nemohl, poněvadž již jeho nebyly.

Filip Váňa takto svědčil. Když na onen čas pan Fridrich Malesický seděním byl na Smědčicích panu Adamovi Muchkovi který tehdaž na Horomyslicích byl, prodal pospolu všecko Kokotsko a nic sobě v něm neponechal. A v témž Kokotsku a v tom místě nač se nyní pan Suchomastský potahovati chce, podle lesův kostelních od záduší dýšinského dříví od pana Muchka jsem kupoval a mýtil a nepotahoval se na to žádný. Potom pak dotčený pan Adam Muchek zase prodal Horomyslice a to všecko Kokotsko pospolu do města Plzně v těch všech mezích, jak jest mu je někdy p. Frydrych Malesický vykazoval. A toho Kokotska jsou pravé meze a hranice jak je Šimon Jindra vychází, počnouc nad Dýšinou od dubu při kostelním lese podle potoku až nahoru a v tom místě žádné Habrovsko není, než samé Kokotsko, ale Habrovsko jest nad samými Bušovicemi podle lesu kdež slove Levecko, a nikdy na to Kokotsko se žádný nepotahoval. Z strany pak zamordování Jana Rady ze vsi Bušovic od ovčáka páně Fridrichova, to vím,

Sken 204, fol. 128 tužkou, 99 původní

(foto 4766)

že ten mord stal se po několik letech kdež Plzeňští toho Kokotska všeho v držení a užívání byli a pan Frydrych Malesický jest nic nemohl z těch lesů kteréž již byly předtím dávno p. Adamovi Muchkovi a potom do Plzně pánům mým prodány, za toho ovčáka panu Kryštofovi Muchkovi oddávati.

Fojta rychtář ze vsi Smědčic toho svědomí vydal: Jest tomu do 50 let, když někdy p. Frydrych Malesický prodával všecko Kokotsko Rokycanským. Ale když potom z toho sešlo, prodal je panu Adamovi Muchkovi, který byl na Horomyslicích, a prve než-li se trh stal, p. Frydrych pro peníze k p. Muchkovi mne poslal, a ty jsem mu je po 2, 3 kopách nosil, a když jsem potom po učiněném trhu s p. Muchkem v tom lese podle Kostelního nad Dýšinou, co mě a jinému před tím byl p. Frydrych tehdaž pán můj prodal dříví, sekati chtěl Nykl Kozel hajný p. Muchka mně a jiným sekry vzal a to bylo v tom místě nač se nynížto pan Suchomastský táhne. A když to Kokotsko se vším příslušenstvím p. Adam Muchek tři nebo čtyři léta držel, to jest zase s tím se vším, jak jest je od p. Frydrycha koupil a držel, do města Plzně v těch mezích jak je Šimon Jindra v vsi Dýšině vyazuje, prodal. Co se pak zamordování

Sken 205, fol. 128v tužkou, 99v původní

(foto 4767)

Jana Rady ze vsi Bušovic od ovčáka pana Malesického dotýče, pan Frydrych za téhož ovčáka žádných lesův v Kokotsku p. Kryštofovi Muchkovi nedal, než toliko mu ustoupil a odevzdal na platu 3 a půl kopy míš. a něco na robotách.

Bastl ze Smědčic: Toho povědom jsem, že p. Frydrych Malesický na Smědčicích někdy pán můj, prodal všecko Kokotsko počnouc od potoku za Dýšinou při kostele zádušním neb kostelním, nic sobě nevymíniv, než všechny zúplna lesy v Kokotsku prodal panu Adamovi Muchkovi a když to tak zúplna se vším příslušenstvím p. Adam Muchek od p. Frydrycha dostal, chtěl sem sekati v tom místě nač se nyní p. Suchomastský táhne. Ale mně i jiným jest sekry pobral Nykl Kozel hajný p. Adama Muchka a nesl je do Horomyslic. A o tom vím, že to všecko, nač se p. Suchomastský potahujíc náleží ke Kokotsku. Co se pak zabití Jana Rady ze vsi Bušovic dotýče, to se potom teprv stalo, ale předtím mnoho let jest to Kokotsko prodáno od p. Frydrycha p. Adamovi Muchkovi. A od pana Adama Muchka

Sken 206, fol. 129 tužkou, 100 původní

(foto 4768)

do města Plzně ve všech těch mezích a hranicích, jak je Šimon Jindra vyazuje, a p. Frydrych Malesický jest v tom Kokotsku žádných lesův za toho ovčáka oddávati p. Kryštofovi nemohl, neb to již nebylo jeho, než to sem slyšel, že za něho oddal něco platu peněžitého a nějaké roboty z Bušovic, než lesův žádných.

Vít Šafránek: Slýchal jsem o tom od starých lidí, jak nyní Šimon Jindra ze vsi Dýšině meze v Kokotsku vyazuje, že je tak p. Frydrych Malesický někdy p. Adamovi Muchkovi vykazoval a on zase Plzeňským.

Tůma Bláhovic ze vsi Smědčic: Jsem toho dobře povědom a od Bláhy starého otce svého jsem o tom nejednou slýchal, jak Šimon Jindra nyní meze v Kokotsku vyazuje, tak že co někdy pan Frydrych Malesický p. Adamovi Muchkovi, když mu je prodal, vykazoval. A potom když jsou páni Plzeňští to Kokotsko se vším příslušenstvím od pana Adama Muchka koupili, též ty všechny meze otec můj mně několikrát ukazoval a pan Suchomastský v Kokotsku nic nemá. Co se pak

Sken 207, fol. 129v tužkou, 100v původní

(foto 4769)

ovčáka toho dotýče, ten zabit jest, když Plzeňští mnoho let Kokotsko drželi, a za něho pan Frydrych jest nic lesův neoddal panu Kryštofovi Muchkovi než toliko plat z Bušovic 4 slepice a za půl dne roboty.

Urban Rambousek: Toho jsem povědom, co se za nebožtíka p. Adama Muchka stalo. Koupil tehdaž můj pán všecko Kokotsko se vším příslušenstvím za XII(?) kop míš. od pana Frydrycha Malesického a též koupil Myší Újezdo od

pánův prelátův za 200 kop. Potom pak prodal zase to všecko Kokotsko pánům Plzeňským se vším příslušenstvím. A o těchto mezích sem nevěděl, až teprva včera, neb jsem prv na nich nebyval. A tak se nalézá, jak je Jindra vykazuje. Tomáš Kuchta bratr jeho. To vím, jak mezi Jindra z Dýšiny ukazuje, tj. všecko vlastní pánův Plzeňských, neb když leckdy sobě zmínil, vzal mě a Petra bratra mého a posílal mne pro pana Frydrycha, aby s ním na meze vyjel, a prosíval ho p. Frydryše můj milý prosím vás povězde mi věrnou pravdu, jestli

Sken 208, fol. 130 tužkou, 101 původní

(foto 4770)

to všecko vaše, abych já skrze to neměl žádné těžkosti, a on na to řekl: můj milý pane švagře, jest to všecko mé Kokotsko a já vám to všecko své svobodné a dědičné prodávám, a nebojte se zanic žádného, užívejte toho všeho co jsem vám prodal s pánem Bohem, a že to všecko náleží ke Kokotsku a jinak nic. A jak jsme z těch mezí přijeli, zval ho k sobě na Horomyslici k obědu. A ty meze jsme vyjeli několikrát a potom p. Adam Muchek vezl peníze do Prahy a tu mu je panu Frydrychovi doplatil a dal mu za to XII(?) kop. A na to mu přidal čtyři klisny bílé a koupil také Myší Újezdo a dal za ně 200 kop. Potom jak to Kokotsko s Horomyslici se vším příslušenstvím prodal pánům Plzeňským.

Jakub Loch: Co koupil p. Adam Muchek od p. Frydrycha Malesického, s tím jest zase prodal pánům Plzeňským a jak jsme ty hranice vykazovali, tak jsou spravedlivé a kdybych já zahynul neb Jindra neuměl by těch mezí žádný vycházeti.

Bláha Hlavatý: To vím, že jest mne a bratru mému nebožtík otec meze několi-

Sken 209, fol. 130v tužkou, 101v původní

(foto 4771)

krát ty meze v Kokotsku ukazoval, pravíc, že je to všecko p. Frydrych prodal p. Adamovi Muchkovi a p. Muchek pánům Plzeňským, to jest Kokotsko v svých mezích a hranicích, jak je Jindra vykazuje, a poroučel nám: milí synové, pamatujte na to, abyste potom po mé smrti o tom věděti mohli.

(jinou rukou) Co se těch lesův v Kokotsku tak jakž týmž jménem v deskách zemských zapsány jsou, dotýče, když ~~sobě~~ p. Václav Karel ze Svárova za své vlastní a dědičné býti pravě že k tvrzi osecké náležely, oznamoval. A v nich také lidem svým Bušovickým dříví sekati a voziti poručil, nejedno jsou o to k němu psaní činěno, že pod přátelským a sousedským poklidem na ně sahá. Nebo tohoto(?) při času s. Víta dal poraziti 2 duby a 27 chvojí. **(pozn)** 25 dovezeno do Bušovic, ostatní 2 naši na ráno(?) ve středu po sv. Vítu do Smědčic odvezli, a předtím postihše takové chvoje bráti Janu Radu z Bušovic jej vzali a k Smědčicům vedli, ale že Bušovičtí s zbraněmi na naše se obořili vstříc jim vyšedše, jiní ho zase odňali, jakž o to všecko z obou stran dopisování se

Ale proti nim tyto naši důvodové čili(?)

1. Že týž lesy někdy Smědčičtí od p. Frydrycha Malesického pána svého kupovali.
2. Že dostav co p. Adam Muchek od něho žádnému v nich sekati nedal, nýbrž i potom Smědčickým lidem sekryy bral, protože je již byl pán jejich prodal.
3. Že p. Adam Muchek Plzeňským podle Horomyslic tam Kokotsko do desk zemských vložil.
4. Že Kokotsko tak se mezuje, jak je Jindra s jinými vycházel.
5. Že těch lesů(?) p. Frydrych Malesický panu Kryštofovi do Oseku za zabitého ovčáka listem postupovat nemohl, poněvadž je byl před tím prodal a deskami postoupil.

(pozn) Takových nadepsaných 25 chvojí a 2 duby odvezše do Bušovic, z nich chalupu pastýřskou postavili. Protož jestliže by kdy pro nás toho důvodu, že tu na pastušku dříví sekali a užíváno..., tím se to odpověděti(?) má, že jsou ne v svém anebo pána svého na Kokotsku v lese Plzeňských sekali, toho se dopustili v smečickém(?).

Sken 210, fol. 131 tužkou, 102 původní

(foto 4772)

Výjezd s Rokycanskými do Kokotska (jiným inkoustem: k Vostřé Hůrce). 1599

A. 1599 feria V sv. Laurentii. (12.8.)

Stal se výjezd na Kokotsko k Vostřé Hůrce **(vsuvka: u kamenu)** na díl celý náš kterýž podle lesu Rokycanského leží, za tou příčinou: Když jsme ku potřebám obecním v dílu našem nad cestou a pod cestou kteráž běží k Litohlavům, lemezí(?) k ovčínu smědčickému sekati dali, Litohlavští z poručení vrchnosti své vzali odtud a zvláště z toho lesu malého nad cestou ležícího více nežli 30 lemezí. A jsouce tam obě strany, veliké se o to povykání stalo. Nic z našeho vědomí a oni též z svého nedopustily se vyvesti chtějíc podle myti naší, aby nikdy s popsanou(?) dříví prodáváno bylo. Jednu vysokou chvojí (ježto ta někdy toliko mytě dělití musela) za hranici míti(?). Vedouc od ní k cestě ale tu žádné hlavy ukázati nemohli, ježto z podstaty mělo-by(?) tu nějaké mezní znamení při cestě státi.

Od nás pak takový proces zachován:

Předkem přišedše k dílu našemu v Kokotsku kterýž podle dílu Rokycanských proti Vostřé Skalce leží, a to na to místo, kdež myť jest někdy Šafránkové do Dýšiny prodaná jest, jim od Šimona Bendy při té myti březíčko a chvojíčko na všechny čtyři strany lizované ukázáno, a při těch mezních hranicích jdoucí při tom lesu, kdež ku potřebám našim nyní dříví sekáno jest, šlo se k polední straně do cesty, kterouž se k Litohlavům skrze Kokotsko

Sken 211, fol. 131v tužkou, 102v původní

(foto 4773, 4774, 4775)

jezdí, při kteréžto cestě jest dubec, též tím způsobem osekáný, kterýž dělí myt' Rokycanských od lesu našeho pod cestou lepčího(?). A tak jest ten kousek lesu našeho při myti někdy Šafránkové prodáváné, jdouc k tomu dubu, kterýž pravým mezníkem jest, dělícím díl od jejich po pravé straně, kdež se také tolik pařezův z odvezeného dříví, i s tím což pod sectou sekáno a od Litohlavských bráno jest vyčisti může. Takové vykázání mezi tím způsobem jak se píše když se stane, tu ihned týž Šimon Jindra paměť svou složil, že on před lety vejš nežli 20, s dovolením pánův svých, podle jiných tří osob k tomu nařízených, se 4 osobami lidmi poddanými Litohlavskými, kteříž též k tomu jakožto hajní od pánův svých, tehďáž aby všechny meze v Kokotsku prošli, dovolení a poručení měli, mezi nimiž on dva zejména jmenoval, Šimona a Prokše Tumulovic(?), prosil, a tu tak v tom místě ty lesy ze všech čtyř stran, že jsou společně učinili(?) a prosekali, k čemuž že týž hajní jejich místo dali, pravíce, že tak a nejinak díl náš od jejich Rokycanských se dělití a mezovati má. A tak když se to všecko vykonalo, našlo se to, že ten kus lísku na který by se oni táhli, a z něhož takové dříví a lemeze pobrati dali, jest náš, protože se týmiž hranicemi oznámenými od jejich dělí, a že proti myti někdy Šafránkové prodané, právie upřímo leží, a svým se beze všeho jiného lizování

Juxta: A 1601 sub sv. Martini a týž(?) Šimek(?) Jindra oznámil, že jsou to tíž Litohlavští nebyli na tom díle, než když jsme jiný díl vycházeli(?), že se jim zdálo dlouhé býti, aby k Vostrému kamenu šli, že praví, že tam žádného odporu není a že není potřeby jich vycházeti a s tím že jsou domův odešli. A tak opravu(?) poslední pěti(?) po....hrubě činili neb předešle oznamoval, že jest on ved(?) dílu, ty lizy s Litohlavskými dělal a nyní zprávu dává, že tu nebyli, ale že v jiných dílech lizovali.

Note: Z toho mezní otázka učiněna býti taková: Poněvadž jest při dílu Rokycanských před léty některými zmejcena a mezi jinými Šafránkové podáváno, proč jest pak toho času ten austupek zanechán a spolu s jiným lesem v tom místě zmejcen není? Proto odpověď, že musel též o něj jistě tehďáž odpor býti jako nyní (několik slov škrtnuto).....: zanechán k mejcení s porostlinou pod cestou ležící, kdež dub za mezník stojí. Aneb že kupující touž myt'.....

Sken 212, fol. 132 tužkou, 103 původní

(foto 4776)

a mezování stýká a spojuje. Jakož pak to vše ti všickni kteříž toho přítomni byli očitě spatřili, totiž: M. Tomáš Zelendr z Prošovic primas, Šebestián Pechovský z Turnštejna, Adam Hyrš z Roudné, M. Šimon Plachý z Třebnice z rady, Jan Kučera a Bartoš Soběvolný sousedé a sedláci z Dýšiny.

Bývalá myt' Šafránkové

1601

A. 1601 v středu po sv. Duchu (13. 6.)

o ten kousek lesu při myti někdy Šafránkové ležící, jest od našich posekán a vymýcen a od lidí poddaných Dýšinských a Chrástských do dvora smědčického odvezen u přítomnosti Šebestiána Pechovského ad(?) primátora našeho z jistého uvážení a snesení všeho úřadu ad(?).

Sken 213, fol. 132v tužkou, 103v původní

(foto 4777)

Lesy za Dýšinou

1625

Léta 1625 1. juli

stal se výjezd do lesův zapověděných za vsí Dýšinou, při kterémžto výjezdu z nařízení PPP byli osoby tyto: Jakub Shořel, Ondřej Červenka z konšelů úředníci nad lesy, Jan Kučera z starších obecních a Jindřich Scribonius, hajní nad lesy ze vsi Dýšiné, Jan Houdek rychtář, Matěj Skok krčmář, Jíra Kukštein, Matěj Zíka, ze vsi Chrástu Václav Osilík(?) rychtář, Laurenc Švec. Vynašlo se pařezův chvojových 7 velkých, z nich chvoje velké v úterý svatodušní od sousedův Bušovských sporážené i také odvezené jsou. A když jim od Matěje Skoka oznámeno proč tu sekají, zvláště na takový svátek, oni Bušovští všickni tu přítomní oznámili, že to činí z rozkazu pana hejtmána pana Petra z Říčan, že jemu to dříví na stodolu vozí, a kdyby jim kázal třebas na Velkou noc jeti, že by jeli.

Sken 214-215, fol. 133-133v tužkou, 104-104v původní

2 prázdné

Sken 216, fol. 134 tužkou, 105 původní

(foto 4778)

Meze na Kokotsku

1683

Léta 1683 dne 12 máje

stala se výchoze na meze Kohotské, s úřadem města Rokycan a vyslání byli z města Plzně p. M. Cyprián Frozín, p. Daniel Divíšek, Jan Vodička radní, a František Martinec, Jiří Tillingar a František Hubert starší z obce, z měst Rokycan p. Bohuslav Letňanský z rady, Jan Ayšel(?) písař radní, Bernard Perniklo starší z obce, a dva adjuncti huťští, též p. Martin Khayser radní a úředník, a vodili z strany plzeňské poddaní ejpovští, dýšínští, kyšičtí, z strany rokycanské poddaní litohlavští a ejpovští.

A začátek vykazování se stal blíž řeky ejpovské na louce, kdež Nad Kašinem sluje a stojí tu velké dva duby hraničníky, odtud vpravo k jednomu dubu a vždy vrchem nahorů k jinému dubu nárožnímu, a pak příčně hřebenem po dubech třech a chvojích vroubených až k poslední chvoji dvojité při roklí, do které chvoje kámen vsazen jest. Pak tu vlevo jsou lesy plzeňské a v pravo grunty rokycanské. Od té rokly zase obklíkou vrchem nahoru přes cestu

k dubu, odtud do lesa k chvoji, bříze a chvojím vroubeným, až k malé rokli neb strouze zavezené pořád vrchem nahoru běžící, při které z jedné i druhé strany jsou dřeva vroubené. Tu kde rokle přestává po levu jest myť plzeňská při které

Sken 217, fol. 134v tužkou, 105v původní

(foto 5115, 5456)

jsou veřtavy březové a chvojové, vše vroubené. Mezi těmi veřtavky, poněvadž některé byly vyvrácené, postaven jeden kámen, měl na něm památného Vondra Mikulík z Dýšiné, vsazen, též nedaleko odtud druhý kámen. Po těch kamenech jest stružka a břeh dosti znamenitý, po němž se vždy pořád jde k veřtavkám chvojovým až k pařezu dvojitému podřatému, v němž kámen zarostlý byl, přitom široká hromada kamení leží. Odtud k dubu, pak stezkou nahoru ke dvoum mezním kamenům blíž suché chvoje vsazeným, kdežto památného měl Lorenc Beneš z Kyšic. Odtud mezuje rokle až k dubu vroubenému, od něho málo vlevo se uhybujíc, dojde se roklí přímo nahoru do strání podle vroubených bříz, až k cestě vozové, která vede od Horomyslic k Litohlavům, a při ní vsazen kámen nový mezní s klíči plzeňskými, na kterémž měli památného Jan Slavík z Letkova a Václav Matějka z Litohlav. Tu po té cestě k Litohlavům vpravo se ustupuje, při cestě jsou vroubené chvoje, až k chvoji nárožní, od které asi pět krokův příčně do lesa k několika kamenům se jde, od týchž kamenův k velkému dubu; od něho vždy nahoru vlevo se uchylu-

Sken 218, fol. 135 tužkou, 106 původní

(foto 5116)

jíce k chvoji, a tu jest rokle, při které dřeva znamenáné jsou, kde rokle přestává, jest velká chvoje vroubená, dálně pořád nahoru lesem při dřevěch vroubených se jde, až druhé cestě od Horomyslic k Litohlavům, přes kterou příčně k chvoji, a od té do lesa vlevo se ohybujíc též k chvoji, a pořád k chvojím a břízám velkým vroubeným až k velké bříze, od ní k velké lípě též i druhé lípě nad plzeňskou loukou, kterouž Panskou jmenují, hraničníku, na které kříž vyřat. Od té lípy příčně vpravo přes louku k bříze vroubené k louce Kněžské řečené. Na té louce vsazen kámen oblý mezi lípou a břízou, od břízy jde se pořád obklíkou vpravo nahoru po dřevěch vroubených, kdež vpravo jest rokycanské, plzeňské vlevo; to se ale vše vykazovati a spatřovati opominulo, ale šlo se od pravené břízy při louce Kněžské až k chvoji hraničníku a odtud do lesa pořád po břízách a k chvojích až k chvoji dvojité, do které kámen vložen, od ní vlevo se uhybujíc, vždy po vroubených chvojích a břízách až k cestě vozové, přes tu cestu vozovou nahoru vpravo do lesa k chvoji a opět příčně po chvojích, kdežto vše vlevo jest Plzeňských, vpravo Rokycanských, a kde chvoje přestávají v myti plzeňské

Sken 219, fol. 135v tužkou, 106v původní

(foto 5117)

mezuje zavezená strouha, až do velké rokly od které se Radlice počíná, a jde se

Radlice

touž roklí vlevo pořád obklíkou až k novému meznímu kamenu s klíči plzeňskými, na kterém měl památného Vít Schott z Dýšiné a Vít Soukup z Litohlav. Odtud zase jinou roklí vlevo se ohybujíc k vroubené jedli, a od něho(sic!) vpravo k druhému kamenu novému meznímu s klíči plzeňskými, na kterém měl pamětného Říha Šoustar z Dýšiny a Martin straší Tománek z Litohlav. Odtud ohybem vpravo k třetímu novému kamenu s klíči plzeňskými, na kterém měli památného Lorenc Schott z Dýšiné, Martin starší Tománek z Litohlav. Odtud zase k čtvrtému novému kamenu s klíči plzeňskými, na kterém měli památného Jan Cipra z Dýšiné a Martin Chott z Litohlav. Od toho kamene k chvoji a zase k jiné chvoji, pak k dubu maršálu mezující Plzeňské a Rokycanské a Vosecké grunty, kdežto jest konec té plzeňské Radlice, kteráž dle těchto mezníkův všeska vlevo, Rokycanských pak lesy vpravo leží. A při tom dubu maršáli vykazovati se přestalo.

Sken 220-221, fol. 136-136v tužkou, 107-107v původní

Prázdné 2

Sken 222, fol. 148 tužkou, 112 původní

(foto 5118)

Mazín.

1568

Anno 1568 feria quinta post Cantate (20. května)

byli na mezích při Mazínu a nad Mazínem osoby tyto: Řehoř Vlk, Jan Bakalář, Ondřej Pihzelka(?), Vít hodinář, Štefl Fux(?), Jan Bernart, Jan Mistřík, Jan Andrlé, Tomáš Bernarth, Tomáš Forhanzl, Valentin Benešů, Kříž Šrinskus(?), Bláha Kyselo, Šebestián konvář, Jan Kozka, Jiřík Rejmovic, Jiřík Krumlovský, Matěj Polák, Kanura starý Flegl(?), Petr Smolík pekař, Lukáš Mautrička(?), Vít Kamka(?) a Vítek Knap. **Has Petrus Crucis annotavit cuisdem rei, cui sub dicti homines mti..... nulla cesta(?) signa assignatus.**

V tom Mazínu nachází se hojně sprostí(?) v radě v krabici jedné, kteráž jest v almaře podle kamen složená a tu tuto se poznamenávají ve(?) depositovo(?)

Přepis listiny z 23.10. 1484

Viz též Strnad: Listář.... II, č. 275

1484

My Léva z Mašřova místosudí Království českého a Ondřej z Tišnova místopísař desk téhož Království českého smlouvcí volení od moudrých a opatrných pánův purgmistra, konšelův a vši obce města Nového Plzně z jedné a od urozeného panoše Václava Točníka z Křimic z strany druhé. A my Jan Cehnice z Řičan, Petr Ebrzvík z Hradiště,

Markvart z Úlic a na Příšově, Jan Habart z Strochovic a na Vrtbě, přátelé od nadepsaných stran obů stranů volení a přidání vyznáváme tímto listem přede všemi kdož jej číst nebo čtúc slyšeti budou, tak jakož jsou svrchu

Sken 223, fol. 148v tužkou, 112v původní

(foto 5119)

psaní strany na nás, nadepsané smlouvce a přátele vydané mocně přestali, o tu při a nesnázi, kteráž jest mezin nimi byla o meze a o cestu a obec, kteráž jest okolo louky řečené Mazín, počna od dolejšího konce též louky nahoru jdouc ke vsi k Račicům pod vinicemi. I také o kus řeky, kteráž jest konec téhož Mazínu dolův. My nadepsaní smlouvci všichni chtěme aby ta nesnáze a různice mezi svrchu psanými stranami, tak, jakož jsou na nás toho mocně přestali, minula. Takto o těch nadepsaných věcech mocně a konečně vypovídáme:

Nejprve aby ty obce nadepsané obě strany spolu požívali a také aby obojí přes tu obec cestu měli tak, aby mohli obojí i jich budoucí choditi, jezdit s vozy i s koňmi beze vší překážky jedné strany; druhé po všechny časy, také aby páni Plzeňští i obec jich i budoucí přes již řečenou obec cestu voznů měli a jezdit dopustili; a to s jejich vůlí na svrchupsanou louku i z louky bez překážky nadpsaného Václava Točníka i jeho lidí z Račic i jich budoucích. A co se nadepsaného kusu řeky dotýče, také též vypovídáme, aby té řeky spolu obě strany požívaly, počnouc od konce dolejšího nadepsané louky Mazínu dolův až do vrby jedné, kteráž stojí na hrázi též obce z té strany Mazínu, a druhá, kteráž stojí z druhé strany řeky proti ní, u kterýchžto vrby mezníci kamenní jsou usazený na tom

Juxta: mezníci kamenní u vrby

Sken 224, fol. 149 tužkou, 113 původní

(foto 5120)

místě, kdež jsme jim ukázali. A tuto výpověď svrchu psané strany slíbili, jsou trpěti a zachovati ctně a pravě jako dobří lidé. My smlouvci nadepsaní a přátelé od stran vydaní pečetě naše vlastní na svědomí věcí nahoře psaných přitiskli jsme k tomuto listu jenž jest dán a psán léta Božího tisícího čtrnáctistého osmdesátého čtvrtého v sobotu po jedenácti tisíc[ích] pannen.

Juxta: 1484 23.10.

Více o Mazínu:

1533

(mezni soud z roku 1533 viz Registra vejpovědní mezní, zápis č. 12, in Archiv český 30, s. 19. Přístupné na <https://sources.cms.flu.cas.cz/src/index.php?s=v&cat=10&bookid=239&page=48>)

Zápis oproti Registům zkrácen

Tu pan Jan Byšický z Byšic purkrabí hradu Pražského maje při sobě konšely přísežné vedle práva mezního z plného soudu tudíž osazeného a zahájeného, vyslyšavše svědomí vedené svědkův a pokazování pilně vážíc, takto o tom vypovídají. Jakož předtím ukázán jest mezník na počátku těch mezí vedení při řece. Od kteréhožto mezníku oni Plzeňští původové, vedle jsou cestou nahoru až k rohu v zcielam(včelám?), kdež jest protřzená cesta k témuž vedení, dotud oni Točníkovi místo jsou dali. Protož oni Plzeňští při té cestě svobodně se zůstavují, takže ta zídka po levé straně od louky jest za pravou mezi. Kdež pak

Sken 225, fol. 149v tužkou, 113v původní

(foto 5121)

od téhož místa dále bylo vedeno z strany Točníkův a svědkův jich nad skály cestou potom zákopem, až přivedli k mezníku, kterýž jest vykopán i poněvadž jsou oni Točníkové to pokazali(prokázali) pořádně mnohými svědky, že těch skal oni Račičtí poddaní jich byli v držení a

Juxta: skály u Račic

skutečném užívání bez překážky, čehož jsou oni Plzeňští ničímž vedle práva proti tomu neodvedli. Protož tíž Račičtí při témž starožitném těch skal užívání se zůstavují, tak že toho užívání mají i nad skalami potud, pokudž jsou zvedli, až do téhož vykopaného mezníku. Též dále od tak vykopaného mezníku předse nad skalami, až do mezníku, kterýž jest při kři šípkovém vykopaný, to se při mezování zůstavuje: jak se úřadem vymezí a ukáže, tak že to má za pravé mezi mezi stranami na budoucí časy zůstati: a totiž od téhož mezníku při témž šípku vykopaného, kdež jsou oni Plzeňští předse vedli a ukazovali na mezníky pořádně jedny po druhých ležící, až do Sytného vedouc na kámen mezní, až do silnice, kteráž jde od Chotíkova k Plzni. Proti kterýmžto mezníkům z strany Točníkův pořádně odvedeno a odepřeno není. I z té příčiny oni Plzeňští při takových hranicích se zůstavují, takže Račičtí přes takové mezníky jim Plzeňským na to sahati ani orati nemají spravedlivě.

Sken 226, fol. 150 tužkou, 114 původní

(foto 5122)

Co se pak dotýče niv, úlehlí a porostlin na Hlubokém a pdz (poněvadž) oni Plzeňští pořádných mezí a hranic tudíž nepokázali, tolikéž také i z strany Točníkův toho jsou nic nepokázali, tak což by za dostatečný průvod a pokazání bylo. Protož taková věc v tom se zůstavuje, na obě straně při vymezování páně purkrabovými s úřadem a konšely tak pokudž jim v tom vymezí to přitom, na budoucí a věčné časy. Což se pak dole škod utracených a nákladních mezi oběma stranami pro toto právo vedení vzešlých dotýče, takové škody útratmi a náklady z hodných příčin se zdvihají.

Actum Theogonia paethur 1533 feria III in festo sv. Martini Episcopi. (11. listopadu)

Ukazování mezí od Mazína k Zruči, Dolanům, a mezi Račici, Chotíkovem, Záluží, Třemošnou, Březí etc.(?) 1597

Juxta: 1597 (tužkou)

Anno 1597 feria tertia post Pentecostes. (17.5.)

Na předepsaných mezích Mazína a nad Mazínem osoby tyto byly: M. Jan Kleo z Roudné, Matěj Khern, Jan Mincar, M. Šimon Plachý z Třebnice, Tomáš Forhanzl, Bartoš Soběvolný, Jan Lichner, Stanislav Macura, jinak Prasecký, Jan Svoboda, Jakub Samec, Bartoš Helleprant, Jan Reger, Václav Kotorovský, Simeon Plachý vše z Plzně, Lukáš rychtář ze Škvřňan, Brož, Bartoš Chomlík, Jan syn Kmochův a Zikmund Zahradka, vše ze Škvřňan. Ze vsi Zruče Jan Rozum, Jíra Kulháněk, Zima, Václav Zikmund, Matěj Rozum. Z Bolevce pak

Sken 227, fol. 150v tužkou, 114v původní

(foto 5123)

Šebesta rychtář, Andres Kocher, Jíra Aisner(?), všichni z „Olevce“. Po předkem ukazovány jsou meze, jdouc od židle kamenné u louky, bez pohoršení práva, které máme k čtvrtému dílu Mazínu, nahoru starou cestou travnou, jdouc k kamenu, který nad vrchem a nad skálou račickou špičatou stojí z levé strany, a odtud břehem druhým z levé strany, kdež mále výš při břehu opět podle vrby stojí vsazený kamenný mezník špičatý. Od toho opět břehem jdouc podle **jámy prawie(Pravic?)vepsáno dodatečně do vynechaného místa** též z vrchu jako jiný opět meze patrná, kámen vysoký, na kterémž vymeteno Zikmundovi Zahradkovi ze Škvřňan. Odtud jdouc břehem k jinému mezníku kamennému, též u vrchu sedícímu, a tu vybráno Jankovi Kmochovic ze Škvřňan. Opět jsouc upřímo vrchem k kamenu, kdež Bartoš Chomlík pardus měl a tu z levé strany jest Račických, a naše u vrch z pravé strany. A tak vždy břehem jdouc předsed k kamennému mezníku nízkému a do země vlezlému, proti lomu Račických. Potom nad lomem u jalovce jest opět kámen právě nad lomem a odtud pod dědiny Račických z levé strany ležící břehem přijde se na kámen vysoký ostrý, kdež se našlo, že v našem někdo z Račic **dědinu osil, že(?)vepsáno dodatečně do vynechaného místa** u vrchu na straně pravé. Od něho při dolejší straně upřímo jdouc, přijde se k mezníku te... **na mezi podorané vepsáno dodatečně do vynechaného místa**. Od něho přes jámu(?) přejdouc, sedí opět kámen jistý patrný. Odtud upřímo z vrchu jdouc, jest též mezník. Proti němu opět v témž vrchu kámen na němž

Sken 228, fol. 151 tužkou, 115 původní

(foto 5124)

Jan Reger pardus měl. Opět jeden v rohu u dědiny. Od toho opět u průhonu podle cesty, která jde z Račic do Chotíkova měl pardus **Martin syn Víta ze Škvřňan (vepsáno dodatečně do vynechaného místa)** i podle též cesty opět jiný. Též dále jeden.

Juxta: Meze u cesty račické

Opět dále jeden mezník větší. Též pod vrchem jeden proti Lochotínu mezi cestami. Zase jeden tu kdež se našlo, že Martin z Račic na dědinách našich žitem osil. A ty dědiny někdy soused města Plzně jménem Stupka držel, a nyní ji Pitlicová pustila témuž Martinovi z třetího mandele. A jdouc cestou k Chotíkovu, leží mezník na levé ruce. Více za jámou též jeden mezník špičatý z pravé strany cesty. Málo výš u vrchu z též pravé strany též se nychází špičatý mezník. Dále uprostřed vrchu jest svrchnímu nápodobný špičatý mezník a na něm kříž, při kterémž Šebesta rychtář z Bolevce chlost vydržel. A takž při témž průhonu jsou též tím způsobem dosti zhusta položeny mezníkové upřímo jdouc až přes cestu kterouž se z Plzně k Chotíkovu jezdí. Podle kteréžto cesty sedí v břehu kámen hraniční, a dle něho dva menší, který se za hlavní mezník drží, a kdež také vysoústáno od Tomáše Forhanzle Kryštofovi Vicherovi. Z týchž kamení jeden jest, jehož špic k městu ukazuje. Upřímo od kamene k mezníku kamennému spátkem k městu podle dědiny Račické ležící u silnice se jde. V kterémžto místě od nadepsaného průhonu uhybuje se na levou ruku k silnici až k mezníku,

Juxta: meze u průhonu račického

který při též cestě leží a též má na sobě kříž podle vedení Jiříka Hoblíka.

Sken 229, fol. 151v tužkou, 115v původní

(foto 5125)

A od toho mezníku jde se břehem podle dědiny Račických, jdouc mimo hrušku, kdež nedaleko mezná jest, kdež Andres Kocher z Bolevce pardus měl. Odtudž jdouc k rohu jest kámen, kdež Jíra Andres z Bolevce pardus měl, až do kamene, na němž † jest, kdež se dědiny Račické skonávají, a od něho se oklikem jde na levou ruku, mimo několik mezníků kamenných, jdouc při dědinách Radčických na cestu, kteráž z Račic do Bolevce jde, kdež také při té cestě se nachází mezi jalovci mezníci. A přejdouc tu cestu k témuž mezníku, jsou opět mezní kamenové, skrz jolovcovi jdouc, dle boleveckých gruntův z pravé strany, jakž u konce týchž dědin jejich kámen leží na cestě, kteráž z Bolevce do Chotíkova, ukazuje při chotíkovských gruntech. Od kamene pak toho přes cestu boleveckou k Chotíkovu břehem se jde upřímo, skrze chrástí jdouc, do jámy, tu kde polovice naše a druhá k Chotíkovu náležitá jest, z obou stran. Odtud jdouc tou jámou dlouze dolů k stezce ledecké, kterouž se jde až

Juxty cca 4x: Jáma dělí Chotíkov a Bolevec vidí sub fol. 17. Mezte u stezky Ledecké. Cesta aneb stezka za mezník. Vidi mez. Chotíkovské fol. 17.

k rybníčku: a ta jest stezka za mezník. Kdež též z pravé ruky naše jest a z levé Chotíkovských., tu kdež někdy Chotíkovští dříví sekati dali, ale tj. jim jako naše vlastní pobráno. Touž stezkou jdouc upřímo k rybníku na hráz, který jest Chotíkovských, kdež se paměti našli(?) Zikmunda z Sence a malého Hanzle ze Zruče. Hráz téhož rybníka na gruntech

Juxta: 1605 Hanzl Malý a jiní vydali o tom svědomí v Obřanech(?), in rubrica mezní jest.

našich je sělaná(?). Od téhož rybníku upřímo stezkou nahoru se jde podle našich lesův z strany pravé, přijde se na(?)

Sken 230, fol. 152 tužkou, 116 původní

(foto 5126)

starou cestu, kterouž se jezdívalo do Ledec při břehu, který při té cestě nahoru běží, jdouc upřímo přes cestu, kterouž Křimičtí a jiní v tom položení do lesův Kryspekovských (tj. **Gryspek**) jezdí, nad touž cestou upřímo břehem též cestkou mimo mýcení Chotíkovských, při kterémžto mýcení leží kamenný mezník. A tak z pravé strany lesy naše stojí a jejich místo bez lesův, touž stezkou za tím mýcením přijde se k Hlavě, kdež lesy naše docházejí **bolevecké** z pravé strany, chotíkovské z levé a z třetí Ledeckých. Na kterážto křižovatici, která ty tři grunty dělí, Václav Kotorovský z Plzně, Bártl Hečr ze Zruče, Václav Jíry Kulhánka syn z Zruče mrskáni byli. Od té Hlavy přijde se napravo podle našich lesův k Zruči cestou travnou přes silnici od Ledec z Plzně, l pravé strany Bolevečtí z levé k Ledecu náležejí. Mýtě při lesu našem upřímo jdouc, kterýž vytáhlý jest, až do cesty, kteráž ze Záluží k městu jde. Přes kteroužto cestu a silnici jede se cestou travnou vše mimo lesy naše, z pravé strany, při nichž dosti dlouho jdouc přijde se k cestě, kteréž z Plzně do Třemošné jde. Přes kteroužto přejde se zase na cestu travnou k Zruči, a tu jako i jinde cesta za mezník jest. Z levé strany podle Třemošských leží veliký mezní kámen a od něho nedaleko druhý (kde se mimo Záluží šlo, nenacházejí se při té cestě, kteráž za mezník jest, žádní kamenní mezníci, kromě u cesty

Sken 231, fol. 152v tužkou, 116v původní

(foto 5127)

u Třemošenských)

Juxta: cesta třemošenská

přijde se dolejší cestou travnou k mezníku špičatému kamennému v mokřince ležícímu, a na něm Václava Zímu z Zruče mrskali. Odtud upřímo jdouc, až před cestu, kteráž jde ze Sedlce (tj. **Sence!**) do Třemošné podle Třemošenských na mezník, který v břehu leží a v drnu na levé ruce při mokřině, a tu vymeteno Janovi Zikmundovu synu z Zruče. Od něho nedaleko jest kamenný mezník při louži Třemošenských z levé strany a z pravé jsou grunty Zručských. Potom napravo se uhybá a tu mezník se nachází při dědině Zikmunda starého z Zruče, mimo kterouž dědinu cestou travnou se jde nalevo při dědině Mikova(?) z Třemošné při kterémž trávníku z strany druhé jest kamenný mezník, na kterém Bláha z Sence pardus měl, z pravé strany podle též dědiny jest grunt Matouše Popra z Zruče. Při též dědině zase málo výš jest jiný mezník dosti patrný. Nad ním opět jiný při též dědině Mikova(**přepisováno**) a skoro držitel dědiny té pod samý mezník pluhem rejpal. Též při něm blízko jiný mezník, při konci pak té dědiny Míkovy(?) jest kopec u dědiny Beránkovské z Třemošné, podle které se uhybá nalevo, a tu měl Martin Němeček pardus z Sence. Od toho kopce při dědině Beránkovské v úhli podle úlehle Razýma z Třemošné leží v zemi mezník kamenný hluboce. Od kteréhožto při též úhleli dílu jdouc mezi gruntem aneb ouvarem Machouše Pojera z Zruče málo dolů až na konec té oulehle při témž

Sken 232, fol. 153 tužkou, 117 původní
5128)

(foto

ouvaru Matouše Pajera od konce té dědiny ouvarem ležící při nadepsaném ouvaru téhož Pajera v tom místě zoraném přijde se na velký mezní kámen ležící při obecní zručské dědině na pravo a dědině Smolákovské na levo, kteráž také Razimovská z Třemošné se jmenuje, na něm pardus měl Jan Rozum rychtář z Zruče. Od toho kamene Zikmund ze Zruče dále vedl podle dědiny obecní zručské při hromadě kamení, a uprostřed dolík se nachází, až k konci dědiny Smolákovské, podle kteréžto uhnouti se na horu podle dědiny Jíry Kulhánka z Zruče, na horu jdouc nedlouho opět uhejbá se k Smolákovské a téhož Kulhánka dědině. A tak jdouc při týchž dědinách zatočce se po mezi při dědině Beránka z Třemošné, až k mezníku, který leží u dědiny Strabovic a Beránkovské z jedné vše do Třemošné, a potom Jiříka Kulhánka, až k kopci se přijde. Též zase při dědině Braumovic z Třemošné, až do úhleli Jíry Holčovic též z Třemošné se jde mimo jabloň, kteráž v dědině Jíry Kulhánka ta stojí a nedaleko od ní hruška. Od té pak hrušky až k dědině Černíkovíc mimo dědinu Matouše Bíba z Třemošné, vše mimo dědinu častopsaného Jíry Kulhánka, při kteréž se mezníkové nacházejí, se jeti musí. Od kterýchžto mezníků a též dědiny Mlynářské tu ležící, sejde se k ouvaru Jíry Kulhánka, při kterém jest břeh, a tím břehem oklikou jde se dolů až k zákopu ležícímu při cestě, která jde do Německé Břízy.

Sken 233, fol. 153v tužkou, 117v původní

(foto 5129)

Zručské meze

1600

Léta 1600 v středu po sv. Kiliánu (12. 7.)

M. Jan Kleo z Roudné, Bartoloměj Stehlík z Čenkova, Matěj Khern, M. Šimon Plachý z Třebnice, Václav Greyfenfels z Pilznburku, Bartoš Soběvolný, Šebesta Hoverník(?) a Jan Kučera z Plzně, Jan Rozum, Jíra Kulhánek, Vondra Kučider(?), Jan Zikmund, Matouš Pojer, Jíra Šincel ze Zruče, Prokop Storpo(?), Eliáš Čtyřletý, Bláha mlynář, Jíra Mareš na Novákově, Jan Medek, Mikuláš Zevle na Zevlovém, Prokopna Bártově, Josef na Zastidilově, Urban Zajíc, Štěpán nádeník, Urban Martínek, Jakub na Noskově, Vávra Škoda na Dalkovským a Jan na Koštově, vše z Dolan, takto nadepsané meze zručské continýrovali(?).

Po směru hodin

Předkem šli ze vsi Zruče na tu cestu, kteráž k Německé Bříze na horu jde, od zákopu kde prve přestáno cestou břízskou mimno dědinu mlynáře z Třemošné, která leží pod dědinou Vondry Kučery na Špejglovským, a též dědina mlynářova ležela tehdaž úlohem neb ladem, vše z levé strany. Z pravé pak jsou dědiny ze Zruče, mimo kteroužto(?) dědinu Kučerovskou mezníkem jdouce vlevo téhož mlynáře dědinu nechajíc až k dědině Bykova z Třemošné z levé strany, z pravé pak Jana Zikmunda ze Zruče až k mezníku kamennému, kterýž leží při mezi.

Sken 234, fol. 154 tužkou, 118 původní

(foto 5130)

Od toho mezníku přijde se k dědině Pojerovské po pravé straně a běží záhony na dědinu bibovska(?) příčně odtud na levo uhnouc, jde se mezi týmiž dědinami, až k dědině Čorníkové z Třemošné, kdež spatřeno, že držitel gruntu Břibova i také Čorníkova přes meze přeoralí a přetáhli. Pročež se Zručským poručení stalo, kdyby týž dědiny orány býti měly, aby jim přeorávati nedopouštěli, a co tak stáhli, aby to zase jak předešle bylo postoupili. Dále podle březí Zručských z pravé strany při dědině Čorníkovské z levé k dědině Beránkovské, která podloužně jde při konci březí Zručských až k konci též dědiny Beránkovské. Od též dědiny skrz březí upřímo přijde se k špičatému kamenu a mezníku, který v kozpci sedí tu kdež také jediná bříza jest. Málo dále druhý mezník kamenný v zemi u staré břízy, kdež z pravé strany leží dědina Kozákova ze Zruče úlohem, po břehu a z levé strany březíčka Třemošenských kdež oni Janovi Rozumovi ze Zruče dříví prodali a to Štěpán na Kolečkově. Od jámy pak k hrušce, od hrušky vedl Šíma Šincler, pravě, že ho starý Micka tak vedl přes dvoje cesty zase do jámy z levé strany Břízkých, z pravé Zručských, kterážto jáma že dělí grunty naše a Břízkých, jak zprávu dal Jan Hor z Druztové rodilý z Březí, že nebožtík

Sken 235, fol. 154v tužkou, 118v původní

(foto 5131)

Míka z Třemošné ty jámy za meze býti pravil, a ačkoliv se na to Břížtí potahují, přes jámy ploty sekajíce. Však v těch březích vždycky naši zájce honili bez překážky všelijaké. Protož poručeno Zručským bedlivěji hájiti, také za stiženým sekery bráti. Nadepsanému pak Míkovi, o kterémž zmínka se činí, do 1 ½ kopy let že bylo, mnozí vysvědčovali. Nadto výš že Kašpar ze Břízy oznamoval, že se naše grunty jámami snimi dělí, to Jakub na Noskově z Dolan vyznal, který téhož Kašpara z Břízy dceru za manželku má, nebo někdy víc Kulhánek když Kuba ze Břízy Kašpara syn v týchž březích postižen byl, jemu dvě sekery vzal, kteréž on Kuba soka(?) zase za vydání nikdy nežádal. Kteréžto meze jsou až k trnčí ty dědiny Valšovic do Jírovy málo od něho jdouc na Kulhánkova mimo téhož Valšina ze Břízy dědina z levé strany, a z pravé Kulhánkovo. Mezi kterýmižto dědinami jdouc po mezi, přijde se k tomu místu trojí vrchnosti, kde dědina Koníčka Kličova(?) z Břízy, podle ní Jana Lavičky z Třemošné a Šestákovice(?) též odtud, cíp(?) pak Jíry Kulhánka. Odtud při též dědině až k dědině Jana Zikmunda ze Zruče, u(?) ní z pravé strany a z levé Štabovic z Třemošné, mezi kterýmižto dědinami má být hrubý kámen bílý(?) nahoru k dědině Lavič-

Sken 236, fol. 155 tužkou, 119 původní

(foto 5132)

ty, kdež z pravé strany jest březíčko nad dědinou Zikmundovic až zase k cestě březské, tou cestou jdouc nahoru podle Břízkých z levé strany, přijde se k strouze, kterou se voda svažuje z louky Adama Valše z Břízy, mimo ní jdouc mezi louky Trubkovská a Zikmundova(?), a tu stojí na mezi vrba, dále potom též hruška, trním břehem dolů až do společných drah mimo dědinu Pojerovu napravo, drahami na kámen k cestě, která jde k Kaceřovu při dědině Trubkova z levé strany, zákopem a drahami z druhé strany, až do jámy, kde konec jest drahám společným. Odtud nalevo při dědině Trubkové břehem z levé strany nad jámou za kterou dílové Zručských i obecní, kdež také v Borovcích slove, jsou. A ta jáma všecka náleží k obci naší. Tak když od téhož Trubky mimo náležitost blíž jámy oráno bylo, jest mu to zastaveno, a musel břehu při dědině své za mezí zanechat. Konec pak v dědině Trubkova břehem se jde nad jámou z pravé strany pod Holým vrškem, kterýmžto břehem dosti podál jdouc, z pravé strany grunty naše, až se přijde k cestě, kteráž jde z Dolan do Břízy, při též jámě a tak tu již začínají se Dolanské z pravé strany podle Zručských a z levé Břízkých upřímo až ven z jámy, tu kdež jí konec jest a hruška

Sken 237, fol. 155v tužkou, 119v původní

(foto 5133)

na společném průhonu stojí při silnici kaceřovské z pravé strany. Dále březí Dolanských mimo cestu, kteráž jde do Nadryb z levé strany průhonem společným. Kterýžto průhon Břežští daleko k samé cestě stáhli, kdež cesta za mezi jest. Kteroužto cestou přijde se na to místo, kdež se grunty p. Markvarta ke vsi Žichlici začínají, u průhonu Dolanských a dědiny Bohatého ze Břízy, z strany druhé Maršova z Dolan. Ta pak cesta nadrybská potud za mezi se pokládá, kdež se břeh od gruntův Dolanských začíná, a tím břehem se jde podle průhonu, tu kdež Žichličtí daleko do průhonu vozí, a tu také na Bořích slove, travnou cestou podle Žichlických a Dolanských průhonův přijde se k lesu chvojovému, kdež Dolanští a Senečtí zprávu dávali, že by díl toho lesu náležeti měl k kostelu sv. Máří Magdalény, druhý díl do Kostelce, třetí díl do Plané k Matce Boží. Jakož pak před lety třemi cokoliv tu dříví Žichličtí nasekali, z toho díl Dolanští k kostelu sv. Máří Magdalény pobrali a zpeněžili, ostatní dva díly od jiných také odvezeny. A tak jdouce tou cestou při téměř lese chvojovém až do kamenu, kdež se bory skonávají, z pravé strany lesy Rokycanských. Od kteréžto

Sken 238, fol. 156 tužkou, 120 původní

(foto 5134)

kamene a mezníku jde se mimo les podle dědin Dolanských průhonem ke vsi. **Tužkou dopsáno:** Planá vidí fol. 124.

Zpráva o Lochotínu.

1606

A.. 1606 A. 11.pd(?) (11. neděle po svaté Trojici), Decollationis sv. Joannis Baptiste, 31. Augusti ???

stal se výjezd a pamatování mezi gruntův kláštera bratří řádu kazatelův sv. panny Markéta v městě Plzni mezi grunty obecními a šosovními téhož města podle cesty Račické, kdež nad Mazínem sluje, ležících.

Po směru hodin

A jdouc na Lochotín cestou ke vsi Račicím nad vinicemi a docházeje konec dědin někdy Vávry Bosákovíc, jichž na tento čas v držení jest Jakub Bryklštajn, podle té cesty spatřuje se v mezi kámen mezující z strany levé dědiny téhož Jakuba Bryklštajna a z pravé grunty kláštera Černého, na němž kříž vysekán; po kteréžto mezi (chrástím porostlou) v níž dva dubové mladistvé výstavky, mezi tím chrastím na mladou břízu v též mezi stojící, od té dolův k chmelnici malé Jakuba Bryklštajna, v níž na dolejší záhonu kámen mezní posazený stojí, od toho na levo jakýms starým úvozem patrně odtud vždy dále grunty klášterské od strany a porostlin dělící se uhybuje dolův, a přichází se na dvě neveliké chvůje, jedna od druhé nedaleko, podle meze z strany Bryklštajnové stojící, odtud vždy dolův tím úvozem jdouce, z levé opět strany na strany Bryklštajnové spatřuje se ta skalka, kdež, před nemnoha lety zatarasování hrází anebo strží od řeky na Mazínu na louky městské učiněné,

Sken 239, fol. 156v tužkou, 120v původní

(foto 5135)

kámen lámán. Dále potom přichází se na dva kameny proti sobě jeden z jedné a druhý z druhé strany úvozu nebo cesty zakopané, na nichžto každém kříž vysekáný, od nich nedaleko jdouc, přijde z levé strany se k nevelikému doupci podle cesty hned, na něm spatřeno jest zarostlé lizované znamení, kteréž obnovené a kříž vysekán, při něm jiný menší a mladistvý doubec též někdy lizovaný, kteréž též obnovené: Odtud napravo se z toho úvozu neb staré cesty rohem tejž(?) jde se k vrchu jakousi strání, máje po pravu drunky klášterské, a po levu vinici někdy Strachalovskou, kteréž níčko v držení jest Ambrož Barovička hrnčíř, a ta strán dotčené grunty mezuje. Přijda nahoru téměř při konci té Strouhalovské vinice nachází se cesta přes dědiny klášterské k vyvozování obilí z té vinice Strouhalovské od starodávna. Odtud vždy nahoru jdouc z levé strany podle vinice Strouhalovské jest vinice Brzobohatého, při kteréžto jest starý zákop tu od gruntův klášterských dělící, od konce zákopu toho vždy výš přijde se na mladistvý doubec, na něm kříž vysekán, od toho až k staré cestě kteráž od starodávna Mnichovská sluje, při té mladý dub vnově křížem znamenan jest, a ta cesta z Mazínu nahoru vždy podloe dědin klášterských až zase na cestu staříčkou jde, a patrně grunty klášterské od porostlin a dědin obecních dělí, jdouce po cestě staříčce na pravo, přijde se k kamenu křížem znamenanému a k té mezi při dědinách Jakuba Bryklštajna, kdež začátek učiněn byl. **Brisates(?)** tohoto opamatování mezí, **admotum venerabilis**

Sken 240, fol. 157 tužkou, 121 původní

(foto 5136)

et Add(?) páter fr.(?) Cherubín Christianus, toho řádu p. převor; a fr. Thomas Tošek kazatel kláštera Černého, a na místě p. purg. pánnův a obce města Plzně k tomu nařízení a vyslaní Jan Minger z Proudňku, Jan Herynk a Daniel Kašpárek z Palatýnu z konšel, Bartoloměj starší Stehlík z Čenkova, Václav Šedivec, Matěj Khern, Jan Mestl, Jan Kučera z straších obecních, Ondřej Zlámal písař městský, Jan Albustin, Bartoš Soběvolný, Havel Pařil, Řehoř Černý, Alexandr Čech a Jakub Kryglštajn z obce.

Sken 241, fol 157v, 121v původní

Prázdné

Folio 158, 122 původní - chybí

Sken 242, fol. 159 tužkou, 123 původní

(foto 5137)

Kozolupské meze (Kozolupy koupeny 1565)

1566

Kozolupské meze spatřili vyslaní Jan Kašpárek, Tomáš Krásný, Kašpar Kropáč a Jan mladší Šumar s osedlými Kozolupskými v úterý po sv. Duše léta 1566. (4. 6.)

Vyjeli skrze ves Kozolupy nahoru cestou k Tlučné až k dědině Pavla rychtáře kozolupského, kdež se po levé straně počínají meze Vochovské, odtud až k hrušce podle dědin Pavla rychtáře, Maršova, potom jsou hlavy a tak ty meze jdou až k Košíkovu mlýnu aty(?) hun(?) nedocházeje.

U též cesty porostlina Hůlovy z Kozolup od chvůje, jest napříč k Vochovu mezník kamenný, potom druhý mezník zakopaný velký u dědiny rychtářova až do dědiny Vochovských Javorova, kdež převoráno jest a meze vyorána. Potom porostlina Pavla rychtáře. Potom vedle dědiny Mračkovy počínají se dědiny pana Viléma Podmokelského od Vochova a z druhé strany jich Kozolupských, až do dědin Tlučenských, potom les ke dvoru Pekařovskému mezi cestami, potom přes cestu jest les k Tlučné.

Potom dědiny Tlučenské proti lesu Pekařovskému až do lesu dubového páně Strojetickeho, kterýž slove Kroužek. Potom jest hruška

Sken 243, fol. 159v tužkou, 122v původní

(foto 5138)

vedle cesty z pravé ruky Kozolupské, a po levé pana Strojetickeho.

Potom dědina Hašartíkova z Tlučné. Potom lísek Prvtvků(?) a Straků, potom jest mezník na cestě, kterýž dělí čtveru mezí, totiž Tlučenskou, Nýřanskou, k Myslince pana opata kladrubského a k Kozolupům nahoru. Potom opět mezník na druhé cestě travní, kterýž dělí troje meze, Nýřanskou, Myslinskou a Kozolupskou, odtud k rybníku kozolupskému až k mezím Bieňovským(tj. **Bdeněves**). Potom les slove Tulešnice ke dvoru Pekařovskému, a les jest tu také Kněžský a větší kus nežli Pekařovský.

Tyto všecky meze mají se bedlivěji spatřiti, aby se počaly vycházeti od Kostíkova mlýna okolkem vedle dědin Bochovských, Tlučenských, potom Nýřanských, Myslinských, Běněveských až do lesu dubového Tulešnice.

Sken 244, fol. 160 tužkou, 123 původní

(foto 5139)

Meze Zručské a Dolanské, které spatřené a obnovené vnově jsou.

1656

Léta 1656 fer: 3 post laicam(?) 22? VI? post pentecosten letnice idest(?) 24 octobris

stal se výjezd na meze zručské a dolanské, které s Třemošenskými, Břízskými a Žichlickými tíž Zručí a Dolanští mají, a to v přítomnosti důstojného a velebného pána, kněze Kryštofa Tenglera opata kláštera plaského, p. Tobiaše Tillingara z Strádáně a dvou písařů klášterských. Z města nařízených pánův Mikuláše Mirabelle z Trayhofu ten čas úřad purkmistrovský držícího, p. Teofila Kleo z Roudné JMC též J ??? M. rady a primátora, Jana Slovaciusa z rady, Martina Armona úředníka nad lidmi poddanými a celé obce zručské, dolanské, jako také seneckých i druztovských sedláků.

Po směru hodin

A předně jdouce ze vsi Zruče cestou tou, která k Německé Bříze jde, vedle tehdejšího zapsání spatřených mezí v roku 1600 meze ty s Třemošenskými bez odporu v celosti tak jak zapsány jsou se nacházejí, neb jdouce touž cestou břízskou od zákopu, přijde se k dědině mlynářově z Třemošné, která tehdáž ladem ležela, nyní pak chvojím porostlá jest a leží pod dědinou Kučery na Špendlovském v Zručí, mimo kteroužto dědinu neb porostlinu z levé strany ležící, cestou tou podál se jde, z pravé strany jsou grunty zručské podobně porostlé chvojím. Při konci tíž dědiny neb porostliny mlynářovy začíná se zase druhá někdy dědina Kucherovská, nyní porostlina, a uhnou se z cesty nalevo upřímo po mezi zůstane též porostlina mlynáře na levé ruce a z pravé strany dědina neb porostlina Kučerovská, po kteréžto mezi jde se až k dědině porostlé Bíbové z Třemošné, z levé strany, z pravé pak Jana Zikmunda ze Zruče až k mezníku kamennému, který při mezi leží. Od toho mezníku přijde se k dědině Pojerovské po pravé straně, a leží záhony na dědinu Bíbovskou předně(?), kdežto napravo se uhnou, jde se mezi těmi porostlinami až k porostlině Černíkově

Sken 245, fol. 160v tužkou, 123v původní

(foto 5140)

z Třemošné, vedle kteréžto porostliny z jedné a z druhé strany březí Zručských, přijde se k porostlině Beránkovské z levé strany, která jde podloužně vedle téhož březí Zručských až do konce. Ot tíž porostliny jde se upřímo skrze březí k špičatému kamenu, který vedle jedné břízy za mezník stojí. Dále málo odtud jest dlouhý kámen u staré břízy, kdež z pravé strany leží porostlina Košáková ze Zruče a z levé strany jest březí Třemošenských. Jde se břehem k jámě, od té jámy až k hrušce jedné staré větším dílem suché, která u cesty té předešle (jak se ní k Německé Bříze jde) stojí, na kteréžto hrušce rozdílné znamení mezní, staré kříže vysekány jsou, a že mezníkem hlavním jest, patrně se vidí (NB), odtud začínají se meze Zručských z Břízskými a také mezuje se tu s Třemošenskými. Ačkoli Břížští při příjezdu p. opata odpor, však Břížští pod...tej(?) hrušce té činili, a že mezníkem není, zvláště nějaký Pavel, člověk v létech prostředních ze Břízy, nehrubě starý, mluvíc přednášeli, však místně žádného jiného znamení mezního ukázati nemohli, nýbrž daleko zase zpátkem po cestě břízské k Zručí se obrátivše šli, a z té cesty nalevo se uhnuli po nějaké vozové cestě travné, která skrze někdejší pole, nyní pak porostliny zručské jde, a po ní z polí svých Zručí na cestu jezdí, a tu cestu za mezi míti chtěli, však ani zpočátku, ani v prostředku, ani na koncích některé dosti veliké chvoje vedle též cesty stojí, žádné znamení a lizování ukázati nemohli, ano záhony ty na pravé ruce ležící, které k Zručí náležejí, vedle jejich zprávy vlastní s těmi které vlevo té cesty leží, dohromady se srovnávají, a že to jedna dědina a jeden grunt jest patrně ukazují. Cestou tou travnou mezi tou dědinou někdy, nyní porostlinou, podál jdouc nalevo vyšli ves na pole zručské a uhnuli se po poli Kulhánkovském(?), proti cestě zpátkem břízské, pařez jakýsi od hrušky ukazovali, ten že by mezník býti měl pravili, však prah(?) od té travné cesty .. na způsob špice nějakého na mez se má, znamení žádné neměli, a dědina napravo ležící ladem Kul-

Sken 246, fol. 161 tužkou, 124 původní

(foto 5141)

hánkovská ze Zruče že jest místo dali, protož po bedlivém spatření postaveno jest, že pod týmž pařezem ještě dva záhony od též dědiny neb lady Kulhánkovské podýlně běžící jsou, v druhé pak porostlině, která s touž ladem se stýká, záhony proti ní příčkou leží, z čehož patrně znamenáno, že hruška ta mezníkem býti nemůže, poněvadž dědina ta Kulhánkovská na dél i šíř dáleji za hrušku jde, a právě na záhoně třetím stála na šíř, na dél pak též dědiny také za hruškou pařez leží. Tím záhonem šli až k konci tíž dědiny nedaleko kopce(?) Jírovky(?), a tu pravo meze proti vršku mezi dědinami břízskými a zručskými, jdoucí natrefili. Proti čemuž od našich protestováno a přednášeno. 1) že v té porostlině kterou jsou Břížští skrze touž cestu obešli vždy každoročně zajíci se honili. 2) dříví také vždy se sekalo. 3) předkové jejich lidé staří, že to grunty naše jsou a kterak se mezují, jim ukazovali, vedle kteréhožto starého vykazování, a jak se v mezních knihách zaznamenáno nachází. Vyjdouce naši ven zase na cestu k výš oznámené hrušce, tu kde třemošenské grunty a naše se dělí, a k té straně cest břízské kříže vysekány na té

hrušce jsou. Od téhož kříže a hrušky upřímo přes dvě cesty do jámy šli mezi porostlím dřívím chvojovým. Tou jámou vždy dále jde se až na konec tak, že z pravé strany jsou grunty břízské, naše z levé strany. Vyjdouce ven z té jámy zákop udělaný se začíná a tím zákopem dosti podál upřímo grunty naše od Žichlických se dělí, z levé strany leží ladem dědina Valšova ze Březí, z pravé strany za zákopem porostliny Zručských při kraji téhož zákopu začínají se Jírovy Kopce a vedle těch jde se až na konec dědiny Valšovy ze Březí, při kteréžto dědině z levé strany ležící a z pravé strany Kulhánkovské ze Zruče, obrátí se proti vršku mezi těmi dědinami jde se po mezi tak jak předešle Březští ukazovali k tomu místu, kde trojí vrchnosti grunty se sbíhají Koniczka(?) Klíčova(?) ze Břízy dědina, vedle ní Jana Lavičky Štěbových(?) z Tře-

Sken 247, fol. 161v tužkou, 124v původní

(foto 5142)

mošné a Jíry Kulhánka ze Zruče. Z toho místa jde se zase nalevo zpátkem proti cestě Břízské

Juxta: Od toho místa kde se třech vrchností grunty schází, jde se zpátkem proti cestě břízské až k kamenu bílému, od kamene až na tu cestu, po ní jde se k strouze.

od Zruče jdoucí, z pravé strany jest dědina Zikmundovic ze Zruče, z levé strany Štěbovic z Třemošné, mezi kterýmižto dědinami má býti veliký kámen bílý, dále jde se z levé strany vedle dědiny Lavičky z Třemošné a z pravé strany za dědinou Kulhánkovskou vedle břízy až k cestě břízské, na kteroužto cestu vyjdou a proti cestě břízské se obrátí, jde se podál zase upřímo, z levé strany jsou grunty břízské, z pravé zručské, až se přijde k strouze té, kterou se voda svažuje z louky Adama Valše ze Břízy. Tu z cesty té zase schází se napravo se uhybajíc

Juxta: jde se mezi lukami k vrbě.

a jde se mezi lukami z levé strany Trubkových ze Břízy a z pravé strany Zikmundovými ze Zruče, mezi těmi lukami za mezník stojí vrba, dále drobet hruška na břehu, a jde se tím

Juxta: Odtud na břeh až na společné dráhy prostředkem se jde.

břehem až se přijde do společných drah, kterýchžto polovice náleží Zručským, polovice Břízským. Těmi drahami prostředkem vždy se mezuje přes cestu kaceřovskou dokud ty dráhy

Juxta: k dědině Grubkovské nad jámou ležící

trvají, se přijde k dědině Trubkovské ze Bříry nad jámou z levé strany ležící, od kteréžto dědiny po mezi jdouce upřímo na jámou vždy nalevo meze naše s Břízskými jsou a jáma ta celá nám náleží. Za ní jsou porostliny obecní také sedlské Zručským, a slove tu

Juxta: jde se břehem nad jámou až na cestu ven k pařezu hruškovému.

Borovsku. Tam(?) se začínají grunty dolanské z pravé strany, a stále se břehem nad touž jámou jde, až na jistou mez, kdežto při cestě za mezník stála někdy hruška, nyní pak toliko pařez od ní se spatřuje a zákop strany za mezník uznán jest. Byli(?) sice zprv oznámený Pavel Sedlák ze Břízy tlachtáním(?) svým na půl jámy se potahovati chtěl, však nic jistého ukázati nemohl, anobrž od nás patrně odsazené jest(?) jak z počátku té jámy, že meze ta při dědině Smokovské(?)

Sken 248, fol. 162 tužkou, 125 původní

(foto 5143)

ne na jámu, ale nad jámu ukazuje, jak také při konci(?) hruška tu na cestě kaceřovské stojící,

Juxta: hruškykuse výše(?) k průhonu dolanskému.

od které pařez za pravý uznáný jest, ne do jámy, ale upřímo na břeh nad jámu meze vykazují a jáma napravo daleko leží, tak, že tomu místo dáno jest a na tom zůstáno, poněvadž pařez ten zahynouti by mohl, aby za místo to kámen posazen byl. Tou cestou jdouce z pravé strany jsou porostliny Dolanských až k průhonu. Při průhonu ohnuli se napravo cestou nadrybskou a tou cestou stále jde se, z pravé strany jsou grunty dolanské, z levé břízské a Žichlických, až se přijde k místu tomu, kde se les aneb grunty od Habrové začínají a kámen nevelký stojí v zemi, ačkoli Žichličtí potahovati se chtěli na nějakou jámu napravo do gruntů Dolanských ležící, však nic víc ukázati nemohli. Na tom jest zůstáno, aby větší a podstatnější znamení tu sazeno bylo. Učiněná zmínka o les ten, kterého by díl vedle starých vyznamenán, k kostelu družtovskému náležeti měl, však poddaní naši místo dokonale nevěděli a dříví na levo kde by býti měl, posekáno jest, do dalšího vyšetření jest zanecháno, jako také jednáno i to nedorozumění, které zpočátku z Břízskými a Zručskými bylo, aby v tak patrném vedení našich pan opat místo dáti ráčil, na rozmyšlení a rozmluvení s svými v konventu sobě to p. opat zůstavil.

Sken 249, fol. 162v tužkou, 125v původní

(foto 5144)

Relace o meze Zručských a Dolanských

1656?

Urození též slovné a mnohovzácné poctivosti V.Mtí pane purkmistře V.Mtí páni radní páni laskaví.

Vedle V. Mtí společného snešení 20.(?*přepisováno*) září tohoto běžícího léta vypravíce se k spatření některých sporných míst neb mezi Zručským a Dolanským při shledání se s panem opatem velebného kláštera plaského, náležitě od V. Mtí pozdravení jsme učinili a žeby jste jednou to že až posavad k místnímu a dokonalému porovnání a utvrzení v příčině kousku lesa a meze Zručských nepřišlo spatřiti dáti a pro dobré sousedství porovnati chtíti ráčili přesnésti, čemuž on pan opat poděkování učiníce povděčen byl a jediné dobré sousedství zachovati že chce a žádostivý jest, uznámil. Pročež vyjedouce od Zruče upřímo cestou (*vynechané místo*) vozovou k tomu hlavnímu mezníku který toliko hruškový pařez jest, a tu trojí panství se stýkají, totiž grunty zručské plzeňské, grunty třemošenské J. M. paní Kecové a grunty (*vynechané místo*) plaské. Odtud Zručští hned od toho pařezu při(?) jámě

dolů upřímo až ven z lesa ukazují, a tou jámou jako mezníkem grunty dělití se praví, a meze jámu(?) ukazují, však (vynechané místo) tak jako prve od toho pařezy(?)

Sken 250, fol. 163 tužkou, 126 původní

(foto 5145)

zase zpátkem ke Zruči po vozové hořejší cestě, kdežto spor jest, vedou, a ta cesta vozová jak mezuje praví, po nich senečtí cesty potomně se nalevo uhnouti též po cestě vozové travné po kteréžto Zručští z lesa jezdí a znamenali jsme na pravé straně ke Zruči, že porostlé záhony jsou, z levé pak strany na kterou se potahují, záhonů spatřiti jsme nemohli, nýbrž veliké od dřev pařezy jsou, tak jsme šli až z lesa ven na pole zručské, kdežto (vynechané místo) ukázali místo jabloně, že pařez odehnal a povinnost učiniti chtěli, že jsou viděli na též jabloni lizování a znamenání mezní, odtud se dále nalevo uhnuli a přišli upřímně zase na místo, kde hruškový pařez byl a tj. proti cestě (vynechané místo) a již asi 2 záhony v poli Kulhánkovském ze Zruče, to jsme s panem opatem rozmluvili a přednášeli, že v tom kusu lesa, který jsme tak obešli a jest tak velký, co by jedna léč malá na zajíce státi se mohla, jaké se při výjezdu v létu 1656 dokládá, že jsme my zajíce honívati dávali, lidé naši poddaní dříví sekali, a od rodičův svých slyšali, že ne tady jak jsme obešli, než hned od toho hruškového pařeziu, kde trojí panství se stýkají, dolů při té jámě jako mezníkem jíti se má, a ta jáma že mezuje a zven(sic!) z lesa k tomu místu (vynechané místo) poli Kulhánkovském pařez býti praví, proti tomu však pan opat přednášel i lidé (vynechané místo), že nápodobně v tom kusu lesa dříví sekávali, zajíce honívali a rodičové jich že tam vozovou cestou která by mezovati měla a má, jim ukazovali a meze vykazovati a to povinnosti

Sken 251, fol. 163v tužkou, 126v původní

(foto 5146)

stvrzení chtěli. Z té příčiny pán ráčil se prohlásiti, poněvadž jedna i druhá strana argumenta a potahy má, aby ten kus lesa na polovici se rozdělil a kamenné mezníky se tu daly, to také pravil, že co v knihách našich mezních zaznamenáno máme, že postačitedlně býti nám nemůže, protože i tehdaž počala strana jinde meze ukazovala a nikdy žádné porovnání že se nestalo, z té příčiny aby z dalšího zanášení se jíti mohlo snesli jsme na tom, poněvadž nic authentické se nenachází, nýbrž jedna i druhá strana vždy na svém stojí a nikdá dokonalé porovnání se nestalo, třetí díl že se passírovati (vynechané místo) bude, jsme se prohlásili. Pan opat patrně(?) jináče nechtěl, nežli majíce tak podstatné pro sebe příčiny jako my, aby bylo to holbíváno, protož tehdy přitom jsme zanechali a odtud dále šli jako předešle v létu 1656 ukazováno bylo a přišli jsme k jámě, potom k zákopu, potom k Jívovým kopcům které mezují a tak pan opat společné pastviště půlkuje(?) a zanechává, tak jsme šli až zase k té trojí vrchnosti grunty se stýkají a odtud jde se k cestě a po ní až k strouze po které na louky voda se pouští a tudy se jde až do společných drah, kterýchžto polovice náleží Zručským, polovice (vynechané místo) a mezují se grunty prostředkem, dokud ty dráhy trvají, potom se jde(?) břehem nad jámou až na cestu ven, tou cestou jdouce z pravé strany jsou porostliny Dolanských a z le-

Sken 252, fol. 164 tužkou, 127 původní

(foto 5147)

vé (vynechané místo) a Žichlických, kdežto to dříví posekané Dolanských jest a jim jest Dolanským vše zanecháno nebo též se holbyrovalo. A když by se holbíváno, vynajde se s přijde se právě že to dříví na gruntech dolanských posekané by bylo. Vozová cesta pak kterou lidé poddaní naši vedou a meze ukazují by holbívávala a mezí byla, pastviště však aby společná byla, při tom jsme zanechali, ta mezová cesta upřímo vede až k habrovskému lesu, kdežto trojí vrchnosti se stýkají, Žichličtí tu mez býti pravili, že jáma jest, a ne vozová cesta, a ta jáma jde též až k Habrovu, však to by něco do gruntův dolanských šlo, pročež při té cestě vozové jsme zanechali, aby ta mezovala, však že tu dříví žádného za mezníky k vysečení se nenachází, musí při cestě kamenné mezníky kde se viděti bude se (vynechané místo) kterých polovicích pan opat a my polovici dáti máme, k čemuž jsme svolili a tím oznámením, že co vše k ratificati V.Mti poslané a panu opatu spisovně v známost uvéstí chtíti budeme, tak aby ten vejjezd na dva exempláře sepsáný a stvrzený býti mohl, z té příčiny k V.Mti se důvěřujeme, že přitom též zanechati a tuto práci naší sobě oblíbíti ráčíte, zůstávaje my V.Mti k službám hotově volní Mikuláš Mirobell z Treuhofu, Bartoloměj Ozrubel, Václav Dvořák.

Sken 253, fol. 164v tužkou, 128v původní

Prázdné

fol. 165 tužkou, 129 původní - chybí

Sken 254, fol. 166 tužkou, 130 původní

(foto 5148, 5457)

Nevrzemské (nevřeňské) meze

1535

Znamená se paměť, když se jest výjezd na den Panny Marie Narození (8. září) léta 35 stal o některé rozdíly, kteréž jsou držány byly mezi urozeným a statečným rytířem p. Šebestiánem Markvartem z Hrádku toho času hejtmánem kraje Plzeňského a lidmi poddanými našimi ze vsi Nevřima (Nevřeně). O kteréžto rozdíly přestáno jest bylo

k ohledání přátelskému na urozených pánů Jana Muchka z Bukova a na Oseku a panu Smilovi Nebřlovském z Drahobuze. Při panu Šebestiánovi z strany jeho byli jsou urozený pán, pan Petr Roupovský a na Bělé, urozené vladky p. Beneš z Poutnova a na Malesicích a p. Jiřík Kokořovec, pan Jan Drzděť(?). Z strany našich lidí k takovému ohledání vyslání byli Pavel Berounský, Zikmund Stašek, Václav Levpoč(?), Pavel Doudleb z konšelův, a Jan Marvas(?), Jakub Kotovský, Jan Jílek, Jan Kuldánků, Bartoš Kubíků z starších obecních. O kteréžto rozdíly smlouva přátelská a výpověď svrchu jmenovaní páni přijavše k sobě urozené a statečné pana Lionharta Markvarta z Hrádku a na Trpistech a p. Jiříka Lejtolda z Ebrnic a na Někmiří, učinili jsou, a to takovou: Item o nejprvnější rozdílu co se cesty, kteráž z louky Chomlíkovy jde po gruntu páně Šebestiána-

Sken 255, fol. 166v tužkou, 130v původní

(foto 5149)

novým. Tu cestu jest jemu p. Šebesty svobodnou k propustil k potřebě téhož Chomlíka a budoucích náměškův(?) jeho, nyní i na časy budoucí a věčné.

Item o druhý rozdílu, kterýž u potoce co se nějaké staré cesty dotýče v lukách nevřeňských jest, když na tu cestu voda vychází a oni Nevřeňští tu žeby někdy zastížení býti měli, an loví, to aby zapleteno bylo a zamezeno. Víc aby tu oni Nevřeňští nelovili, ani nikdyž v potocích páně Šebestiánových.

Item třetí rozdílu co se vody svedení téhož potoku p. Šebestiánovu dotýče od rychtáře nekmiřského. To aby tak přitom, jakž zastrčeno(?) jest ostalo, a co se lajny(?) dotýče, kudy prve potok šel aneb tekł(?), jestliže by kdy se zvoděnilo, aby rycht. ani žádný v těch tůních ani jinde nelovili. A jestliže by ještě kdy bylo potřeby rycht. více(?) k polepšení a žeby se jemu na lukách od téhož potoku páně Šebestiána škoda dala, bylo opravení toho moc, bude mít rychtář sobě oprávnění(?), však nejprve aby na p. Šebestiána to vznesl, aby se s vůlí jeho dalo.

Šenk v Nevřeni

Dále z strany šenku Petra(?) v Nevřeni takové se paměti nacházejí:

1566

Sken 256, fol. 167 tužkou, 131 původní

(foto 5150)

A. 1566 feria II post(?) conversionis Pauli (29. ledna)

Blažej a Urban Skřivanové v Nevřeni. Blažej oznámil, že pamatuje, když někdy město zdejší vyhořelo, že jest byl již asi v desíti neb jedenácti letech, a pamatujem(sic!), že otec jich šenkoval. Jíra Skřivan druhdy tři léta pořád a žádný nic neřikal a pan otec tohoto pana Kokořovce býval na tom pivě, i jako za čeledína u nás býval, a já jsem také když jsem po otci na tom gruntu seděl, šenkoval bez překážky. A druhdy se o ten šenk sousedí v Nevřeni snaželi, komu jsou šenk dali, ten šenkoval, aneb komu se kdy líbilo a potřeba byla šestinedělkám, a brávali piva, kde se jim líbilo.

Urban pamatuje, pokudž potom po otci na tom gruntu seděl, že jsou v Nevřeni bez překážky šenkovali, jak se kdy o to snesli, a starý pan Kokořovec jak živ k tomu nic neřikal, a býval u nás na pivu prve nežli Všeruby koupil od pánův Burjanův, neb jest seděním byl v Kokořově. A oznámil, že to pamatuje asi od padesáti let.

Blažej a Ondřej Chomlíkové tu rodilí pamatují oba dva, že pan Kokořovec starý býval u nás na pivě a přijel s sousedy, i také v koule hrával a tu jak jsou živi, že pamatují šenk

Sken 257, fol. 167v tužkou, 131v původní

(foto 5151)

svobodný k tomu kdy potřeba byla, buď šestinedělkám, i také kdo je chtěl, z dobré vůle šenkoval, a všechno brávali piva z Plzně a toho šenku že žádný nebránil, ani pan Kokořovec starý, ani tento. Bláha že pamatuje od 40 let a Ondřej od 30 let.

A. 93 (tj. 1593) v pátek po sv. Dorotě (6. 2. – je pátek?)

1593

Ryneš rychtář z Nevřeň dal zprávu takovou: Já pamatuji, že leckdos u nás šenkovával. Abych měl říci, že tento nebo onen šenkoval, aneb nějaká stálá krčma byla, o tom nevím. Neb tak dobře poddaní pana Markvarta, jak páně Kokořovcovi odsud i odjinud piva berouce v Nevřeni. U leckohos komužkoli kdy toho potřeba byla šenkovali, a někdy se třefovalo, že dva i tři šenkovali po jednom. To jest pravda a jinak není. Neb i nínčko u nás též dva šenkují, jeden poddaný pana Markvarta, a má pivo ze Všerub, říkájí mu Michal Per, a na tom dvoře nebyla nikdy stálá krčma, než šenkoval, kdy kdo chtěl.

Kašpar Chomlík: Já co pamatuji, brali k nám piva kdy kdo chtěl, jak z strany naší, tak z strany pánův z Kokořova, a nejvíce pak šenkováno bylo na kovárně, kteráž na obci stojí, ale nyní nežto již tento kovář nešenkuje.

Sken 258, fol. 168 tužkou, 132 původní

(foto 5152)

Mikuláš Fencel oznámil, že jeho žena asi před devíti lety, prv nežli se on k ní přiznal, šenkovala plzeňské pivo 4 léta pořád a žádný jí nebránil.

Feyt Goller oznámil, že jest od 15 let hospodářem na svém dvoře v Nevřeni a že jest v těch několikráte šenkoval plzeňská piva a až posavad že šenkují, a žádný mu toho nezbraňoval. A z druhé strany páně Kokořovcovi poddaní když manželky jejich v šesti nedělích leželi, také že piva ze Všerub brali a žádný jim toho nehájil.

Valentin Funk oznámil, že jest od 30 let v Nevřeni, a že nepamatuje, aby jaká výsadní krčma měla býti tu v Nevřeni, než že šenkovali, kdo jest koli chtěl.

Jiní sousedi, jakožto mladší hospodáři, takovou zprávu tolikéž dali, že jest to vždycky při jejich svobodné vůli bylo a žádný jim toho nehájil šenku.

A. 96 (tj. 1596) feria II. post Innocentum (30. prosince).

1596

Lidé poddaní ze vsi Nevřeně obesláni jsouce zprávu dali, že ve čtvrtek den sv. Štěpána p. Diviš Markvart z Hrádku poslav do Nevřeně čtyři rejtaře. 1. z Kokořova Jíra Lavičku, 2. z Příšova Martina, 3. z Nevřeně Jana Hrušku a 4. z

Sken 259, fol. 168v tužkou, 132v původní

(foto 5153)

Nekmíře Motle. Též tři šafáři, jmenovitě Jana šafáře příšovského z Nekmíře a Homolík šafáře a Koubu šafáře z Tlucné a při tom několik jiných. Ti shledavši se na týž den v tom dvoře, kdež se pivo jeho šenkuje, slove Pančků(?) dvůr u Bernáše. Šli odtud k Zímovi do kovárny, když on doma nebyl, a kázali sobě piva dáti, pravíce, že chtějí zaplatiti. V tom když přišel Zíma hospodář dotázali se ho, od koho dovolení má, že jest z Plzně pivo vzal. A odpověděl jim, že má povolení od svého úředníka, a že také pán jejich tu žádné krčmy nemá. I šli z nich Jan Hruška richt.(?) nevřeňský z druhé strany Markvartovy. Též Čovčiok(?) a Janda z Kokořova a s nimi šafdář z Příšova do pinvice(sic!), a sám Hruška všechny obruče na sudu sekal a dno v polouvozi vyrazil, v kterémž piva starého bylo skoro půl sudu, kteráž týž Zíma zde v Plzni od Benedikta Drayle vzal.

Přítom zprávu dali, že toho nepamatují, kdy ta kovárna vystavěna jest, to že nad paměť lidskou jest, a že stojí na obci obojí strany. Tu že jsou před lety čtyřmi nějakému kováři prodali všickni společně, a on místo peněz, které za ní podle trhu dáti měl, že jest za to dílem a řemeslem svým oddělal a oč jí nyní tomuto Zímovi výš prodal, že to témuž kováři starému, kterýž se odtud do Všerub odebral, k dobrému bude. Tento pak Zíma, který

Sken 260, fol. 169 tužkou, 133 původní

(foto 5154)

koupil, že má do obce sousedům platu ročního dávati 15 gr. a z dědiny jemu od obce jich oddané, že též dávati má jim 15 gr. Mimo to že žádným platem ani podělkou zavázán není.

I že pamatují, že na té kovárně šenkoval kdo chtěl a ten starý kovář, kterýž nyní ve Všerubech jest, že jest mnoho let pořád piva brával z Plzně od Poláka, a nebránil mu toho žádný. A aby z Bělé piva šenkovati v ní měli, že nepamatují. Než nedávno že z strany p. Markvarta udělali sobě krčmu z kravského chlěva, a že brali před léty třemi do ní pivo z Plzně od apatykáře, když se tu nějaký krejčíř dostal. Týž že se i v tom kravském chlěvu pivo z Touškova Chotkovo šenkovalo.

Anno 96 (tj. 1596) feria III post trium regum (9. ledna).

1596

Šebestián Pechovský, Jan Bakalář a M. Šimon Plachý z Třebnic písař radní vysláni jsouce k panu Divišovi Markvartovi na Bělou, aby stržili strany osekání piva toho ve vsi Nevřeni. Předkem od něho z strany odpovědi té, kteráž po poslu podvkrátě k němu na Bělou na psaní jich odsud odeslána byla, za odpověď dal, že jsa před hody víceji nežli týden doma, nikam nevyjížděl, a v tom ve všem času žádného psaní z města našeho nepřijal, ani jakého posla viděl, anobř by pak sám někdy doma nebyl, tehda úředníku svému všecka psaní z Plzně přijímati, že jest

Sken 261, fol. 169v tužkou, 133v původní

(foto 5155)

poručil. A tak v té příčině že poslové omylně zprávu dávají. Z strany pak toho piva osekání; to že jest učinil, maje k sobě(?) na(?) která spurná a protivná slova od něho mluvena, čehož nemoha mu snášeti, takové pivo že jest mu osekati poručil. A to obzvláště pravil(?), že on tu starodávní výsadní krčmu v Nevřeni má dskami zapsanou. A kdyby jinak bylo, že by toho mluvit ani šenku toho nám bránil nechtěl, avšak jakož jest vždycky k tomu povoloval, že ale v touž krčmu jeho starodávní výsadní pivo plzeňské šenkovalo, taky že nyní k tomu povoluje, aby kdožby koli z Plzně chtěl tam pivo své šenkovati mohl. A protož že ihned téhož krčmáře před sebe obešle, a jemu o tom, aby pro pivo do Plzně jel, poručiti chce. A to vše činí, aby sousedství dobré od něho poznáno bylo. Taková pak krčma že se jest předkům jeho po pánech z Roupova odhadem nějakým dostala. Což se šíře v dskách nachází, čehož on také výpis má. A pokudž bychom chtěli, že by jej nám ukázati chtěl, ale zprávě takové místa dáno jest. Popovické(?) na den sv. Matěje (24. února) sročiti chce k uncztu(?) o platy zadržalé, aby na týž den tam vysláno bylo.

**Sken 262-263, fol. 170-170v tužkou, 134-134v původní
prázdné**

fol 171–175v původní 135-139v chybí

Sken 264, fol. 176 tužkou, 140 původní –číslo pouze na prvním foliu

(foto 5458)

Meze na Bořích, neb v lese tak řečeném Hatu.

1731

Anno 1731 den 20. novembris.

Německy:

In hoher Begiwart des Hochwürdigem..... p. Dominik Peterka z kl. Chotěšovprelát, hejtman p. Jan Zeübig a p. písař Franc Peterka,za město Plzeň Franc Mašek primátor, p. Franc Columban rada, p. Antonín Kammers, p. Vencel Nigrin hejtman.....
Les od Plzně k Líním.....obraz sv. Jana Nepomuckého

Sken 265, fol. 176v tužkou

(foto 5459)

Německy: zemská silnice.....

- 1)velký kámen..... C ke klášteru.....k Plzeň s písmenem P, pod ním znašeno sklem, cihlou, struskou, uhlím. les u tohoto prvního kamene (Reinstein?).....hon.....plzeňská ves Škvřňany tři kopy..... stará cesta....
- 2)špičatý nový kámen....cihly..... stará cesta....

Sken 266, fol. 177 tužkou

(foto 5460)

Německy:

- 3)strom.....kříž.....špičatýkámenVejprnice.....Litice.....
- 4) Levá ruka..... s křížem..... chotěšovský rybní Sulkov leží....cesta...
- 5) Levá ruka s křížem obnoveným..... cesta mimo Sulkovský rybník.....
- 6) S jedním křížemvelký stojící Reinstein s písmeny C a PJiří Rubelíkze vsi Litic a Zikmund Krásný ze vsi Škvřňan.
- 7)kámen

Sken 267, fol. 177v tužkou

(foto 5461)

Německy:

- 8) ...velký...strom.....s křížem.....
- 9) s jedním křížem.....
- 10) s dvěma kříži
- 11)
- 12)strom.....dva kříže.....
- 13) špičatý kámen
- 14)strom se dvěma kříži.....
- 15) starý velkýstromoznačený dvěma kříži ronovovanými

Sken 268, fol. 178 tužkou

(foto 5462)

Německy:

- 16)malý kamenný hiebldva kříže.....
- 17)vysoký kámen.....strom....
- 18) starý.....s křížem.....malý kopec....
- 19)dva stromy....mezi nimi špičatý kámen.....
- 20)se dvěma kříži..... strom.....
- 21)se dvěma kříži.....cesta.....
- 22)stroms křížem....

Sken 269, fol. 178v tužkou

(foto 5463)

Německy:

- 23)dva kříže.....strom.....
- 24)strom.....
- 25)dva kříže.....
- 26)dva kříže.....
- 27)strom.....kříž.....velký kámen.....
- 28).....strom.....dva kříže.....
- 29)písmena C a P

Sken 270, fol. 179 tužkou

(foto 5464)

Německy:

-tři kopy.....Petr Steüdl z Litic, Jan Reys ze Škvřňan
- 30)dva kříže.....strom.....
 - 31)pět malých kamenů...
 - 32)dva kříže.....
 - 33)kříž.....strom.....osazen kámen.....
 - 34)po pravé ruce....

35) ...starý velký strom.....kámen...s písmeny C a P

Sken 271, fol. 179v tužkou

(foto 5465)

Německy:

.....Lorenc Rubelík z Litic a Zikmund ze Škvrňan
les.....pro futura memoria.....
pan prelát.....magistrát města Plzně.....
roku a dne viz nahoře. Podpisy, pečete – prelát z Chotěšova.....město Plzeň.....

Sken 272- 273, fol. 180-180v tužkou

prázdné

Sken 274, fol. 186 tužkou, 147 původní (folia 147-148 patří až ta následující zápis Koterov) (foto 5466)

Oleweczké (Bolevecké) meze

1568

Anno 1568 feria quinta post Iniuntionis sv. Kříže (16. 9.)

bolevecké meze spatřili vyslaní tito: Matouš Hauszl(?), Jan Kolinc, Jakub Kavka, Jan Kondles a Mikuláš Dobrý(?) kovář. Též rychtář bolevecký s staršími.

Po směru hodin

Vyšedše za ves přišli k dědinám, kteréž slují Panská čtvrť při kteréžto u konce na kraji mezník patrný od kamene vzhůru postavený. Při němžto jeden menší. Odtud potom k pravé straně jest příkop nebo nemeh(?), nad kterýmžto některé chvojí dosti veliké vylizované stojí, A tak šedše dále přišli k stezce, kterou se jde k Ledcům. Potom odtud uhýbajíc se k rybníčku slove nad Měttci(?). Tu opět jiný kámen mezník na břehy podle cesty našli kdež odtud přes

Juxta: Přísahání(?) k ní(?) že vamy(?) léta 1568.

hráz nadepsaného rybníčku jíti jest k cestám, kde se gruntové zálužské, ledecké a chotíkovské dělí.

Anno at. supra feria quinta post cantate ...

Anno 1569 feria quinta post cantate. (12. 5.)

1569

Vyslaní byli na meze bolevecké za úřadu Mosle(?) Roncara(?) osoby a sousedé též(?) z města:

Bartoloměj Skok, Jan Kosmatěj, Ondřej Kučera, Viktorin písař, Matěj Straka, Václav Ottmar, Šimon Eln(?), Blažej Puchan(?), Mikuláš Rodekar(?), Valenta (Valentin) Černej, František Holý, Martin Purkrábek(?), Bartoš Šlotyců(?), Bartoš Stehlík, Tomáš Forhanzl, S...a(?) Holejch, Kamil(?) Pánek(?), Gilek (Jiljí) Lobeský.

Sken 275, fol. 186v tužkou, 147v původní

(foto 5467)

Po směru hodin

Nejprve jsme šli do Bolevce a potom jsme šli odtud k tomu mezníku k poslednímu na Mazíně a jest kámen vysoký, na kterým dali pardus p. Janovi Hromovi Točnickovi (není mezi jmenovanými výše). Od toho mezníku jsme šli, jest břeh upřímo dolův až do jámy a potom dělí tu půl jámy grundy naše a chotíkovské, až potom vyjda na stezku jdouce vždy pravě po hrázi rybníčku chotíkovského až nahoru. Tu oznámili z druhé strany hráze, že jest byl pařez od

Juxta: Vykazovány meze po hrázi v plzeňských strany odporu?

pravé ruky březový za mezník a ten vykopali a dali jej do tarasu – k cestě z druhé strany na levé ruce jest pařez a velký kámen ještě místo mezníku – a od toho místa pořád jdouc podle

Juxta: Strouha k Ledcům grundy dělí.

stezky na levé ruce jest strouha upřímo k Ledcům jda nahoru, která grundy dělí. A víc? jest

Juxta: o pobrání dříví

psáno circa Pentecostes (letnice 25.5.) 1608 v pátek post Corporis Christi (6. 6.)

odpor s Chotíkovskými o pobrání dříví a drahně jest přesekáno na gruntech zdejších od Chotíkovských. Potom jdouce upřímo stezkou až nahoru do cípu k cestě staré? slove na Hranici, a potom zase ukazující cestou podle lesa na pravo se držíc Tu jest Kučera Krejčř(?) oznámil, že jest slýchal od starého zálužského Tříska, že tím břehem podle cesty jdouc náleží k Plzni jak mezníky tudy ukazují v dolíku pod Třemošnou a jest přioráno na naše grundy od Třemošenských drahně. Za mezník proti Třemošné u samé silnice ukazuje ke Zručí, a jejich grundy od našich

Sken 276, fol. 187 tužkou, 148(?) původní

(foto 5468)

dělí, a Senečtí zprávu dali. Za Božími mukami pod vsí že tu průhon mají. A jest strouha pod cestou, která dělí grundy naše a třemošenské. It. nad Zručí něco sobě přivlastňují Rokycanští, jak zprávu dávají sedláci, a nenáleží jim tu nic, jak jsou ukazovali, to pořádně **ex veteri registry manu Victorini Rzonej. De codem sub fol. 115:**

Rybníček Chotíkovský

1605

A. 1605 den středa po neděli postní Invocavit (2. 3.)

stal se výjezd k rybníčku chotíkovskému za příčinou tou, že lidé chotíkovští davše lizovati a plecovati v vochozy, kdež z jedné i z druhé strany téhož rybníčku leží. A chtějíce to ku potřebám svým na dříví poraziti dáti, i přivedení jsou k tomu lidé naši bolevečtí a mezi nimi také byl starý Hanzl z Sence, kterýž se ve vsi Bolevci rodil, ten jest starý do 80 let, oznámil, že slýchal od starých boleveckých sousedů, že téhož rybníčku půl hráze na našich gruntech udělána jest. A že stezka tu jest pravou mezí, která dělí grundy naše od ledeckých. A vochoze na který se táhnou Ledecť, že někdy(?) Šedl z Bolevce čihadlo míval a ptáky lapal drahý, našlo se z zprávy Honze Fíby(?) podruha(?), že toho času u starého Bartla(?) v Bolevci za pohůnka sloužil a starý Jakl za voráče(?) lidí, když někdy(?) Šebe-

Sken 277, fol. 187v tužkou, 148v(?) původní

(foto 5469)

stíán Kříž(?), úředníkem jsa nad lesy, prodal mu olše pod hrází zrostlé. Ty že jsou bez překážky Ledeckých vozili. Ta pak cesta pod touž vochozí běží je stará, že ... meze; než že se lidé s vozy tudy vyhýbali nemohouce pro příkrost stezky jinak k hrázi jíti. A poněvadž z strany hořejší nad rybníkem stezka k Ledcům běžící za pravou mezí se od

Ledeckých přijímá že lidé(?)..... z druhé strany k městu za mezí přijeti mají. Taková o to zpráva nějaká lidí od Valentytéž od nějakého starého z Ledec jaké oni ... pamatují.

1605 post ??? quasi modo geniti (první neděle po velikonocích) (po 17.4.)

Linhart Hrubeš dal zprávu, že na hrázi rybníku toho chotíkovského když před lety 38(?) na mezích jsa pacholetem byl, měl pardus od Tomáše Kůrků(?) aby pamatoval, že ta hráze udělaná jest polovice na našich gruntech a že ta hráz jest pravou mezí. A toho také že povědomí jsou N. Babyky, N. Slaný a N. Švec ze vsi Ledec.

Sken 278, fol. 188 tužkou, 144 původní

(foto 5470)

Podhoří nad Valvou za řekou u vsi Koterova.

1588

Léta tisícího pětistého osmdesátého osmého dne čtvrtek po sv. Martinu XVII novembris. (17.11.)

Šebestián Kříž, M. Šimon Plachý z Třebnice a Václav Ottmar vyslání jsouce do Podhoří nad Valvou slove za řekou u Koterova, tu kdež Vaněk Šimša Křivohubý z Starého Plzence na některé grunty Petra Šnejdra, Bláhy a Víta Březdy, vše ze vsi Koterova lidí poddaných našich, potahovati se jest chtěl, že přes mezi přivorajíc. kdež nemalý počet osob též z Starého Plzence přítomných tehdaž bylo. Protož stěžující sobě dotčení lidé poddaní, že jim dotčený Šimša v vlastní grunty jejich sahati a je převorávati dal, s nímž uvolovali(?) se to poctivosti spraviti, že týž Šimša nespravedlivě se na to potahuje. A že to vlastní jejich věc jest. Při čemž také on Šimša slyšen(?), že věc to na svou duši berou, zůstavil, pravíc, když to k svědomí svému vezmou, že také od toho přeorávání upustí. A na to se víceji potahovati nechce a nemíní.

Přitom stěžovali sobě též od něho že jest travní cestu zoral, kterou se jezdí z Koterova k Tymákovu. Což jest se tak našlo vskutku. A protož na tom jest zůstáno, aby týž Šimša té travné cesty při té dědině své kdež jí byl zoral, nezbraňoval a nezvorával, anobrž co jest Rybovi z Koterova převoral, totiž aby mu zase pustil. A více se toho nedopouštěl. Však co jest na hoře, nic výše v vrchu v témž Podhoří o své újmě pluhem v novotě stáhnouti a zvorati dal. Přitom

Sken 279, fol. 188v tužkou, 144v původní

(foto 5471)

jest tak, aby z obou stran z zaneprázdnění dalšího zůstaven. Však co se čtyř dílův výš dotčených poddaných našich ze vsi Koterova v témž Podhoří dotýče, p. Kryštof úředník pana Karla Kokořovce, jsa tehdaž podle jiných přítomných, oznámil, aby ten odpor (pokudž možné) do toho času až by jiné odporování mezi námi a pánem z strany lesův na místě postavený a spokojený byl. K tomuž páni na kterýchž též věc pozůstává, nevedlili-by tíž poddaní naši z Koterova, že se jim od Šimšy při(?) do jejich vlastních gruntův přeorává. svou to spraviti čili nic, v že znám(?) byl a to vše v dalším povážení. K cestě Šimša podávajíc to na povinnost našich přistupujíc dovoluje. Z obou stran těch lidí vrchnosti aby zůstávalo.

**Sken 280-281, 189-189v, 145-145v
prázdné**

190-192v, 146-149v chybí 4 folia ve starém a 3 folia v novém

Sken 282, fol. 193 tužkou, 150 původní

(foto 5472)

Přehýšovo jinak Přeshovo za Střápolí

1590

Léta Páně tisícího pětistého devadesátého v pondělí po slavnosti seslání Ducha svatého (11.6.)

v přítomnosti Šebestiána Kříže, M. Šimona Plachého z Třebnice, Jakuba Plzáčka, Bártoše Soběvolného měšťanův města Plzně, též našich lidí poddaných selských ze vsi Střápole, Dýšíně, Kyšic, Ejpovic a Smědčic, stal se výjezd na meze do lesa obecního našeho v tu stranu, kdež se od starodávna na Přehýšově neb Přeshově jmenuje, takový.

po směru hodin

Předkem šli jsme od vsi Střápole travnou cestou (za obcemi střápolanskými) dolinami k jednomu dubu suchému, kdež tak v témž místě slove U suchého dubu, an ten dub dělí lesy u pana Jeronýma Hrobčického a obcí březenských, tolikéž i lesy naše dubové. Od kteréhožto dubu touž cestou travnou nahoru k Přeshovu jdoucí, jsou lesy z levé ruky pana Hrobčického neb Březinských a z pravé ruky jsou lesy naše. Při té pak cestě travní jsou za mezníky velicí dubové plecování starého. Též i jeden buk veliký, od něhož potom nedaleko za mezníci stojí tři duby v jednom pařezu srostlé. A tak touž travnou cestou přece na horu jsouce, kteráž mezi týmiž lesy leží, vždy lesové naše tu jsou z pravé ruky až k druhému kusu lesa dubového, kterýž slove Klín, k skalce. Ten pak v těchto mezích obzvláště leží takto:

Sken 283, fol. 193v tužkou, 149v původní

(foto 5473)

Předkem při travné cestě nedaleko od ní jdouc k Březině jsme námětky, tj. vrškové kamenité, za meze a hranice, při nichž jsou obce Březinských (když se jde od Střápole k Březině travnou cestou) z pravé strany. A z levé strany jsou lesy naše v tom již dotčeném Klínu k skalce. Těmi pak námětkami jde se dolův podél asi za půl čtvrti míle k jednomu velkému dubu, od kteréhožto se potom na levou ruku uchýliti musí. A ten dub dělí lesy ke kostelu stupenskému z pravé strany náležité. A když se tak člověk na levou ruku obrátí, již téhož Klínu lesové naše jsou

z levé strany. A tak opět jdouce od dotčeného dubu houštím dubovým až do toho místa, kdež ty lesy kostela stupenského přestávají, však níž se odtud ven vyjde, stojí v té houštině na mezi dub a nedaleko potom od něho lípa v dolíku též na mezi, v kterýchžto místech tak jdouce jsou lesy téhož Klínu našeho z levé strany, a z pravé dotčeného kostela stupenského jinak Konězské(?). Od té pak lípy hraničné jde se k dubu jednomu kterýž slove dub podpálený. A od toho opět k jinému dubu hraničnímu na pravou ruku. Od toho pak dubu blízko jde se k jedné lípě na mezi, od lípy k habru meznímu, podle něhož stojí dub. Potom od toho habru zase k jedné lípě, která leží u cesty travní, kterouž se v témž místě jde od té lípy nahoru. A tu jsou lesy z pravé ruky Březinských po nadepsaném lesu kostela stupenského. A z levé ruky Klín náš, však jdouce touž cestou travnou, přijde se opět k dubu meznímu kterýž stojí na mezi z levé ruky u cesty. A od něho

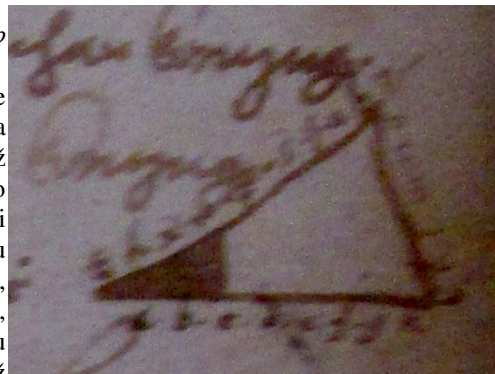
Sken 284, fol. 194 tužkou, 151 původní

(foto 5474)

upřímo touž cestou travnou jdouce, přijde se k tomu místu, kdež se nejprve k témuž Klínu dubovému našemu od Střapole z té strany přichází. Neb týž Klín jest mezi travními cestami po dvou stranách toliko. A tak jednou cestou travnou začíná a druhou koncuje. Tu pak v témž místě kdež se tak začíná a koncuje hned při počátku téhož Klínu v koutě

Juxta: Náčrtek klínu vpravo na okrajia na protejši straně: Způsob Klínu dubového za Střapolí a tak se obchází jakžda ukazuje.

(Yt signum negrum figure(?) denotat) někdy šafař náš smědčický ke potřebě téhož dvoru léta 88 dříví nasekati dal asi s jeden vůz na dlouho. Ale úředník březinský pobral mu v témž místě sekery, pročež se jest k němu s řezanou cedulí poselství stalo. A táž věc potom až do očitého toho lesa posekání spatření odložena byla. Což potom k věci každého roku skrze psaní nejednou p. Jeronýmovi Hrobčickému připomínáno. A za to žádáno bylo, aby jistý den sobě k tomu oberouc, nás zpravil. Ale on to vše, žádné odpovědi na to nedávaje náležitý(?), jest pominul. Ježto jsou pak světlé a tak patrné téhož Klínu meze, že tu nic Březinským aneb p. Hrobčickému v něm nepřináleží, ukazují, jakž je kde poddaní z psaných vsí pořádně ukazovali.

Klín v lese Přešov za Střapolí, 1590

1596

Anno 1596 feria secunda post pentekostes (po 3. 6.) v přítomnosti Šebestiána Pechovského z Turnštejnu primatora, U. Jana Scribonia z Horšova, M. Jana Klea z Roudné a Jáchyma Tomáškovice z Prantštejna osob z prostředku radního vyslaných, M. Šimona Plachého z Třebnic písaře radního, Tomáše Furka(?), Bartoloměje Soběvolného a Jana Kučery ú-

Sken 285, fol. 194v tužkou, 151v původní

(foto 5475)

ředníkův nad lesy nařízených. A těch kteříž při tom výchozu mrskáni byli jichžto jména málo níže jsou zaznamenána se nacházejí. Též v přítomnosti lidí poddaných ze vsi Smědčic, Střapole, Dolan, Dýšíné, Chrástu a Kyšic. Nadepsaný Klín a jiný les nad Střapolí vycházel a ukazoval Jakub kovář s starým Václavem jinak Vacatou ze vsi Střapole, za nimiž šli, aby sobě meze ty v paměť vložiti mohli Bláha (Blažej) Paczer, Michal Vaniš, Urban Kuda, Martin Koutský vše ze Střapole, Bláha Hlavatý z Smědčic a začavše při obcích Všenických, kdež mrskán byl Urban z Střapole, šli k dubum, kterých jest do čtyř vedle a tu jest dán pardus Janouškovi Venšovic z Střapole, kdež z pravé strany jsou obce střapolské a z levé obce Všenických. Potom šli k jednomu dubu velikému po námětkách, kdež pardus měl Matěj Sulka ze z Střapole a Jan kovářův syn též odtud. A tu jsou námětky při travní cestě. Potom dub shnilý sešlý, kdež potom tam dub stojí, při kterémž pardus měl Vít kováře syn ze Střapole. A tu nahoru po břehu jdouc až k bříze, kteráž na mezi stojí, kdež Štěpán Herynkovic sládek z Plzně pardus měl, jest nad ní velký rozložitý dub. A tu mrskán byl Matouš Bakalářovic hospodář již psaného Štěpána sládka. Odtud ke třem dubům se jde, kdež pardus měl Bartoš Helleprant z Plzně soused, opět k jednomu dubu: měl pardus Severin Volur(?).

Sken 286, fol. 195 tužkou, 152 původní

(foto 5476)

Dále též předse se jde k dubu, kde Jan Tuhý jinak Šafařík z Plzně tkadlec mrskán byl. Potom ke třem dubům kdež Jan postřihač pardus měl příjmi Rogir(?). Odtud uchylují se nalevo po břehu podle travní cesty, kdež se dělí ze tří stran březinské a z dolejší strany naše, tu měl Bláha ze Smědčic pardus Bohuslav Havlíkův syn ... a Jan Kuncel z Plzně. A nad tím jest Klín, při jehožto začátku pardus měl Jan Luňák krejčí z města Plzně mimo nějž se vede travnou cestou, kdež Eliáš Kasaffírek(?) pekař a potom u velkého dubu Šimon Dvořák švec oba z Plzně mrskáni byli. Od něhož se jde k dvojitému dubu vše jdouc při počátku Klínu k pravé straně až k námětkům, kdež Jiřík Čáslavský jinak Barrabus soused z města Plzně pardus měl. Potom přijde se k lesu, kdež Laurenc žid z Plzně pardus měl. Za námětky při nich jdouc jest buk sřatý. A na tom pařezu mrskán byl Johannes Adamovic služebník úřední jest. Potom dále na mezi dvojnásobný dub při kterémž vytrpěl Jan Teglhantz z Plzně. A potom při jiném dubu Štěpán Pojer ze vsi Dolan. A dubu když se ohybuje Jan Faber jinak Šumar z Plzně jest potom ten také pařez a při

něm velké houští a dub v ní, kdež pardus měl Jan Svoboda sládek zet' Vavřince Virkuly z Plzně. Odtudž jde se přec k dubu při kterémž mrskán byl Staněk Pražský z Plzně a probošt a tu jest potom dub při háji březinském

Sken 287, fol. 195v tužkou, 152v původní

(foto 5477)

z pravé strany, kdež mrskán byl Jakub Laukský(?) kloboučník u dubu. A jsou tu pořád velké duby mezi nimiž pardus měl Adam Ottmar. A dále potom u lípy Šebesta Heverník(?), oba z Plzně. A na dubu s křížem Linhart kožešník jinak Draxl, dále potom u dubu starého plecování Prokop Šabák, od něhož se jde při hruškách aneb na uzlováných břízách mladých v velké houští v kterémž stojí dub plecovaný, kdež také z pravé ruky jsou lesové

Juxta: Klín

březinské a z levé klín náš aneb lesové v něm. A tu měl pardus Adam Zahrádka z Plzně. Neb tu les náš mladší jest a Březinských starší. A jest tu bříza ze všech tří stran lizovaná a potom dub velký při kterémž měl pardus Ambrož Janovský z Plzně a dále u habru Bláha Hlavatý z Smědčic, k tomuž za pana Fridricha v témž lese našem z poručení jeho lidem bušovickým, hajným jsouc, dříví prodával, čehož Březinští nikdy nebránili. Odtud jde se k lesu mezi Kněžským (kněžským?) z pravé strany, než se k podpálenému dubu přijde, kdež také duby jsou starého plecování. Při podpáleném dubu mrskán byl Bartoš Zahrádka z Plzně. Potom jde se k dubu kdež měl pardus Václav Holub. A kámen veliký, mimo nějž houštím dolů po hřebínku, kdež Hlavatý z Smědčic někdy dříví měl v lese našem. Dále jest habr a břízy, též dub u cesty travní nahoru(?) kdež Tomáš starý Loveček a potom

Sken 288, fol. 196 tužkou, 153 původní

(foto 5478)

dále Jakub Zeman z Plzně. A jdouce cestou kdež dub jest dvojitéj cejchovaný, kdež se od Smědčických a nadepsaných vodičův zpráva stala, že nebožtík Bláha starý z Smědčic pravíval, uvolujíc se na to povinnost učiniti, že tu Březinští v témž lese ani jedné latě nemají. A tu při témž místě pardus měl Kříž (Kristián) Švehla z Plzně. A potom zase při konci téhož Klínu Jiřík Zahrádka a Kouba Hřích z Chrástu. Pod týmž Klínem jest také hlava, kde se dělí rokycanských a naše též i březinské. A tu měl Bartoš třetí syn Jakuba kováře ze vsi Chrástu a Jan Baslů syn též Janek Haralík oba z Smědčic.

A 1596 feria V sdy(?) conceptionis B. Maria Virginis (12. 12.)

1596

Jeroným Hrobčický vypraviv velký počet sedlákův lidí poddaných svých s fůrami, poručil v nadepsaném Klínu dříví, v tom místě kdež na odporu jest, sekati, kteréž oni na vozy své naládovavše skládali blízko odtud na gruntech jeho březinských. O kterémžto předsevzetí jeho když zpráva úřadu města Plzně dána byla, ihned také tam způsobem vyzdvížen jest některý počet lidí poddaných s fůrami též i čeládka ze dvorův obecních. A přišedše do téhož lesa v pátek v vigilií sv. Tomáše Apoštola božského (20. 12.), ostatek toho dříví na odporu zůstávajícího poráželi. A do vsi Střapole na grunty obecní odvezli. Trefilo se pak, že opět též toho dne lidé poddaní s fůrami když již naši byli tam napřed přijeli do toho lesa se dostali, ostatek dříví toho bráti chtějíce. Kterýchžto naši,

Sken 289, fol. 196v tužkou, 153v původní

(foto 5479)

coby tu chtěli? A proč jsou v našem lese obecním takového pychu se dopustili. Dříví jim ani pánu jeho(sic!) nenáležité sekali a pryč odvezli, se dotazující, to od nich za odpověď slyšeli, že jim pán jejich též i úředník tak o tom poručil. I stojíce tu každý na svém místě a nic bráti nesmějíce, zase odtud zpátkem domův se prázdní navrátili, neb se tomu vyrozumělo, že jsou vidouce naše v lese první byli, ku pánu aneb úředníkům svým odeslali. A on zprávu o našich vzav své poddané zase domů zpátkem jíti poručil.

Z strany mezi na Přehoivu vedeno svědomí pro smrt(?) a jest na kanceláři in depositis(?) sub rubrica Meze rozličné: Také Střapolští odpor mají o své obce s Bušovickými, do kterýchž se jim vkládají dotčení Bušovictí, když sčas(?) po letech(?) proti záповědi sekají, také Bušovští nechtějí ... poslední byl, pravíce, že by ty lesy k obci bušovské náležely. Naši praví je své vlastní býti, a za tou příčinou starý rychtář vydal pro smrt svědomí na právu města Rokycan okolo léta 1589. Svědomí tj. sub rubrica Mezní věci.

Další mezování vide fol. 170.

Sken 290, fol. 197 tužkou, 154 původní

(foto 5480)

Přehýšov - výjezd plzenských s rokycanskými

1654

Léta 1654 9 junii

v přítomnosti pánův Matěje Mestla pana purkmistra, Jana Slovata a Tomáše Andritia radních, Martina Fegaly, Jana Kašpárka z Palatinu a pa Armona úředníka nad lidmi poddanými města Plzně, item Jana Thomandla úředníka oseckého (vynechané místo) komorníka a (vynechané místo) písaře, jakož i z města Rokycan vyslaných pánův Ondřeje Nemeliusa JMC pana rychtáře, Jana Součka primátora, Víta Mertengera písaře radního a jimiž ještě osob, též lidí poddaných mnohých všech třech míst.

Po směru hodin

Stal se výjezd na meze do lesa našeho obecního v tu stranu kde se od starodávna na Přehýšově aneb Přehoově jmenuje, takový: Předkem šli jsme od vsi Střapole travnou cestou, za obcemi střapolskými dolinami k jednomu pařezu dubu spáleného na levé straně, v němžto 3(?) kameny v zemi vsazené, a na pravé straně bříza lizovaná, tu dával pardus Václav Valeš střapolský rychtář Tomášovi synu Urbana tkalce z Střapole a Šebestovi Valdovi ze Všenic. Odtud několik krokův jdouce přišli jsme k druhé bříze a potom až ke dvěma dubům a strouze, potom...

málo dál k bříze k 3 dubům, a tak následovně k 2 chvojím na pravé straně, až jsme přišli nahoru k dubu v strouze stojícímu, na něm kříž vyznamenaný, při němž dával pardus Šourek z Dolan Václavovi Kudovi z Střapole. Odtud nedaleko 1 a potom přes cestu druhá chvoje znamenáná. Odtud 4 chvoje vroubené až k kamenům mezníkům, na levé straně, které obnoveny, a vedle něho chvůje stojí, při něm dával pardus Martin Nádeník rychtář smědčický Jakubovi Nádeníkovi.

Sken 291, fol. 197v tužkou, 154v původní

(foto 5481)

Odtud dále jdouce, jest rozdílně znamenáno 2 kříži 1 dub a 6 chvojí, a pod poslední nalezen kámen mezní. Odtud zase 3 chvoje znamenáné, až k dubu přes cestu na němž kříž, u kterého měl pardus Šebesta, syn Matěje Krále z Chrástu od Barty rychtáře chrásteckého, u strouhy dub s křížem. Od strouhy(?) na křivo dub, a potom jiných 16 dubův znamenáno, až k dubu mezníku, na pravé straně, u kterého měl pardus Jan Němec ze Březiny a Jan Maslanda(?) z Smědčic od Šaura(?) z Dolan, témuž Maslandovi dán 1 ...(?) s křížem dvojnásobným. Odtud se přes cestu na pravo šlo a znamenáno 4 duby a pátý velký s křížem, tu měl pardus Václav Kuda z Střapole od Ševčíka. Potomně uhnouce se na levo k lukám až k dubu s křížem a tu se skonávají střapolské obce lesy na pravo, a na druhé straně paní Malovcové.

Odtud zase dolů jdouc znamenáné 2 břízy a 2 duby zdvojený(?) křížem a tu jest hraničník, až k cestě, od toho na levo osecké lesy, tu Šourek dal pardus Jírovi Liškovi z Dolan a Václavovi Radovi z Bušovic.

Odtud šlo se cestou, a tu z obojí strany vyznamenaný břízy 4, chvůje 4 a dubů 43, až se přišlo k velkému dubu mezníku na levé straně, který dělí lesy Plzeňských, Oseckých a Březinských.

Odtud jsme šli cestou k Klínu, kdežto dvě cesty se a vykazují jako radlice při jedné cestě na levo běžící položeny 3 kameny, od nich 4 chvojí mladistvých lizováno a jedna chvojka. Potomně z obojí strany znamenáno dubův 13 až k poslednímu velkému dubu dvojnásobnému s hlavou a křížem. Dáleji odtud jdouc, z obojí strany jest znamenáno 2 chvůje, 4(?) smrčí, 1 dub a dubův 24 až k velkému dubu, kde Klín nad lipou dělí, tu Tomáš syn Martina Šnajdervirta nlynáře ejpovického aNový z Stupna od Šourka pardus měli.

Sken 292, fol. 198 tužkou, 155 původní

(foto 5482)

Dáleji jdouc vyznamenaná na obojí straně habry 4, osiky 2, smrčí 2, chvoje 1, jedle 1 a dubů 19, a tak jsme přišli k velkému dubu s dvěma kříži, a tu Šourek dával pardus Janovi Kumberovi z vězni(?) a Vítovi synu Bárty Vrtišky z Ejpovic, tomu dán 1 ...(?), dáleji vyznamenané smrčí 1 a dubů 12 a tak se přišlo k velkému podlomu vyvrácenému dubu, a tu na místě jeho habr dvěma kříži znamenánou(sic!), dále znamenáno 1 habr, březí 4 a dubů 27, a také jsme potom přišli k velkému dubu, kdež Pavel Sýkora myslivec z Střapole a Jiřík Kneyzl myslivec z Březiny od Šourka pardus měli.

Procházeje cestu křížovačku travnatou, v cípu položený za mezník 3 kameny, od těch mezních kamenů zase znamenáno na levé straně 1 menší dub dvěma kříži a velký s jedním, odtud přes cestu všenicou znamenáno březina 1, chvůj 7 a dubův 8, a tak poslední dub skonává osecký, a dělí na pravo plzeňské a na levo rokycanské lesy, tu Václav Kovář z Střapole a Ludvík Růžička z Oseka, též Matěj Kubů z Litohlav od Šourka pardus měli. Dále v lese Přehořově znamenáno vedle cesty lesní 4 chvůje a dubův 5. U pátého pak na levo na osiku, starý pařez vynalezen s jedním křížem a vruby. Dále chvojí 11, březí 1 a dubů 12 až do dílu p. Malovce náležejícího nalevo jdouc, kdež mezní kámen obvalen, naproti němu podle též cesty dub znamenáný na levé straně a na pravé dvě chvoje, 4 duby, a proti dub s třemi kříži, kterýžto les Přehýšov s Střapolskými dělí, a to na levé ruce. Odtud zase voklikou nalevo jdouc znamenáno březí 2, smrk 1, chvůje 4, dubů 4, a tu se přišlo k smrku s třemi kříži znamenánému, u něhož mezní kámen se nachází. Odtud zase na pravo dolů se šlo, znamenáná chvůje a dub v pravou ruku obci střapolské, a levá Oseckým náleží, více znamenáno březí 2, chvoje 3, duby 4 a lípy 2. Z nich na jedné 2 kříže udělány: dále znamenáno 1 lípa a 4 duby, při jednom pak v jednom pařezu sama lípa stojí, více duby 4, březí 1, chvojí 5 nad cestou, odtud přes cestu nalevo skrze březí šli jsme

Sken 293, fol. 198v tužkou, 155v původní

(foto 5483)

k skalce, pod skalkou znamenán dub s křížem, levá strana náleží panu Malovcovi, a pravá obci střapolské, tu znamenáno 6 chvůj, 2 břízy a 4 duby, od posledního pak dubu vyhnuli jsme se nalevo k dubu velkému, v němž dva kříže vřáté, odtud zase napravo dolů k doučku a chvoji, potom na od poslední břízy chvojí 10, dubů 11, bříz 3 a osika 1.

Výjezd do lesa Kohotska.

1654

1654 10. junii

do Kohotska od Bušovic šli jsme od Božích muk podle jámy hořejškem, mimo les kostelní neb plzeňský na pravé straně ležící, až k malé porostlince, tak na levé jsou Bušovických až k tomu místu kde někdy velký dub stál, na pravé ruce, na kterémžto místě okuj a uhlí položeno, a na to vysoký kámen mezník postaven, naproti pak tomu na druhé straně dub křížem znamenáný, odkud jsme se zase nazpátek obrátili, až k velké chvoji hraniční s dvěma kříži, kde zapověděné lesy jsou, do lesa se davše na pravo odtud znamenáno chvojí 4 až k cestě, odtud přes cestu k vršku

jdouc chvoje 1, bříza 1 a duby 2, dolů jdouce až k cestě 8 chvojí 1 dub zase při cestě 15 chvojí a 2 březí až k dubu vroubenému, odtud nalevo se něco uhnouc k třem(?) dubům vedle sebe stojícím, odtud k cestě 6 chvojí, 3 duby, 1 bříza. Přes cestu upřímo zase jdouc 5 chvojí a šestá s křížem, až k lesu kostelnímu, od toho zase napravo, odtud cestou upřímo mimo silnice rokycanské až k chvůji s dvěma kříži znamenáné, která dělí myť rokycanskou a lesy Bušovskými na levej. Odtud se šlo zase do zapověděných lesův přímo travnou cestou na pravo 14 chvojí, 4 březí až k jednomu dubu malému, kde se cesta tratí upřímo jdouce 3 chvoje znamenáné až k jednomu(?) dubu malému, kde se cesta tratí upřímo jdouce velkému, kde se

Sken 294, fol. 199 tužkou, 156 původní

(foto 5484)

březinské lesy začínají na levé ruce, na němž 2 kříže jsou, odtud napravo nahoru jdouc 8 chvojí a 3 březí. **NB, Odtud vide NB udole.** (pokračuje se textem uvozeným znakem NB o kus níže). Zase začato od té nadepsané chvoje, kde Mašanda držel, při které cesta přímá až pod 2 cesty k Bušovickým jdoucí vykazuje též zapověděné lesy mezi cestami bušovskými 1 bříza znamenáná, a odtud jsme šli na cestu travnou, znamenáno 5 chvojí a 1 bříza ož k 4 kamenům mezujícím myť rokycanskou, lesy zápo vědné a plzeňské.

Odtud dále cestou jdouce mimo velké duby po levé straně mimo les Plzeňských a porostlin bušovických na pravé straně, až ke 4 kamenům mezujícím, při cestě ležícím, a zase dál k velkému dubu suchému, od něhož skrze houšť, v níž lizována jest bříza, potom přes cestu přímo při strouze na levo Plzeňským, a na pravo Bušovickým náleží, 1 bříza a 5 chvojí nad jámou poslední. Od velkého kamene, nad nímž bříza stojí a na kameni vyrostla chvojka, a tu jsou meze Bušovských, a na pravé straně začínají se zápo vědní lesy za roklí a na levo plzeňské, které jáma mezi Bušovskými dělí. A tak jsme šli na travnou cestu a tudy dolů až k velkým dubům a odtud zlabynau (žlabinou?) po pravé straně jsou zápo vědné, a po levé kostelní lesy.

Od začátku mostu dýšinského, od habru v louce stojícího mezi lukami jsou louky až k stráni p. faráře dýšinského s czipem(? s cípem?), z pravé strany Bušovských a z levé Dýšinských.

NB. až k deváté chvůji při cestě s 3 kříži, kde se zápo vědní lesy dokonávají, a Plzeňské se začínají, tu držel Martin Mašand(?) z Smědčic a Matěj Houdek z Bušovic od Šourka. Přes cestu jdouc na pravé straně hned u cesty znamenáná chvůje, na pravé jest plzeňský a na levo březinský les přímo dolů, znamenáno 12 chvojí a 2 březí až k cestě, přes cestu znamenáný velký dub třemi kříži znamenáný, který s Rokycanskými a paní Malovcovou mezuje. Další vykazování mezi na Přesově viz níže fol. 174.

**Sken 295, fol. 199v tužkou, 156v původní
prázdné**

Sken 296, fol. 200 tužkou, 157 původní

(foto 5485)

Porovnání mezi při Ostré Hůrce

s J. M. p. p. z Kokořova a na Štáhlavech.

1669

Léta páně tisícího šestistého šedesátého devátého dne dvacátého třetího měsíce jlaii(?) (asi Julii) (23. 7.)

stala se smlouva přátelská celá a dokonalá, a to mezi námi Adamem Václavem Kokořovcem svobodným pánem z Kokořova na Štáhlavech, Preitenštejně, Vlokošově a Hrádku Prohořském z jedné, a purkmistrem a radou i na místě celé obce královského a krajského města Plzně z strany druhé, a to taková.

Jakož nad paměť lidskou mezi pány předky obojí strany o meze při Ostré Hůrce, na dvojím rozdílném sporu pozůstávalo, jedno, že obojí strana k též Ostré Hůrce jinak meze ukazovala a to z strany J. M. nadotčeného pána, pana z Kokořova od jedné s'taté chvoje při cestě hořejší nad svatým Blažejem, kteráž do Černic vede, stojící, ježto samý pařez vyhnílý se toliko spaťruje, k jedné studánce, odtud potom po břehu na Ostrou Hůrku. Z strany pak města Plzně asi o půltřetího sta kroků výše nad tou s'tatou chvojí, od jiné hořejší studánky při cestě, kteráž k Černicím jde, se vedlo k též studánce dolejší, a od ní potom dále na Ostrou Hůrku týmž břehem, jakž od Staroplzeneckých ukazováno bylo.

Za druhé, že z strany výš dotčeného J. M. pána pana z Kokořova se pokládalo, jakoby ty meze, grunty města Plzně od gruntův městys Starého Plzně dělití neměly, nýbrž toliko ukazovaly grunty, z kterých někteří poddaní plzeňští ze vsí

Sken 297, fol. 200v tužkou, 157v původní

(foto 5486)

Černic a Koterova že těch příležitostí pastvami užívají a také místy orají, od paměti lidské do Starého Plzně k ruce vrchnosti a důchodu panství štáhlavského jisté roční platy odvozují. Naproti tomu z strany plzeňské se přednášelo, že to ty jsou a žádní jiní mezníky, kteří by grunty obojí strany dělili. Co by se pak platův vycházejících dotýkalo, ty že jsou sice jak od starodávna bývalo platí, však že se nemůže ukázati grunt a počátek co jeho se platí, neb poněvadž celé ty vesnice plzeňské Koterov a Černice těch příležitostí užívají, nejméně že ne všichni poddaní, nýbrž toliko z některých dvorův v týchž případnostech a položení, ty platy se odvozují.

Pro tu a takovou contradicti, aby z právních i jiných všelijakých budoucích zaneprázdnění škod a nákladův sejítí mohlo, anobř raději pro zachování a rozmnožení dobrého sousedství, přátelsky prostředkováno a narovnáno bylo, jsouc k tomu zpočátku jmenovaný den obrán a meze ty v přítomnosti jak J. M. výš patrey(?) dotčeného p. p. Adama

Václava z Kokořova, tak i s plnou mocí k tomu od purkmistra a rady města Plzně vyslaných, shlédnuto a vyšetřeno, tak to všecko přátelským způsobem narovnáno zavěno a na místo postaveno jest.

Předně že napotom a budoucí časy začátek těch mezí od toho zpředu dotčeného vyhnílého chvojového pařezu býti, a odtud k dolejší studánce a tak dále jak břeh vede, až prostředkem na Ostrou Hůrku sejíti, a to dříví které mezi tímž vyhnílym chvojovým pařezem a tou hořejší studánkou

Sken 298, fol. 201 tužkou, 158 původní

(foto 5487)

studánkou, na kterou ze strany města Plzně se potahovalo, Staroplzenečtí nasekati dali, i to co stojí, jim i s gruntem náležeti a summa to vše co od častěj připomenutého pařezu k Hůrce jdouc v pravo jest, grunt staroplzenecký, vlevo pak grunt města Plzně zůstati má. S tímto však obzvláštním znamenitým trojím vyšetřením a obmezením, totiž

1. Předně tak jako od některých poddaných k městu Plzni náležejících z vesnic Černic a Koterova ročité do městys Staré Plzně k ruce důchodu panství štáhlavského jisté platy od paměti lidské ročité se odvozovali, že ty i na budoucí všechny časy beze vsí contradicti aneb umenšení, tak jak který poddaný města Plzně dvůr svůj neb statek tím platem závadný má, odvozované býti mají.

Za druhé, že v těch místech a příležitosti, o které spor byl, totižto mezi tím vyhnílym chvojovým pařezem a strouhou, která od černického rybníka teče, svoboda pastvišť pro poddané štáhlavské se vykazuje, takže pod žádným vymyšleným způsobem svobodné pasení dobytka menšího i většího, jak panského tak i poddaných J.M. páně, se zastaviti a zameziti nemá a moci nebude nyní ani napotom.

Za třetí jakož poddaní města Plzně ze vsí Černic blízko pod Ostrou Hůrkou ležící některá lada sobě zorala a jich více v úmyslu zorati byli, jsouc to na újmu pastvišť shledáno, to při nich zastaveno jest, tak aby budoucně, jak

Sken 299, fol. 201v tužkou, 158v původní

(foto 5488)

jak zorané tak nezorané lada k pasení dobytka zanechané byly, však dědiny ty blíž k strouze, kterou voda z Černického rybníka teče, ležící, a o kterých paměti jsou, že po Mansfeldském města obležení se někdy zieknty(?) pojminuly(?) mezní státi se mohlo, orané byly, těch orati a osívati svobodu míti mají: dříví pak které na těch gruntech k městu Plzni toto smlouvou za vlastní vykázaných se nyní vynachází i budoucně zrosti může, poddaných města Plzně vlastní jest a bude, takže vedle své vůle a libosti je kdykoliv a jakkoliv k užitku svému jakožto na vlastním gruntu zrostlé, obrátiti mohli, budou tolikrát kolikrát koliv by v budoucích časech vyrůstiti mohlo.

Další pak meze zpośród vrchu Ostré Hůrky (které prvotně vpravo k jakési studánce pod touž Hůrkou se nacházející, a odtud k cestě, která z města Plzně do Starého Plzně vede, potom pak po té cestě až k mezi jedné, která grundy a dědiny Staroplzeneckých a orných dědin Černických k lukám panským staroplzeneckým vede, z strany města Plzně se vykazovaly) přímo z téhož prostředku vrchu Ostré Hůrky na touž připomenutou grundy dělíci mez vyměřené, za to také co nejspíš s snešením obojí strany státi se moci bude, nový mezníkové počnouc od toho vrchem lek(?) chvojového pařezu až k Ostré Hůrce a odtud zase po výšřečené mezi, mezi polmi Staroplzeňských a Černických k lukám panským staroplzeneckým a hřebenu, kterýž nad potokem a lukama jest a J. M. pánu pánu z Kokořova náleží až k jedné vrbě u louky Tomáše Pletichy, tak jak se to

Sken 300, fol. 202 tužkou, 159 původní

(foto 5489)

projelo a očitě prohlédlo, na věčnou toho památku vysazené býti mají. A co tuto tak přátelsky smluveno a narovnáno jest, to jsou sobě strany úplně a upřímně, jak na poctivé lidí náleží, zdržeti, rukou dáním přislíbili. Kteroužto smlouvu na dva jednosvorné exempláře sepsanou, podpisy a pečeti stran stvrzenou, byla-li by kdy toho jaká potřeba, bude moci kterákoliv strana bez přítomnosti druhé s povolením JMC rad a pánův úředníkův pražských menších desk zemských sobě na svůj náklad do týchž desk zemských vložití a vepsati dáti. Na potvrzení toho jsou se obojí strany podepsaly a pečeti své přitisknouti daly, přitom se dožádali urozených a statečných rytířův pana Adama Františka Dominika Henigára z Žeberka a na Štěnovicích a pana Václava Samuela Bohuše z Otěšic a na Bochově (tj. Vochove), že jsou se vlastníma rukama na svědomí (však sobě a budoucím svým beze škody) podepsali a pečeti své přitiskli. Stalo se léta a dne svrchupsaného.

Podpisy a pečeti: Adam Václav z Kokořova, civitatis, Adam František Henigár z Žeberka, Vencel Samuel Bohuš z Otěšic.

**Sken 301, fol. 202v tužkou, 159v původní
prázdné**

Sken 302, fol. 203 tužkou, 160 původní

(foto 5490)

Výchoze na meze Myšího Újezda.

1679

Léta 1679 12. julii

(směr proti hodinám)

stal se výjezd k spatření okrsku a mezi Myšího Újezda, kteréhožto položení jest mezi Dýšinou, Bušovicemi a Smědčicemi; a byli vyslaní od p. purkmistra, pánův radních města Plzně osoby tyto: p. M. Cyprián Frozín a p. Daniel Divíšek z rady, Jan Vodička a František Hubert starší, a Ondřej Ursin z obce, lidé poddaní z Dýšiny Tomáš Vlček, Vít Svoboda, Bernadr Kuštein, Jíra Vencel, Pavel Skok, Jakub Šot, z Smědčic Jakub Šašek, Martin Fojtlík,

Petr Polák, Jakub Lantich, Pavel Kadeřavý, Jan Hlaváček, Matouš Čipera a Jakub Wolf: Přítomni též byli z strany druhé: pan Jindřich Vidršperger z Vidršperku a na Bušovických a jeho bušovíčtí sedláci, pan Řičan na Darové, Zikmund Emmerich hejtman z Oseku, item z města Rokycan p. Jan Cassius císařský rychtář, p. Jan Tomandl primátor a p. Jakub Optalius a ukazovali meze jakž následuje.

Předně: Myší Újezd počíná se a stýká s lukami dýšinskými, mezi nimižto, tu kde se Myší Újezd počíná, staví se stok z rybníka na Kokotsku pocházející, a tu při téhož stoku stavunku stojí velký dub: a tam jest mezní mezi lukami dýšinskými a Myším Újezdem, vlevo jsou luka Dášinských, vpravo vrch vysoký porostlý lesem, a ten jest kostelu dýšinskému příslušející, prostředkem pak táhnou se luka Myšího Újezda

Sken 303, fol. 203v tužkou, 160v původní

(foto 5491)

kteréto od dýšinských olšemi se oddělují, a tu kde olše přestávají, strouha a navíc mnohého chrástí se spatřuje, kdežto také kámen mezní zasazený býti praví, takže kdyby rohatiny před rukami byly, jistily toho, že by se vyrejpati mohl. Při strouze pořád vrby a olše, po těch přijde se na cestu vozovou, kterážto vždy těsněji se svírá, až dovede(?) pod samý vrch kostelní výšepsaný vpravo a straně Myší Újezd řečené vlevo. Od toho místa cokoliv po ten celý okršlek vlevo jest, vůkol a vůkol, až zase k připomenutému dubu počátečnímu, cokoliv tuto popsáno bude, všechno Myším Újezdem sluje: Nad tou těsnou vozovou cestou vpravo v lese kostelním jest vidličatý dub maršál, obnovený, od něho mezní habr, potom lípa a po ní dub vyvroubený, ukazující do potůčku, po kterémžto vždy nahoru se jde pořád, až zanechaje potůčku vpravo, přijde se na levou stranu k habru maršáli, na kterém znamení vyťaté a odtud k dubu a od něho příčně k habru, odtud k dubu podle kterého jest výmol, a při něm dub vyvroubený; potom výmolu pořád nahoru přijde se ke dvěma břízám vroubeným, od těch vpravo se ohybující přichází k hrušce vroubené, od ní k bříze, odtud k dubu maršáli. Od něho příčně vlevo k jiným dvěma

Sken 304, fol. 204 tužkou, 161 původní

(foto 5492)

dubům vroubeným, zase k dubu, k třetímu dubu a tu se dělí les chvojový a dubový. Vpravo dubový všecek náleží pánům plzeňským, chvojový pak vlevo k Myšímu Újezdu. A v tomto levém chvojovém lese k Myšímu Újezdu patřícím nachází se zříceniny a znamení pusté vsi někdejší Myší Újezd řečené, což vše, i tuto pustou ves p. Vidršpergár sobě oboval.

Prostředkem tehdy toho lesa dubového a chvojového jde se k vroubenému dubu, následuje ohyb nahoru k meznímu kamenu, který však nesedí v zemi, ale povrchně leží, odtud k dubu vyvroubenému, od něho k bříze, zase k jabloni, od té jabloně dělí břeh plzeňské a Myšího Újezda grunty. Při břehu jest vyvroubený dub, od něho pořád pět dubův znamenaných, zase dub vidličatý, po té až z vrchu dolů pořád devět dubův vroubených, následuje habr mezní, po něm chvůje, po té bříza, zase chvoje vidličitá, od ní ke třem habřím pospolu, od nich k tlusté bříze, po té k velkému osmividličatému habří, zase k bříze, od ní k habru maršáli, od něho k potoku, a tam potok pořád dělí dlouze velmi lesy plzeňské vpravo, a lesy Myšího Újezda vlevo, až k jednomu převelkému kamenu, při břehu toho potoka ležícímu meznímu a cokoliv vlevo jest Myším Újezdem se vždy jmenuje, od toho kamene vlevo jest chvůje maršál, od ní pořád ke třem chvůjím mezním od jedné k druhé,

Sken 305, fol. 204v tužkou, 161v původní

(foto 5493)

po té k bříze, zase k bříze, od ní k podťatému trlostému(sic!) vroubenému pařezu, a posléz k chvůji, tu jest cesta vozová, a ta dělí lesy od sebe a táhne se až ke čtyřem mezním kamenům.

A při těch mezních kamenech vlevo jest jiná příčná cesta vozová, tu vznikl spor, Bušovští chtěli vésti přímou cestou vozovou, Dýšinští ale zis(?)(vynechané místo) a holej, uchýlili se na levou cestu příčnou a povídali, že tudy se jde k jednomu kusu lesa Radlici jmenovanému, o čemž Bušovští pán, ani jeho nic věděti, a k spatření té Radlice jíti nechtěli; a šlo se po té cestě příčně vlevo podál, až k jednomu dubu vroubenému, která na pravé straně stojí, od něhož se počíná Radlice, to co vlevo k cestě patří, zase k chvůji, při kteréžto jest břeh, po něm k dubu, kdežto nejpatrnější vruby spatřené jsou, zarostlé býti, břehem pořád k velkému dubu, a pořád po dubech až k louce pastýřské ke vsi pusté Myšího Újezda náležející, málo po louce při lesu vlevo jdouce zase zpátečně do lesa se vchází k bříze maršáli, odtud k vyvroubenému dubu, zase k chvůji vyvroubené, a tu jest zase cesta výš pravená příčná, od které do lesa prve se uchýlilo; a tj. ta Radlice a okršlek její. Jest to repraesentováno

Sken 306, fol. 205 tužkou, 162 původní

(foto 5494)

druhé straně, k tomu výše, kterak jeden z těch čtyř kamenů při cestě ležící, do té strany kde Radlice jest ukazuje, a Štěně oznamoval, že kus lesa na dříví nad tou Radlicí ležícího, jednou od sedláka bušovického koupil, kterýžto když jemu vykazoval, jak daleko sekati má, pověděl jemu, by dáleji než nyní dřeva vyvroubené stojí, nesekal, že jest to Plzeňským patřící Radlice.

Dále šlo se po připomenuté nahoře cestě vozové přímé, od které se předešle bylo, vlevo vyhnulo, a tu vedli sami Dýšinští a Smědčičtí, neb s Bušovickými tu žádné meze nejsou.

Při konci lesa vedli podle polí Bušovských až k cihelně, od ní přes nový rybník, kdežto prve cesta vozová byla, až k skále pod samou pastušku, od skály přes luka Bušovských až k křoví prvnímu při poli jich, potom podle polí, prostředkem cesty, až k prvé hluboké porostlé rokli, kteroužto rozdvouje pole Smědčických od Bušovických, od té rokly přijde se k průhonu, kdežto p. Vidršperger letos kus přioral, a to všechno cokoliv vlevo leží, Myší Újezd sluje, spolu s celou strání lesův, i polem jeho při průhonu, až k mezím polí Smědčických. Po těchž mezích pořád vedli až

do Háje, v kterémžto stezka dělí díly bušovské a plzeňské, po stezce k velké chvůji nárožní vroubené, po ní vlevo pořád po dřevách vroubených až z vrchu dolů?) k dubu(?) tomu, od kterého

Sken 307, fol. 205v tužkou, 162v původní

(foto 5495)

výš psáno, že Myší Újezd se počíná. Bušovští sedláci jsou tázáni, zdali ten okršlek(sic!) náramně veliký, který se obešel, Myším Újezdem sluje, pravili, že nevědí, jak se jmenuje, jinší však jisti, že nejináč od paměti jich i předkův než Myším Újezdem nazýváno bylo, cokoliv pořád jdouce vlevo zanechati se přišlo. **Actum et supra.**

Pravé meze Myšího Újezda spatřené při výchozi

1680

vykonané léta 1680 dne 26. a 30. aprilis a 2. máje.

(směr proti ručičkám)

Přítomné byly týž osoby z města Plzně a z vesnic plzeňských Dýšiny a Smědčic, které v létu 1679 12. julii zaznamenané jsou, též Matěj Štěně a Filip Holý neb Syger z Chrástu poddaní plzeňští. Přičemžto zaznamenaní sluší v čem tak nynější popsání s předešlým loňským se nesrovnává, že ne podle loňského, ale podle tohoto pokračovati se má, podobně i v mapě, kde místem jiný vejetavunky drženo jmenované jsou, nežli takto se nachází podle mapy, ale podle těchto drženo tato pořád psaných jíti se musí, nebo v mapě **delineator** (?) a měřič začatý se musí řídit podle **acti a declinati**, které v lesích tam i tam se ohybují v popsání, však tomto na samé

Sken 308, fol. 206 tužkou, 163 původní

(foto 5496)

znamení(vynechané místo) pozor se dal. Předně Myší Újezd počíná se a stýká s lukami dýšinskými, mezi nimižto tu kde se Myší Újezd počíná, staví se stok z rybníka na Kokotsku pocházející, a tu při téhož stoku stavuňku stojí velký dub a ten jest mezní mezi lukami dýšinskými a Myším Újezdem, vlevo jsou luka Dýšinských, vpravo vrch vysoký porostlý lesem kostelu dýšinskému příslušející, prostředkem pak(vynechané místo) se luka Myšího Újezda. Od toho tehdy počátečního dubu mezního vede se rovnou lyny(**linií?**) vpravo pod samý vrch kostelní a při tom vrchu vždy se jde pořád nahoru až do stráně k jednomu vidličatému dubu maršáli, od něho k meznímu habru, poté k staré lípě a po ní k dubu maršáli, ukazujícímu do potůčku, po kterémžto potůčku vždy nahoru jde se pořád, až zanechaje potůčku vpravo přijde se na levou stranu k habru maršáli, odtud k dubu, podle kterého jest výmol (a tu pamatuje Štěně, že někdy ani lesem porostlého nic nebylo anobrž pole, jakož i záhony porostlé se spatřují). Při výmolu dub vroubený, při výmolu pořád nahoru ke dvěma břízám vroubeným, odtud vpravo se ohybující přichází se k hrušce vroubené, od ní k bříze, odtud k dubu maršáli, od něho příčně k jiným dvěma dubům vroubeným, zase k dubu i k třetímu dubu a ta(sic!) se dělí les chvojový a dubový. Dubový vpravo všecek náleží pánům plzeňským, chvojový pak vlevo k Myšímu Újezdu, nebo znamení sluší, že

Sken 309, fol. 206v tužkou, 163v původní

(foto 5497)

od toho svrch psaného kostelního vrchu, kde vésti počali, všecko cokoliv po ten celý okršlek vlevo jest vůkol a vůkol až zase připomenutému dubu počátečnímu cokoliv tuto popsáno bude, všecko Myším Újezdem sluje (v tom chvojovém vlevo stojícím lese jsou záhony porostlé od dědin Myšího Újezda, které ihned pod vrchem leží). Prostředkem mezi tehdy toho lesa chvojového a dubového jde se k vroubenému dubu, následuje ohyb nahoru k meznímu kamenu, který však nesedí v zemi, ale povrchně leží, odtud k dubu vroubenému, od něho k bříze, zase k jabloni, od té jabloně dělí břeh plzeňské a Myšího Újezda grunty, při břehu jest vyvroubený dub, od něho pořád pět dubův znamenáných, zase dub vidličatý, po té až z vrchu dolů devět dubův vroubených následuje, habr mezní, po něm chvůje, po té bříze zase chvůje vidličatá, od ní k třem habrům pospolu, od nich k tlusté bříze, poté k osmividličnatému habru, zase k bříze, od ní k habru maršáli, od něho k potoku, a ten potok pořád dělí dlouze lesy plzeňské vpravo a lesy Myšího Újezda vlevo až k jednomu velkému kamenu při břehu toho potoka ležícímu meznímu, od toho kamene jest chvůje maršál, od ní pořád ke třem chvůjím mezním od jedné k druhé, po té k bříze, zase bříza, od ní k podťatému tlustému vroubenému paře-

Sken 310, fol. 207 tužkou, 164 původní

(foto 5498)

zu a posléz k chvůji hraničníku, a to jest cesta vozová mezní, a táhne se až ke čtyřem mezním kamenům (při kterých jest jiná cesta vozová příční a po ní se vede k plzeňské Radlici, jížto meze při onci té výchoze popsané budou, neb ta Radlice jednostejně v Myším Újezdě jest pojata a obsažena), ode čtyř kamenův po cestě vozové přímě jde se pořád až konec lesa k jednomu převelikému kamenu (a tu ode čtyř kamenů až k tomu velkému při konci lesa ležícímu že žádné meze s Bušovickými nejsou, proto se v předešlé výchozi doložilo, že vpravo jest dědičný bušovický les a vlevo les Myšího Újezda, z jichžto žádným posavad Plzeňští nevládnou). O tom převelikém kamenu toto oznamují Vlček z Dýšiny, Šasek Fojtlík a Čipera ze Smědčic, že před několika lety kdež společně sedláky bušovskými tyto meze spatřovali a Bušovičtí kus lesa, který vlevo nad tím velkým kamenem jest, sobě přivlastňovati chtěli a k tomu kamenu přišli, tu jest starý Urban z Dýšiny jiná jménem Lukáš Zoll přes 90 let starý poddaný plzeňský promluvil k poddanému bušovickému Novému příjímí (**příjmením**) – hleď Nový, pamatuj na tvou duši, toto při tom kamenu budeš muset přísahati, že tento les jest náš, načež že Nový odpověděl, než já budu přísahati, nechám raději všeho tak an je to všecko Plzeňských. To doslychali výš jmenovaní svědkové. Až k tomu

Sken 311, fol. 207v tužkou, 164v původní**(foto 5499)**

kamenu vedli Dýšínští, od něho vedou Smědčičtí a Vlček z Dýšíně s nimi k druhému kamenu meznímu v poli, které bušovský pán drží, však povídají ti čtyři jmenovaní svědkové, že nebož. starý Masanda poddaný plzeňský ze Smědčic, otec Fojtlíka jednoho z těch 4 svědkův, kdež po mezech je vodil povídal o těch dědinách, že všechny tyto pole vlevo rovně k Myšímu Újezdu náleží, kterýžto vodil dále a vykazoval Myší Újezd jim jak tuto následuje. Od výš psaného mezního kamene při polích až k rybníku, kdežto předešle krčma bývala, a u té krčmy stály boží muka, což oni pamatují, a při nich bílý mezní kámen, pán bušovický ale aby větší rybník udělati mohl, pře(vynechané místo) sobě tu krčmu do Bušovic. Od toho mezního někdejšího kamene jde až pod sídlo nynější p. Vidršpergára, pod kterýmžto někdy pastuška a k ale (?) rybník, byla a o té pastušce povídá Vlček z Dýšiny, že Mansfeld byl v Plzni, a oni utíkali před vojáky do Bušovic, byla mezi nimi nějaká těhotná žena poddaná plzeňská, na kterou když čas porodu přišel, ukázali jí, aby šla do pastušky té a tam porodila, že jest na plzeňských gruntech. Od toho místa vedli tiž svědkové podle vykazování nebo: starého Mašandy jináč Fojtlíka po hrázi přes ní(?) přes luka až k hrušce při cestě

Sken 312, fol. 208 tužkou, 165 původní**(foto 5500)**

vozové a podle strouhy stojící, odtud pořád při strouze, kde prve duby stály a ještě tam některý podťatý leží, až k stará porostlé rokli(rochli) mezní k dubu, po té rokli pořád nahoru jako k(vynechané místo) jde se vlevo jest všecko Myší Újezd a tu jest díl polí a strání kovárně smědčické Plzeňských vesnici náležející, jichžto kovář v užívání jest. Od rokly vlevo nahoru k meznímu kamenu přes pastviště od kamene příznie(?) přes průhon na cestu vozovou, při které kus průhonu p. Vidršperkár jest loni zjara k ovšem přioral. Po průhonu dolů až k mezi jenž dělí pole Myšího Újezda a pole smědčické, po mezi vlevo až k druhé mezi poté zase nahoru se ohýbující vždy po mezi, a zase na jinou příčnou mez dlouhou (proti kteréžto mezi přes pole příčně asi dvoje hony nahoru v levou stranu jest místo, kde p. Vidršperkár dřív k palivu posekati dal, a když látra udělaná byla, dal je skrze své sedláky svéztí na pole proti cihelně a tam je složit. To se stalo před dvěma léty, při té jest les zádušní jednostejně v Myším Újezdě obsazený). Při konci té dlouhé meze jsou stráně, mezi kterými jest také dílec Petra Poláka poddaného plzeňského ze vsi Smědčic, podle té stráně jde se několik kročejův dolů, a tu se přijde k staré porostlé mezi, která někdy rozvojovala dědiny Myšího Újezda a smědčické, jakož

Sken 313, fol. 208v tužkou, 165v původní**(foto 5501)**

z obou stran dosavad znamení záhonův se spatřuje, na tu mez vejde se do strání a jde se pořád stráněmi až k travné cestě, po té cestě travné nahoru se obrátivše, jde se podél až vpravo jest stezka, po té cestě přijde se k dubu hraničníku, od něho pořád po stezce k chvůji vroubené.

A tu přestávají Smědčičtí meze vykazovati totiž Čipera, Šašek a Fojtlík a vedou dále Dýšínští.

Od té chvůji k druhé chvůji hraničné, od ní pořád hřebenem vlevo k chvůji vroubené, od ní k dubu, zase k dubu, po té chvůji zase k dubu, opět k dubu, od něho k hrušce (a tuto proti těm mezem jest linea(?)) Smědčic pole v Myším Újezdě obsazené, od hrušky pořád týmž hřebenem až k stezce vpravo vedoucí dolů z vrchu k dubu velkému vidličnatému vroubenému, od něho k vroubené hrušce, od ní pořád hřebenem podle pole až k strání, od stráně hřebenem dolů až k dubu(vynechané místo), od něho k habru vroubenému, odtud břehem okolo zase nahoru až k velkému dubu hraničníku, od něho(vynechané místo) vroubenému, při kterém jest kámen, od něho příčně k chvůji, a tu vlevo co k Myšímu Újezdu patří, jsou všudy porostlé záhony, od té chvůje příčně po břehu ke čtyřem kamenům širokým podle sebe ležícím, od nich přes jámu vždy při-

Sken 314, fol. 209 tužkou, 166 původní**(foto 5502)**

čně od jámy k cestě vozové, při které jest kámen mezní, přes cestu vozovou vždy(vynechané místo) přes tři rokly až na louky a tu jest to údolí, v kterém někdy ves Myší Újezd stál, jsou hromady kamení a ještě doliny a znamenání, kde která chalupa neb dvůr jest stál, Štěně z Chrástu oznamuje, že pamatuje, kterak bylo znáti místo, kde někdy marštaly jsou někdy stály. Po tom údolí a lukách jde se k křoví jílovému, vždy příčně, od křoví po břehu dolů až k velké vrbě, od ní pořád rokličí dolů až k chvůji vroubené, zase k chvůji a vždy po rokličí dolů až konec rokly, tu pak kde se rokly skonává, dají se po břehu vpravo, a tu se jde vždy při stráních, nechaje luka Myšího Újezda nalevo, až na cestu vozovou do Bušovic vedoucí. Při cestě vlevo jest břeh porostlý s trním, ten dělí spolu s cestou Myší Újezd a stráně dýšinské, po tom břehu po cestě vozové pořád až konec cesty k potůčku, přes něj příčně na luka Myšího Újezda stýkající se s lukami dýšinskými, které vespolek se oddělují olšemi, vrbami, křemchou (střemchou), i kámen mezní tam zavezený býti praví, takže kdyby rohatiny před rukami byly, jesti-li toho že by se vyrepati mohl, a tu se přijde k onomu počátečnímu dubu, od kterého Myší Újezd vykazovati se počalo.

Sken 315, fol. 209v tužkou, 166v původní**(foto 5503)****Meze a vykazování Radlice**

V lese Myšího Újezda podle čtyř kamenův jest cesta vozová, příční, podle ní z obou stran les, pak vpravo málo do lesa vejduce, nachází se jiná stará porostlá cesta, po té porostlé cestě jde se až ke dvěma dubům vroubeným, od nich vlevo příčně na břízu vroubenou zase k velkému dubu vroubenému, při samé louce dub pěkně vyvroubený, po břehu zase příčně k dubu lizovanému, po týmž břehu k chvůji maršálu a ta(tam?) jest cesta vozová výš pravená, vedoucí ode třech kamenův, po té cestě jde se zase zpátkem nahoru a přijde se na dva kameny podle cesty v zemi

vsazené, zase za jeden kámen, odtud k velké chvůji, na nížto lizy zarostlé se spatřují byly, a naposled chvůji vroubené. Odtud vždy pořád touž cestou, až konec cesty ke třem kamenům, od kterých se prve bylo k té Radlici uhejbylo.

Ty meze vykazoval Štěně z Chrástu a Holý(vynechané místo). Sám od sebe neví, jedině že od Štěněte slyšel. Oznamuje tak Štěně, že když podle té Radlice jednoho sedláka bušovického jednou dříví koupil, on prodávaje

Sken 316, fol. 210 tužkou, 167 původní

(foto 5504)

jemu pravil, aby přes tyto zde vystavené mezníky nesekal, protože jest prý to Plzeňských Radlice. V té Radlici duby vroubené vystavené snad dvou set leté jsou a ostatní dříví dosti mladistvé(vynechané místo) snad k někdejšímu oddělování panství a mezí od sebe způsobilo, a městu(vynechané místo)

Juxta: NB kde jest to místo?(sic!) a tak tu Bušovičtí něco mají.

NB: Matěj Štěně jinak Chudáček samé té Radlice povědomý, a přitom že(vynechané místo) kde nyní les Myšího Újezda jest, někdy dědiny byly a v té pusté vsi Myšího Újezda znamení maštali se spatřovati jest stáří – 70 let. Z Dýšíně Tomáš Vlček celého okršku povědomost jest stáří – 70 let.

Item Vít Kuncel stáří – 46 let.

Sken 317, fol. 210v tužkou, 167v původní

Prázdné

fol. 211-213v tužkou, 168-170v původní – 3 folia chybí

Sken 318, fol. 214 tužkou, 171 původní

(foto 5505)

Les zápořední střapolský s bušovským, jinak Spálená myť řečený. 1677

Léta 1677 dne středního jenž bylo 14. julii

stal se výchoz a spatření lesa střapolského, stýkajícího se s lesem vsi bušovické. A to k žádosti urozeného a statečného rytíře p. Jindřicha Purkarta Vidršpergera z Vidršperku, držitele vsi Bušovic, kterýžto k své straně se dožádal p. Jana Tomandle primasa, Martina Caddiusa a Jana Optaliusa z města Rokycan, osob radních. Z města Plzně pak vysláni byli p. Daniel Divíšek úřad purgkr. tehdaž mající, p. Ciprián Frozín, p. Jiří Daniel Arnoldt a p. Jan Štoč z rady, též Jan Václav Hana, Daniel Šort, Franc Huberti z starších obecních a p. Ondřej Ursin z obce, při kterémžto výchozu staré mezníky obnovovány jsou, a ostatní, kde hádka vznikla, a lidé poddaní z obojí strany své grunty býti pravili, spatření jsou; zdali nějaké mezníky ukazovati moci budou. A stalo se takto: **(proti směru hodin)**

Nejprve: ze Střapole jeli jsme nahoru lesem až k meznímu dubu, který za hlavní maršál vystaven jest a mezi trojími grunty stojí: totiž p. plzeňských, Bušovických a p. rokycanských. Na kterém maršálu tři kříže od starodávna jsou zase obnoveny. Co napravo jest, to vše k městu Plzni, co nalevo té vsi bušovické patří, pozadu za týmž dubem pánům z Rokycan náleží. Od toho dubu Střapolští vedli spravedlivě, takže žádné pochybnosti nebylo a námi po meznících vyvroubených, nyní zase obnovených, k západu slunce jdouce. Odtud

Sken 319, fol. 214v tužkou, 171v původní

(foto 5506)

travnou cestou vozovou k dvojitému neb vidličatému dubu, na kterémž na dvou stranách vysekané byly po třech vrubích, a ti jsou obnoveni. Odtud zase k dubu velkému se třemi kříži, opět drobet vlevo se uhýbající ke dvěma chvůjím s třemi vruby zaznamenanými. Odtud k staré bříze a potom dále k chvůji velké, až zase k dubu upřímo jedouce, odtud málo něco se uhejbouce nalevo jde se j chvůji. Odtud k bříze zase potom vpravo jdouc upřímo přijde se k chvůji, od ní k dubu a zase k dubu, a nedaleko odtud zase k dubu malému, potom velkému, od něho k malé chvůji a potom blízko od sebe ke dvěma lípám, od těch drobet vlevo se uhejbouti musí a jde se k dubu, podle kterého stará lípa se zlámala, na místě té jest dub znamenáný třemi vruby. Odtud za velkým kamenem zarostlým mechem přijde se k chvůji a potom k dubu. Odtud zase k velkému dubu a odtud něco vpravo se uchýlíce ke dvěma chvůjím blízko od sebe stojícím. Odtud u cesty travné vozové jde se k dubu a odtud upřímo k skalce přes cestu vozovou starou; na které skalce jest dub a nedaleko od něho zase jiný dub. NB 3 k té skalce upřímo nechtěl Říha poddaný ze vsi Bušovic jíti, anobř ukazoval napravo jdouce k vozové cestě: a vedl k dubu okolkem, na kterém dubu řádné znamení mezníku nebylo. Odtud šel okolkem až zase pod skálu k dubu

Sken 320, fol. 215 tužkou, 172 původní

(foto 5507)

přišel. Však poněvadž p. Jan Tomandl někdejší správce vsi Bušovic na své svědomí to bral, že se upřímo k skalce jíti má, a ne tak, jakž týž Říha plešatý vedl, jest víra p. Tomandlovi dána, nebo také na skalce na tom dubu, ačkoli někdo kříž vytřásl, však vždy do konce vídati **(má být vyřati?)** nemohl, takže mezníka znamení znáti bylo. Na druhém pak vrubu **(má být dubu?)** že zarostlé byly vruby tři. Ty na zahanbení téhož Říhy jsou otevřeny, takže voda z nich pištěla.

Protož od vrchnosti bušovické uznáno jest za mezní dub a doporučil, aby pro zbytečné týrání a nepravdu tu tři kopy na též skalce držel. Stalo se pro lepší však památku toho, z naší strany Bártovi Šikovi jináč Šulkovi, též tři kopy jsou dány, a takový jináč Filip sice dával. Od toho pod skalkou dubu šli jsme j chvůji podál upřímo, potom k dubu a přijde se k staré cestě vozové zarostlé lesní k bříze, potom ke dvěma chvůjím, opět k chvůji, potom ke dvěma

chvůjím, opět ke chvůji, potom k dubům třem pořád od jednoho dále ke druhému jdouce, potom k chvůji a odtud zase ke čtyřem dubům od jednoho ke druhému jdouce, potom k chvůji a zase chvůji pod hromadou kamení, potom podle cesty vozové lesní k chvůji, zase k chvůji a odtud k dvojité chvůji, od které se jde zase chvůji a tak pořád podle cesty tři chvůje stojí. Potom vpravo z cesty šli jsme k chvůjem až k staré bříze, od které nedaleko dub velký stojí a na něm zaro-

Sken 321, fol. 215v tužkou, 172v původní

(foto 5508)

stlé vruby byly, ti jsou otevřeny. Odtud spor nyní vzešel, že Bušovičtí uhýbali se od toho maršálu napravo, a vedli cestou podál, a potom od té cesty dali se pravo ještě výš nahoru k vozové cestě utřelé(?utrželé?), kdež u chvůje tři kameny ukazovali a za mezníky býti pravili. Proti čemuž Střapolští potestfrovali a pravili, že při předešlém výchozu a spatření tak nahoru nešli, proč nyní výše a jináče ukazují. Ty pak kameny ani v zemi vsazené nebyly, anobrž teprve nyní nedávno že třetí kámen sami Bušovičtí na řetězi přivlekli, což povinnosti tři stvrditi chtějí. Odtud dolů nalevo touž cestou vozovou, mezi lesem a dědinami střapolskými šli až k lukám střapolským. A odtud zase k cestě, z které předešle se nahoru uhejblí. Ten kus lesa Radlicí jmenovali ujítí tehdy chtěli přes luka Střapolských a žádných mezi neukazovali, jen co sami sobě jistili. I oznamujíce my, že že přes luka mezníky ukazovati se nemohou, ten starý člověk z Bušovic, na kterém se nejvíc fundírují, se oznamoval, že předešle a jak jest živ tudy nešel a meze neukazoval, což jsme sobě osvědčovali před vyslanými p. Tomandlem a Cassiusem.

Sken 322, fol. 216 tužkou, 173 původní

(foto 5509)

Plzeňští pak poddaní ze vsi Střapole od vepřsané(má být vejšpsané?) břízy a dubu, který za maršál vystaveny jsou, šli po břehu upřímo a pořád až k hvůji(chvůji), která dva kříže měla, a již zarůstati počíná. Odtud ukazují pořád ten břeh a ten mezníkem býti praví, jdouce ním až do luk svých střapolských. Očitě a makavě tu jse(sic!) spatřilo, a proti Střapolských lukám znáti jest, kterak do lesa záhony lesem porostlé jsou a Bušovičtí falkují(?) luka a lesu odpor činit chtějí, neukazujíce žádných mezníkův. Což vše tuto **act notam** pro budoucí paměť se vzalo. Jako i že po spatření p. Vidršperk držitel vsi bušovské od třetího dílu téhož lesa upustiti a před námi i svými dožádanými se prohlásil, však aby pastviště svobodné jedné i druhé straně zůstati mohly. Jemuž však oznámeno, že se to stěží stane, nicméně při relati učinění, že v známost se uvede prohlášení jeho, a tak i jsme se rozešli. Stalo se Anno et die ut supra

podpis nečitelný?....

**Sken 323, fol. 216v tužkou, 173v původní
prázdné**

Sken 324, fol. 217 tužkou, 174 původní

(foto 5510)

Přešov

1685

1685 dne máji (sic!) číslo dne neuvedeno

stala se výchoze k Přehýšovu na meze střapolské stýkající se všenicými k Radnicím náležejícími, kdež přítomný byl p. p. hrabě z Bubna Innoc(vynechané místo), hejtman jeho Jan Josenský, všenicý rychtář Kluma a dva myslivci Zeman a Beran, též jiní mladí lidé poddaní pana hraběte, z města Plzně pak byli M. František Hostouňský a Daniel Divíšek z rady, Jan Václav z Hanu, Jan Pták a Jiří Tillingar úředník s lidmi poddanými střapolskými, a začátek se stal napřed od Střapole jdouc nahoru k lesu po mezi, mezi polmi upřímo až k chvůji maršáli, jenž stojí na mezi Sulkovo, a to ponejprv památného držel tři kopy Zeman ze Březiny a Jan Svoboda ze Střapole – co napravo jest to Střapolským a co nalevo jest to Všenicým náleží, a tak tehdy šlo se odtud upřímo nalevo k kamenům třem ležícím blízko od sebe, jeden po druhém, potom k bříze v Sulkově poli, od té dále zase k bříze s třemi vruby vroubené, potom k chvůji zarubované(sic!) a zase k chvůji plecované, a jde se až k kříži(sic!)(asi má být bříze) nad jámou, na který 3 kříže vysekané jsou a držitel to pamětného Jan Mašek ze Všenic a Jan Černý z Střapole. Odtud jáma dělí pořád a plecovaná chvůje až u kříže u spáleného dubu, kdežto začínají se Masné krámy, neb tak od starodávna říkají v lese v Masných krámích, protože tam pastýř nějaký lidský dobytek býval a sobě k ruce obracel a tak tam dub za hlavní maršál vysazen jest, a pamětného držel Václav Bertl a Ondřej Hřích. Od

Sken 325, fol. 217v tužkou, 174v původní

(foto 5511)

tud šlo se upřímo k dubu v jámě stojícímu a odtud k dubu dáleji nad jámou, dále k osice s 3 vruby, málo dále k velkému dubu vrubovanému, zase k dubu uhejbnouce se napravo, na kterém pro paměť 3 † a 3 vruby vysekány jsou, a držel pamětného Václav Tkadlec ze Střapole a Jakub Čapek ze Všenic. Odtud se šlo nahoru k jámě a ta jáma pořád dáleji mezuje a na té jámě chvůje se nachází chvůje (sic!) se 3 vruby, a jde se až k dubu s kříží znamenánému, podle kterého nedaleko jest chvůje též vrubovaná, a přijde se potom jíti přes cestu k chvůji vrubované, vedle polí Klímy Petrových, a jde se cestou tou odtud pořadem vždycky až k vidličnaté chvůji, a ačkoliv brzo v začátku odtud kdež k jamám se přišlo, rychtář všenicý do jiné jámy v lese střapolském vedla(sic!) a spor činiti chtěl, však pan hrabě z Bubna Plzeňským, jak ukazovali lidé naši za právo dal a přitom(vynechané místo) ukazovali zanechal, také a tak mezníky, jak Střapolští vedli, davše jim za místo vrubovati poručil, takže až potad vše na(vynechané místo) nyní obnoveno jest. Nicméně dále nahoře potom od té vidličnaté chvůje spor se začal tento tu, kdež v místě

tom v Klínu říkají a kde takto Střapolští ukazovali, totiž obrátíce se od té chvilky vidličnaté, nalevo upřímo dolů šli k dubu tak daleko, co by z mušketu střelili mohl, neb 200 kročejův bylo, a ten dub znamenáný jest od starodávna, a od toho jde se

Sken 326, fol. 218 tužkou, 175 původní

(foto 5512)

zase napravo k dubu od starodávna vrubovanému a odtud zase k velkému dubu vrubovanému, ku kterému se i Všeničtí znají, a Klín se tento tu skonává, ale oni Všeničtí od té hořejší vidličnaté chvilky ukazují. Dále pořád jdouce tou cestou upřímo ještě výše k dubu 1., od toho málo dále pojdouce zase k dubu 2. a potom málo odtud zase k dubu 3. a praví, že ty duby mezníky jsou, chtěje vruby, jenž velice nepatrné a nejisté jsou, na nich ukazovati, a nechtěli tomu Plzeňským dolů vykazovati k dubům patrným místo dáti, než od toho jich třetího méněného(?) dubu vpravo stojícímu (on Střapolským náleží, a co nalevo Všeničtím) pomalu nalevo vždy a vždy se uhýbali, a stezce (sic!) šli, až k tomu výš pravenému mezníku dubu velkému, který Střapolští třetí již ukazovali, a ku kterému oni se znali, jsou přišli, takže o půl leče činiti bylo, to se tehdy tak nerozsouzené zanechalo, a od toho velkého dubu, podle kterého také vrubovaný od starodávna habr jest, a ku kterému strany Všeničtí se znali, šlo se dolů dále k dubu dvojvidličnatému, který vnově vruby obnovili. Odtud dále dolů zase k dubu blíž cesty vozové, a tak nechaje cesty na pravé straně jde se upřímo od jednoho k druhému vždy

Sken 327, fol. 218v tužkou, 175v původní

(foto 5513)

po sobě dubům asi 9 neb 10, potom k dubu přijde se, na kterém kříž obnoven jest, odtud zase k dubu a zase upřímo k dubům po sobě mezujícími dvěma až k habru, na kterém 3 vruby vytesáni jsou. Odtud šlo se napravo k dubu vrubovanému a se 3 1/2, odtud k dubu podle cesty staré, a tou se jde nahoru upřímo až k oseckému lesu, který les od Plzeňských p. Malovcovi darován a jmenuje se Radlice, kdežto dub hlavní maršál na na (sic!) němž 1 vytesáný jest konec tu činí a schází se u toho dubu tři panství osecké, radnické a plzeňské. V tomto spatření mezi tak jak seznané byly a ukazují všecko napravo jest, náleží Plzeňským, a co nalevo Všeničtím k panství radnickému.

Sken 328-329, fol. 219-219v tužkou, 176-176v původní

Prázdné

Sken 330, fol. 221 tužkou, 178 původní

(foto 5514)

R – osamocená iniciála, možná z původního nadepsání stran knihy

Radobyčice les Valy

1604

Valy les Radobyčický nad Útušicemi ležící jest přisouzen a uznán za jejich vlastní, poněvadž ves Útušice za řekou leží a k tomu se, aby Útušičtí k němu právo míti měli, nepodobá, ani jiné známé(?) důvody se neukazují. Protož že dříví ... nic lese sekání oni Útušičtí Radobyčickým pobrati dali. slutami(?) cestu(?) a toho se více dopouštěti ani na týž les žádné právo na budoucí časy se potahovati nemají. Signatus post dni 21(?) 1604 consuli M. Joanne Cleoni a Raudna primati.

Sken 331, fol. 221v tužkou, 178v původní

Prázdné

Tužkou: nevím odkud tato informace pochází
(181)

Viz dále o 7 listů item paginae 224.....

Sken 332, fol. 232 tužkou, 186 původní

(foto 5516)

Šternberské meze u Radyně.

1553

Na ty meze, o které rozepři bylo s Jeho M. panem Adamem ze Šternberka. Pro sešlost věku některých starých lidí výchoz se stal léta **1553 feria quarta ante ascensionem Domini (10.5.)**.

Protož počátek těch mezí od **Bradav**:

Bárta z Černic a Matěj Žalud z Koterova zprávu dali, že jest byla rozepři mezi Staroplzeňskými a Černickými i také Koterovskými a přivedli na zákop kterýž byl učiněn toho času, když jsou o tu rozepři sešli se spolu. A což jesti čího bylo, na kterou stranu, tomu jsou místo dali. Ty osoby, které k tomu vyslány byly, totižto z Starého Plzeňce Macháček starý, Jakub Řánů(?) starý, Dudek starý, Šaršán, Jíra Proso starý. Z Koterova: Jakub starý Matěje otec a sám Matěj také byl Mach, Matěj Bártů otec, Jíra Žezulka. Z Černic: starý Kotas, Hebří(?) Zachovic a Mareš otec jeho. A ti všickni svrchujmenovaní o tu rozepři snesli se udělali zákop a oznámili, což jest z které strany čího. Kterýžto zákop vedle průhonu k Stavadlům učiněn jest. Od toho zákopu po levé ruce náleží k Starému Plzeňci, kterýžto grunty Koterovští drží pod plat od Staroplzeňských. A po pravé ruce náleží k Černickým.

Sken 333, fol. 237v tužkou, 186v původní

(foto 5517)

A odtud blízko okolo patnácti kročejův upřímo k Starému Plzenci jdouc, ukázal Bárta druhý zákop. Podle toho po pravé ruce znamenitě se nacházejí záhony v hlavách, pokud ještě oráno bylo od Černických. A po levé straně náleží Staroplzeneckým, kdež Koterovští drží. Odtud přivedl k chvůji slove Na mezi(?), jest znamenaná. Jí ukázal Bárta a Matěj Žalud zákop vdole proti dědině, kterouž Rypl z Koterova drží od Staroplzeneckých pod plat. Od toho zákopu vedl vedle dědiny, kterouž drží Rypl, k hromadě kamení, kdež jest pravý mezník.

It. potom vedl k dědině, kterouž drží Hons Šneyder z Koterova od Staroplzeneckých pod plat a ukázal místo, kdež jest pan purkrabí veden byl, že jdou tu mezník vykopali, kdež pan purkrabí oznámil, že jest to pravý mezník, přičemž jsou byli Staroplzenečtí, a kdo jest ten kámen vzal, toho žádný neví. Kde ukázal od cesty, jest místo okolo 2 1/2 záhonu, neb čtyř kročejův, při kraji té dědiny. Z toho místa vedl nahoru k hromadě kamení, na kterémž jalovec jest. A také od starodávna toho užívali po pravé ruce Černičtí a po levé ruce Staroplzenečtí, což z Koterova Šneyder pod plat drží, jakož na to pan purkrabí také prv veden byl v přítomnosti všech stran. Od toho jalovce

Sken 334, fol. 238 tužkou, 187 původní

(foto 5518)

a hromady kamení vedle též dědiny Šneyderovy přivedl na mezník, kterýž v přítomnosti p. purkrabí vykopán byl, k čemuž strany místo daly, že spravedlivý mezník. A naproti tomu mezníku jest dědina Polednova a z druhé strany Černických po pravé ruce, a podle té dědiny vedl nahoru po mezi na kteréž na znamení hromádky kamení leží. A vedl až přes cestu, kdež velká hromada kamení jest a oznámil, že tu pravé meze jest. Při čemž v prvej(?) vedouc(?) v přítomnosti p. purkrabí, strana jest neodpírala. Po hlavách stála chvůje velká, okolo ní kamení, hranice byla, na ní kříže na čtvero(?). Odtud vedly cesty nahoru k Plzenci k Ostré

Juxta: Ostrá Hůrka vide supra 72.

Hůrce. A přivedl proti půl Ostré Hůrce vdole na zákop, na kterýž prvý(?) v přítomnosti p. purkrabí vedeno(?) bylo. A odtud nahoru vedlo po Hůrce k druhému zákopu, okolo kteréhož něco kamení. Výš třetí zákop, nad kterýmž velký kámen leží. A na té Hůrce kudy vedl jest vysekáno dubí mlází. Přes to přivedl na zákop mezi dubím mlázím. A přes tu Hůrku vedl až pod Hůrku na zákop, kterýž leží proti prostřed Hůrky, a na tím zákopem stojí hloh a pařez dubový. A odtud přes cestu opět přivedl na zákop po mezi veda. Přivedl odtud na třetí zákop od Hůrky vedle choje též do hromady kamení vedle,

Sken 335, fol. 238v tužkou, 187v původní

(foto 5519)

který jest zákop v Musičkách. A odtud po mezi na které kámen jest přivedl až k cestě, kteráž jde k Andrejškám. Ukázal místo, kde jest byl mezník, kterýž byl vykopán v přítomnosti, když p. purkrabí veden byl. Kterýž kámen za vrchkní(?) hranatý ještě se nachází nedaleko od toho místa, na kterémž místě ještě některý kámen leží. Odtud opět na jeden mezník přivedl, kdež p. purkrabí veden byl, chtěli jej vykopati a on nedal a promluvil, že jest napřed prvý jeden, že není potřebí. Přivedl opět na hromadu kamení vedly polednova (?Polednova) nyní jest posekán les.

It. pod hromadou kamení jest chvůje a na ní hranice zarostlá, toho času udělána byla, když p. purkrabí veden byl. Odtud opět nevelmi daleko dvě chvůje, jedna proti druhé, též hranicemi znamenány.

It. přivedl opět na hranici, pod kterouž dva kameny leží. Chvůje lizovaná, pod ní kámen. Odtud přivedl na nárožní kameny nad dědinou Víta Dudkovic, kterouž má od Skřety, z druhé strany Polednova lesu. A od té hromady kamení vedl po mezi, po pravé ruce jest les. Oznámili Černičtí, že jest od Staroplzeneckých sekáno v tom lese. Martin řezník, který má skrzeto vou(?) a někteří jiní ...

It. potom přivedl na zákop na kterémž mezník jest, slove hranice. A prve když p. purkrabí veden byl, že tu se zastavili Černičtí, kteří vedli. Odtud

Sken 336, fol. 239 tužkou, 188 původní

(foto 5520)

vedl po mezi až na hromadu kamení proti lesu, který drží Kudliče(?) vedle Matesa z Černic. Potom pod struhou dolů do lesa Matesova.

Při tom byli z města Pavel Berounský, Jan Kulhánek, Jakub Kavka, Matěj Voldech(?), Bartho: Tomáškovice, Jan Forhanzl(?), Pavel Doudleb, Jan Spiczale, Bartl řezník, Bartoš pekař, Jan Purkrábek, Jan Šumar.

Z lidí poddaných:

Černičtí: Bárta starý, Petr Mráz, Mates, Fencel, Fryček, Prydl, Vaněk kovář, Andres Gen(?), Kub, Nykl na Filipovu, Jakub Špaček, Martin Šaustar, Martin Šilhavý, Jíra Soukup, Poik(?) na Bendově, Jan Mudrlant podruh.

Koterovští: Jiří Šafář, Hons Schneider, Matěj Žalud, Vaněk Březda, Jan Pavlovic, Vaněk Rypl, Havel Žezhule, Šimon syn starého (sic!), Jíra Racek, Hanzalík starý, Jan Jeníka zeť.

Radobyčičtí: Martin Rys, Jan Budík, Matouš(?) Blažek, Šimon Hlaváček, Jíra syn mlynářů, Petr sedlák, Filip Kus.

Sken 337, fol. 239v tužkou, 188v původní

(foto 5521)

Útušičtí:

Matouš Bouček, Kašpar Trksa, Bláha Skála, Vondra, Linhart, Petr Pavlovic, Duchek, Jíra Soukup.

Druhý výchoz byl v táž místa feria tertia post corporis Christi **(6.6. 1553)**

a toho dne ukazoval Bárta meze toho rybníčku pod sv. Blažejem, že půl hráze jest Staroplzeneckých s průhonem a druhá polovice k rybníčku k rychtě.

dále dlouhý latinský text.

Meze pod Radyní **mezní soud**

a proti toho všeho což se na onen čas před pánem purkrabí menším mluvilo a až do vzetí naučeno(?) o to z plného soudu zemského zavřelo.

Vedle té při kteráž jest vznikla mezi uroz.

Juxta: Supra di ?? fol. 3

Sken 338, fol. 240 tužkou, 189 původní

(foto 5522)

panem pánem Adamem ze Šternberka na Zelené Hoře původem z jedné a moudrými a opatrnými purkmistrem a radou, staršími obecními i vší obcí města Nového Plzně obesanými z strany druhé o meze a hranice u zámku Radyně u Starého Plzně a u vsi Losiné.

Kdež pak svědkové pana Adama z Šternberka původu úřad purkrabství pražského vedli za hrobem na průhon jich býti právě to, ukazujíc co jest do průhonu od Koterovských přeoráno, a že tu dědinu drží Koterovští pod plat, k Starému Plzenci, a z druhé strany průhonu po levé ruce všecko že k Plzenci náleží, a průhon že jest společný, a ten průhon že jsou předešle k napajedlům oni Koterovští a Černičtí dobytek hnávali. Dále tím průhonem podle dědin nahoru jdouc přišli k kamenu a z druhé strany k zákopu pravíc, že ten kámen a zákop dělí průhon od dědin, a že ty dědiny z obou stran průhonu jsou k Radyni a plat že z nich Černičtí platí do Plzně, tomu Černičtí odpírajíc pravili, že což leží po levé straně až do dědiny orné a do meze, kteréž pokázati chtějí, jsou jich grunty dědičné a z nich do Plzně platí, též i po pravé ruce přivedši nahoru na rovinu a hnuvši se k Ostré Hůrce proti rokli na cestu vždy tím průhonem mezi dědinami černic-

Sken 339, fol. 240v tužkou, 189v původní

(foto 5523)

kými pravíc, že ty dědiny po obě straně, oni Černičtí, od Radyně pod plat drží, čemuž Černičtí místa jsou nedali, pravíc ty všecky jich dědičné býti k Plzni slušející chtějí ukázati, pokudž kterého díly jdou. I přivedši k námětkům kamenným pravice, že ty námětky a ten hrbek dělí jich Plzeňských dědiny od dědin černických, kteréž pod plat od Radyně drží, tomu též Černičtí odepřeli pravíc, že jsou to námětky z jich vlastních dědin, a že jsou jich grunty z obou stran, dovedše nahoru pod Ostrou Hůrku ukazujíc zákopy, pokládajíc je za mezníky a po pravé ruce dolův že jest díl Hračovský pod plat k Plzenci a po levé všecko Plzeňských. Ale tomu na odpor Černičtí pravili, že ne ty zákopy, než půl Ostré Hůrky že dělí a o tom dílu Hračovském že jsou nikdá nic neslyšeli. Dále vedouc podle cesty, kteráž z Černic do Plzně jde k hlavám, i šli přes cestu v tu stranu k Losiné, mimo hrušku s křížem nahoru hrbkem k státe chvoji pravíc, že ta chvoje stála jest na hranici, a na ní že jest znamení mezní bylo. Dále přes cestu k Borový(?) z hůry všedše nalevo k vrchu vedle cesty k námětom a skladům kamenným proti rybníku plzeňskému. Dále šli dolův napravo odtudž, zase nalevo k vrchu

Sken 340, fol. 241 tužkou, 190 původní

(foto 5524)

k námětkům přes role a přes cestu k zákopu u samé cesty, pravíc, že jest to pravá mez. A což po pravé ruce leží, to Černičtí pod plat že drží, a což po levé k Plzenci náleží, ježto svědkové pánův plzeňských tomu místo dali, že ta zákopa dělí grunty černické od gruntů plzeňských, ale aby oni ty grunty od Radyni pod plat držeti měli, tomu že odpírají. Dále od zákopy vedli pravou mezí, kteréž jest místo dáno, až k samé cestě, kteráž od Radyně k Černicím běží, hnuvši se nalevo přes příční cestu zatočivši jsa. A šli zase až k čihadlu obvedše dvoje honky, kteréž náležejí k Plzenci, čemuž místo od Plzeňských dáno, než čihadlo a co po levé ruce leží, že k Černicím sluší, ale Plzeňští pravili že jest Losinských a že sluší k Radyni pod plat. Vedši maně(?) dolův až na silnici od Losiné k Plzni ukazujíc na hrušku a pravíc, že od té hrušky počnouc Losinští z těch dědin plat platí do Černic a Černičtí zase z týchž dědin do Plzně. A takže ty dědiny slušejí k Radyni zámku a přes ty dědiny že jsou oni Plzeňští strouhu do rybníka svého udělali, nemajíc toho učiniti. A tak pravíce, kudy jsou koli vedli a ukazovali počnouc od průhonu za hrobem až k čihadlu že jsou gruntové po obě straně k zámku Radyni příslušející. A kteréž leží po pravé ruce, že drží Koterovští a Černičtí pod plat, kterýž nosí do Plzně, a co po levé, že oni Plzeňští drží, žádajíc při tom zachování býti.

Sken 341, fol. 241v tužkou, 190v původní

(foto 5525)

Ale Černičtí tomu odpírali pravíc, že jsou ty dědiny jich, a jim Losinským že jsou je pod plat pustili, kteří jim podnes platí. Kdež pak druhého dne svědkové pánův Plzeňských po svých

Juxta: vedení Plzeňských od zákopův z průhonu

mezech a co vedli začavše nad hrobem od zákopův a průhonu až na keř dubový a habrový podle dědiny orné pravice, že jdou jim to staří lidé z Plzně na vejvodích(?) oznamovali a ukazovali, což leží po pravé ruce že všecko k Černicím do Plzně náleží, a co po levé že k Starému Plzenci. Ale Koterovští že ty dědiny po levé ruce jsou vykoupili a plat z nich dávají do Plzně a též průhonu že jim nikdá nebylo hájeno. Odtud podle dědiny vedli k kamenu pravice jej mezníkem býti. Dále šli přes strouhu okolo dědiny udělané až k námětkům u kříže jalovcového. Odtud hnuvši se k městečku Plzenci šli přes role pravíc, že jsou tu Koterovští mezí přivoral. Došedše k pravému úhlu pravili všecko po pravé ruce k Černicím náležeti. A po levé k městečku Plzenci. Odtud šli k cestě

kteráž běží k Plzni ukazujíc kámen a pravíc jej mezníkem býti. Přešedši cestu šli nahoru k Ostré Hůrce námětky mimo tři veliké kameny až k zákopu pod Ostrou Hůrkou, vždy pravíc, že ty námětky, kameny a zákopy jsou pravé meze, dělíce grundy černické od plzeňských. Ale tomu svědkové pána Adamovi

Sken 342, fol. 242 tužkou, 191 původní

(foto 5526)

místa nedali pravíc, že se žádného znamení pod tím kamením nenachází aby mezníky býti měly. A ta že zákopa není než studánka z kteréž jsou vodu ptákům brávali když jsou na Vostře hoře (tj. Ostrá Hůrka?) číhali. A nevedou přes jich díly, kteréž jsou orávali. Odtud šli přes Ostrou Hůrku pravým prostředkem k zákopi blízko od zákop kudy jsou páně z Šternberka svědkové vedle oznamujíc že jsou až potud těch gruntův lovy, pastvami, dříví roubením užívali bez překážky, čemuž Plzeňští odpírajíc pravili, že jsou ty jich obce a v tom místě že jsou jim Plzeňským loviti hájili, dříví sekati nedali. Odtud šli k druhé zákopě a dále po zřetelné mezi až k námětkům a velikým hromadám kamenným, jmenujíc to na Měsíčkách. Odtud k hlavám záhoním a námětkům až kterýmž včera Staro Plzeňští též vedli. A davši se nahoru šli opět k námětkům a k hlavám záhonním, pak po mezi malé podobné záhonu až k zákopu u cesty, odtud k kamenu pravíc jej mezním býti. A šli průhonem dolův k námětkům hnuvši se nalevo přes rokli a přes cestu k tomu zákopu, kterému včera místo dáno že jest mezní zákop. Pak tou mezi šli předse až k těm dvojím honcům(?). I dali se nalevo k zámku. Šli k hůře pravíc té půl Hůrky po pravé ruce k Černicím náležeti. I přišli na cestu starou zarostlou podle pohánění. I šli dolů

Sken 343, fol. 242v tužkou, 191v původní

(foto 5527)

tou starou cestou až na tu cestu, kteráž jde k Losiné k Plzni a pravice, že až potud co jsou obvedli, všecko k Černicím do Plzně po pravé ruce že náleží a po levé k Radyni neb k Plzenci. Ale tomu všemu vedení od svědkův páně z Šternberka místo dáno není, krom od zákopy posledního k těm dvom honcům a pravice, že jsou přes jich Plzeňských vlastní grundy a díly vedli, kterých jsou vždycky v držení byli a žádný jim v to nikdy nesahal a takových námětkův že se mnoho v těch místech najde, ježto jsou je z rolí svých nametali, vždy na tom stojíce. Kudy jsou koli vedli, že jsou to gruntové z obou stran královské k Radyni náležící a oni Černičtí že z nich platí do Plzně a to že ukázati chtějí, kde ony gruntové královští od gruntův Plzeňských se dělí. I šli svědkové páně z Šternberka cestou od Losiné až k strouze, kteráž jde do rybníka Plzeňských jmenujíc tu strouhu potokem a tak pravíc, že ten potok kterýž se nad rybníkem počíná a jde skrze rybník až kudy do řeky u Koterova padá, dělí Království od gruntův Plzeňských a z těch gruntův až nahoru pod Ostrou Hůrkou, a kudy jsou vedli, že Černičtí plat dávají do Plzně, a tomu páni plzeňští odpírajíc pravili, že jsou ty gruntové již dědiční té vsi Černicím příslušející, a že pán z Šternberka ani poddaní páně předešle k níž jsou o též různici přátelské jednání a výchoze nemalé o to jsou se na to až po potok netáhli, až to potok

Sken 344, fol. 243 tužkou, 192 původní

(foto 5528)

není než strouha, která jest pro potřebu rybníku udělána. Proti tomu pán z Šternberka pověděl, že jest to věc nepodobná, aby ke vsi Černicím tak mnoho dědin a gruntův náležeti mělo a k zámku Radyni tak málo, ježto kdyby to zámku odjato býti mělo, že by žádného prostranství ani panství k zámku neměli. Kdež pak po zasazení soudu zahájeného podle práva mezního osazeného pan Adame z Šternberka pověděl, že toto mezování z toho jest přišlo, kdyby jsou lidé pánův plzeňských těch gruntův, kteréž od Radyně pod plat drží a kteréž jsou nyní obvedeny, nechtěli zase postoupiti, než za své grundy dědičné je mítí chtěli. I z té příčiny musel jest pana purkrabí nato vyžádati, ježto se to již z svědkův, kteréž přečísti dal i z jich obvedení to dostatečně provozuje a nachází, že Černičtí i Koterovští královské grundy od Radyně až po potok, který jest pravá mez, dělíci grundy jich od gruntův královských pod plat drží, kterýžto plat do Starého Plzně nosí, ježto z toho jest znáti, že ty grundy k Radyni slušejí, žádají, poněvadž k nim spravedlnost má na místě královském, aby pánu zase postoupeny byly a platu toho aby více nedávali, neb by pán nerad, aby při tom království tomu co ujato k újmě J. M. královské mělo býti. Proti tomu od pánův plzeňských skrze Jeronýma z Hrobčic po přečtení obeslání jest pověděno,

Sken 345, fol. 243v tužkou, 192v původní

(foto 5529)

že se z svědomí, kteréž čteno, nenachází, aby co k újmě mezím a mezníkům pravým, kteréž jsou svědkové pánův Plzeňských pokázali, svědčili, než toliko vysvědčují o plat, kterýžby z gruntův a dědin do Plzně platiti měli, ježto o to na tento čas žádné pře není, ani se obeslání na to vztahuje, a také na to odpovídati nechtějí, neb vědí dobře, kde a jakým pořadem o grundy a platy souditi mají. Než vztahuje se obeslání na meze a hranice spravedlivé, kteréž jedny grundy od druhých dělíti mají, ježto svědkové pana z Šternberka žádných takových jiných mezí ani mezníků a hranic jsou neukázali, než vedli na průhon, o čemž obeslání není. Jedni pak svědci že jsou jiné ty meze ukazovali otcové a starší jich a jiní že jsou to od nich slyšeli, ježto takové svědomí jim Plzeňským ke škodě není. Poněvadž se to neukazuje, aby kdy podle práva na ty meze vycházeli, ani aby na ně od obce společně byli vyslaní, než sami sobě pro svůj užitek grundy cizí přisvědčují. A také jsou se sami v tom vedení včera srovnati nemohli, nevědouce kudy vésti. Také svědci že by grundy královské až k potoku jíti měly, ježto jsou žádného takového potoku neukazují, než toliko strouhu, kteráž jest pro potřebu rybníku udělána, a tak jsou na grundy jich Plzeňských dědičné, kterýchž jsou od osmdesáti let pastvami i jiným užívali a jich v držení byli, vedli. Na to své svědky ještě dali. Při tom pověděno, že svědkové tito tak jakž se též svědomí

Juxta: Svědkové Plzeňských čtení

Sken 346, fol. 244 tužkou, 193 původní**(foto 5530)**

jich nachází, mnohým jinačejší meze a mezníky ukázali jsou, nežli páně. V tom se jich několik srovnajíce, kde jest počátek těch mezí, jak a kudy jdou, i jména těch míst jmenují, a tudy jsou i vedli, ježto se jim zdá, že toho užítí mají, neb i jiní svědkové v svém svědomí to doličují a tvrdí, že jsou těch gruntův až po ta meze všelijak užívali bez překážky, a několiknásob léta zemská prodrželi, přitom žádajíce zůstavení býti, neb jináč že museli by o své dědictví a starodávné držení užívání přijíti. Dále pověděti dali, že jsou pohnali Jiříka z Kokořova o postavení člověka jeho, kteréhož jim nepostavil, žádajíce o pokutu za opatření.

Zase proti tomu pan Adam pověděl, aby se na tom páni plzeňští nemýlili, poněvadž v obeslání stojí, oč jest mezi námi rozepře, ježto o to o všechno což jest obvedeno, s nimi jsem vždycky činiti měl, a tak jsou povinni k tomu ke všemu odpovídati. Což se svědkův dotýče, ty mně nic ke škodě nejsou, poněvadž se jich svědomí s svědomým nesrovnává. Neb Bárta z Černic vůdce jich seznává, že jsou ty dědiny Koterovští ode mě vykoupili, ježto to pravda není, neb jest jak živ žádný nic ode mě nekoupil. Druzí svědčí, že mezníky ukázati chce. Toho se též nenašlo, neb jsou žádného mezníku neukázali, než prosté kameny a ač někteří o užívání svědčí, ale poněvadž jsou to grundy královské, mohli-li jsou oni sobě těmi nesvobodnými pastvami

Sken 347, fol. 244v tužkou, 193v původní**(foto 5531)**

neb lovy užíváním přivlastňovati, to buď při rozvážení, neb království žádné se promlčeti nemůž. A poněvadž sami vyznávají, že platí do Starého Plzně plat z dědin nejmenujíc z kterých, ježto já pravím, že z těch ze všech kteréž jsou obvedené platí, na kteréž se spravedlivě táhnu, aby mi postoupeny byly a oni aby od nich pustili. Neb předkové moji těch dědin a gruntův královských jsouc užívali, je drželi a lidé pánův plzeňských od nich jsou je najímali a z nich platili a platí. Nato registra důchodní i ceduli řezanou neb smlouvu o týž plat učiněnou pokázal. Podle kteréžto smlouvy praví, že by jim ihned ty dědiny vypověděti mohl, až po potok. A po ten potok jest praví mez, na to ukázal výpověď mezi farářem staroplzeneckým a rybáři učiněnou. Dále mluvě, že ti svědkové jsou obyvateli plzeňští sami sobě přisvědčující, a když o to s nimi místo vezmu a k svým gruntům zase přijdu, chci k nim o pokutu přikročiti. Poněvadž jsou dále v grundy královské sahali, nežli jim náleželo. Zase od pánův plzeňských pověděno (co se svědomí Bárty dotýče, ten podle sprostosti své svědčí, ale můž tomu rozumí ne býti), že jsou ty dědiny vykoupili od předkův páně za pánův Kořenských. A tak nic jiného, než samý plat z těch dědin do Plzně náleží. Co se postoupení gruntův dotýče, té žádosti pán purkrabí k sobě nepřijmež, neb ta věc ku právu meznímu nenáleží. A co se smlouvy dotčené a cedula řezané, té se místo

Sken 348, fol. 245 tužkou, 194 původní**(foto 5532)**

nedává, neb se vztahuje na purkmistra a radu, že jsou jí učinili, ježto jsou oni bez vůle obce v nic se zavazovati nemohli. Však nebude-li též smlouvě se dosti dáti, můž pán o to starou radu viniti. A také se táž smlouva nevztahuje na žádné meze, než na samý plat, o čěž soud není, než jest soud o meze a hranice, kteréž jsou dostatečně provedli a pokázali, žádajíce při nich zůstavení býti. Zase pan Adam pověděl: Poněvadž se ten plat tak podle té smlouvy až posavad platil a platí, jest z toho znáti, že obec o tom vědomost jest míti musila. Co se odkoupení gruntův dotýče, páni Kořenští ani žádný jiný nemohl jest jich od království bez vůle vrchních pánův odprodávati. Při tom při všem za spravedlivé opatření žádaje.

(Jiným písmem): Mezi těmi svědky, o nichž se napřed zmínka děje, s kterýmiž se také pan purkrabě menší k úřadu svému navrátil, nepochybně také byl Ondřej Nohovec z Dolejší Lukavice, rodilý z Letkova, kterýžto v sobotu po sv. Vítu léta **1565 (16. 6.)** složil o těchto mezích a jiných věcech paměť takovou:

Pamatuji bavorskou vojnu a tehdaž jsem husy pásal, když na ní jeli, bylo ve žni(?)mi(?)VI?) zim(?) (6 let?). Pamatuji já pana Mikuláše Letkovského, když Letkov držel.

Sken 349, fol. 245v tužkou, 194v původní**(foto 5533)**

Také pamatuji p. Petra Ebrzvína, který držel Koterov. Že v těch ve všech vesnicích, v Koterově, Černicích a Letkově pivo svobodně šenkovali a z města Plzně brali a nikdy žádné překážky jim nikdo nečinil. A tu se naši starší také rodili. Držím, že jest na půl druhého sta let, jak jsou tu starší naši byli, a my jsme od nich neslýchali, aby kdo tu piva v těch vesnicích šenkovati hájil.

Já pamatuji pána štáhlavského starého na Štáhlavech, a v Sedlci pana Bezdiecha(tj. Bozděch), a na Radyni pamatuji pana Racka hejtmána a pana Staňka na Ejpovicích, a žádný ten z pánův o ty šenky nic neříkal. A pamatuji, když pouť byla u sv. Blažeje u Starého Plzně, že jsou tu vždycky z několik sudův šenkovali v těch kuchyních. Druhdy tři čtyři sudy mívali, jináč víc nežli nyníčko. A pamatuji pana kancléře na Zelené Hoře tlustý pán(?) byl, a byl děd těchto pánův z Šternberka, a žádný nic neříkal o to.

It. pamatuji, když jsem pachole byl a sloužil jsem u nebožce Blažeje v Radobyčicích, když tehdaž pan kancléř Radyni držel, a těchto pánův z Šternberku děd, že jsme pánům plzeňským

Sken 350, fol. 246 tužkou, 195 původní**(foto 5534)**

v těch lesích nad rybníkem v těch chvojinách zajíce honívali, pokud Černičtí vědí, a taky žádný nám nehájil ani žádná slova neříkal.

Prokop z Dolan poustevník u sv. Blažeje rodil se v Černicích: Pamatuji bavorskou vojnu, byl jsem ve dvanácti létech. Pamatuji, že v Černicích vždycky šenkovali a piva z Plzně brali z toho města, a kdy jsem již vyrostl, pamatuji také, že jsou šenkovali nebožtík Hlaváč v Koterově. A sloužil jsem potom také v Letkově, tu šenkoval nějaký Samík a nebránil nikdy žádný. A pamatuji také, když posvícení bývalo u sv. Blažeje, leží od Starého Plzně asi dvoje hony, že tu velmi silno bývalo a šenkovali tu. Že mívali druhdy XII větelův(?) piva z města a druhdy mívali víc, a tu kuchyně bývaly druhdy na XII neb na XIII. A žádný nikdy nic neříkal. A tu také stav: plzeňský na pivo chodili, kdy chodili ke mši k sv. Blažej.

Pamatuji také nějakého pana Racka hejtmána na Radyni, a také nějakého Kuli ze Starého Plzně, že byl tu na Radyni, a my jsme honili zajíce pánům Plzeňským v těch lesích

Sken 351, fol. 246v tužkou, 195v původní

(foto 5534)

Tu nad rybníkem, a pokud jsou meze Plzeňských proti Losiny jako Matěj z Černic dobře ty meze ví, jako jsme byli jednou na nich, jako je nebožtík starý Barta vedl a nikde nad žádný nic neříkal po ty lovy a nebožtík pan Hazuka a p. Stachota ti nám vozívali k rybníku za Černic pivo. A chtěli, kdy jsme na tom lovu byli a byl nějaký Hebrzi starý, to byl hajným, že tu lesy prodával, když páni vykazali. A tu týž Hebrzi ukazoval pokud jest pánů plzeňských, pokud jsme měli honiti.

Matěj z Černic rodilý stáří okolo C (100) let Havel(?) Bušovic též rodilý odtud. A tak staří Jíra(?) na Bartovu a Jan Kuhánkovic týž všichni a Zenlašta(?) nejstarší, že jak živí pamatují ještě před válkou, kdy se sedláci zdvihli, že tu v Černicích svobodní piva plzeňská bez překážky šenkovali a žádný o to nikdy nic neříkal. A že to slyšali od svých starších jak ta ves na místě, že tu šenkovali a že tu krčma byla připsaná a svobodná.

Bílek rodilý z Ledkova, Václav na Platenkovi(?), Matějek, Matouš Hřích(?), ti všichni pa-

Sken 352, fol. 247 tužkou, 196 původní

(foto 5602)

matují, že v Letkově šenkovali, pokudž u nich paměť se snáší. Jakožto Bílek jsa tu rodilý. I od děda svého slyšal, a Matějek jsa v tom kraji od čtyřiceti let, totéž pamatuje, a jiní pokudž jsou v též vsi, že šenkovali, komuž páni přáli. A sousedé se o to snášeli bez všelike překážky každého člověka a posavad se šenkuje.

Haec ex charta manu ... sumarii scripta I(?) in suo loco deposita.

A takové poznamenání proto se stalo, že tehdy p. Jiří Kokořovec a na Štáhlavech dopisoval se o zastavení takových šenkův pokládaje je býti na škodu gruntův svých a proti zřízení zemskému býti.

Meze koterovské a černické

1598

A 1598 feria IIII post Nicodemi (3.6.)

když se předtím pan Karel Kokořovec z Kokořova a na Štáhlavech s úřadem města Plzně na tom snášel, aby ty odporové nadepsání mohli k spokojení z obou stran přijíti, opět pro snazší týchž(?) mezi vykazání a jiná nedorozumění, byli jsou z Plzně na ten výchoz vyslaní Šebestián Pechovský z Turnštejna primas, M. Tomáš Zelender z Prošovic, Jiřík Bavorovský, M. Jan Kleo z Roudné, Václav Šedivec z konšel, M. Šimon Plachý z Třebnice písař radní kterýž toto i nadepsané věci rukou svou znamenal, Jan Bakalář a Bartoloměj Stehlík z starších obecních,

Sken 353, fol. 247v tužkou, 196v původní

(foto 5603)

kdež předkem lidé poddaní naši ze vsi Koterova a zvláště mezi nimi nejstarší přítomný jsouc Petr Hanzalík. Začátek ukazování týchž mezi učinilo za Koterovem při starém zarostlém průhonu, o kterémž se ta zpráva činila. Že ním od starodávna od Prahy voly uherské hnávali. Odtud vedli týmž průhonem oznamujíc, že tu někdy zákop byl, v kterémž svědkům povinnost v přítomnosti p. purkrabí činili. Podle dědin těch, z nichž oni platí do Plzně, až k jalovci, kdež se dědiny ty začínají, z kterýchž také Černičtí do Plzně platu dávají. Od toho jalovce nahoru přes cestu od Plzně běžící k chvojíčku, ukazujíc nad tou cestou meze asi 15 kročejův od ní. Z kteréhožto místa obrátili se nahoru k Ostré Hůrce podle cesty jdouce, až k zákopu pod Hůrkou, kdež někdy lípa stála. A týž zákop Černičtí a mezi ním Fait krčmář pravili pravou mezi býti (Nota o Ostré Hůrce jsou svědomí zavedené a složené in sua(?) rubrica v kanceláři, kdež na depositorum stojí meze rozličné). Z kteréhožto místa šli nahoru vprostřed Hůrky Ostré pravíce, že z levé strany jest Staroplzeneckých a z pravé dědiny jejich z kterýchž oni od starodávna plat do Plzně dávají a že pravé meze na Ostré Hůrce jsou pravili, že jsou to slyšali od Starého Mate, a on že

Sken 354, fol. 248 tužkou, 197 původní

(foto 5604)

jest je tudy s starým Bendou vodíval. Z Ostrou Hůrkou ukázali zákop neb jámu, kdež někdy loh stál, potom dále kámen za mezi u chvoje ležící. Odtud skrz porostliny průseky vedli k hromadě kamení až k místu, kteréž slove Měsícně(?) (Mešnice?). Od toho kamení uhnuli se dolů po námětkách vedouce až do zákopu, od toho opět k jednomu kameni jako Měsícem, kdež několik Vepřek zedník kříž na něm vysekal, kteréž leží při cestě z Andrejšek běžící. Od toho kamene k námětkám, od námětkův nahoru k místu soudnému, tu kdež chvůje v hromadě kamení s'atá spatřena jest. Odtud přidše nahoru v Soudným, kde též bříza stará pod'atá ležela. A to místo proto Soudné že slove, že Černičtí o to se s Staroplzeneckými táhnou, a kdo co za starodávna v tom místě dříví pobratí mohl, to že sobě přivlastnil. A že z téhož dříví jedna chalupa ve vsi Radobyčicích vystavena býti se nachází. Od té břízy šli

mimo dědinu, kterou těží Martin z Starého Plzeňce, pravíce, že naší býti. Mimo ní přišli k druhé dědině, kterouž Průcha z Plzeňce drží a podle neb mimo ní šli upřímo k cestě a přes cestu tu vedli na jeden kámen, na němž někdy pardus měl Vít jinak Fajt krčmář z Černic. Od něho šli dolů při cestě (kdež někdy p. Kokořovec dal Černickým průhon zaplésti a oni jej roztrhali), vedouce až k porostlinám dvoru Matesovského, mimo ní šli nahoru k **Mochuře** až do osiky, na kterou někdy Mates vodil. Od ní k námětkům, potom k tomu místu, kde dub Kunez(sic!) z Černic stál,

Sken 355, fol. 248v tužkou, 197v původní

(foto 5605)

vohybou šli až k samé Mochuři, pravíce jí polovici naší býti a druhou polovici Staroplzeňeckých. Přes ní jdouce přišli k jalovci(?), kdež kameny jsou, od něho dolův po námětkách podle travní cesty, kterou se z Plzeňce do Losiné jezdí, až k tomu místu, kdež se strouhy nimiž se voda dolů pro rybník vede. Začínajíc podle týchž struh šli až dolů k silnici.

Tyto dědiny když se od vyslaných osob povahovalo toto velice na pochybnosti bylo. Předkem nachází se v napřed psaném procesu, že Plzeňští před panem purkrabí ty dědiny o kterýchž Koterovští a Černičtí plat do Plzeňce dávají, své vlastní a dědičné býti pravili. Jak to se dobře srovnati(?) může, aby majíce na nich dědičnost, takovým platem na císařské grunty povinni býti měli? Druhé, že pod Ostrou Hůrkou mezi těmi dědinami, kteréž Černičtí pod plat drží, někteří z Starého Plzeňce kus dědiny své mají. I pokudž tehda Ostrá Hůrka mezi a hranicí jest, jak to býti může, aby za mezi cizí grunty býti měly?

Juxta: Vidi sup(?), že pod mezí na Hůrce cihly uhli ?? jsou.

Po též(?) pokudž se mohou(?) slušně(?) Ostrá Hůrka za mezi býti má.

Těžeji(?) to bylo a jest srovnati.

It. Černičtí také i tu povinnost na sobě mají, že netoliko z sebe samých plat vykazují(?), ale také ještě tu práci podnikají, že Staroplzeňeckým k ruce, aneb pánu jejich, plat od Losinských přijímali, o to nic již(?) jiný(?) upomínací(?) svěst(?) a podle svého také jejich odpozovati(?) musejí pravíce toho oběho býti 2 kopy 12 gr. míš. A jestliže tehdy tu vlastnost a dědičnost mají, proč takovou služebností zavázáni jsou. **Hic lote(?) non anno(?) sod ocdeto(?)** neb kterak by asi to jedno s druhým státi mohlo. **Reconcitatio(?)** nalezena býti nemohla, nic však při témž uvažování práva sprasti(?) obecní neujímajíc.

Plura ink(?) supra fol. 200.

Sken 356, fol. 249 tužkou, 198 původní

(foto 5606)

Tůně u Chrástu.

1550

Léta božího 1550 v úterý po Nanebevstoupení páně Kristova (13.5.) Nanebevstoupení bylo ve čtvrtek –tj. 15.5.)

stala se jest smlouva dobrovolná celá a dokonalá: námi Humprechtem z Hrádku a na Řenči a Smilem Nebílovským z Drahobuzi, a to mezi moudrými a opatrnými pány purkmistrem a radou i vsí obcí města Plzně z jedné, a pány purkmistrem a radou města Rokycan jakožto držiteli vsi Nadryb, i také poručníky od J. M. královské kláštera tu v Rokycanech, od nichžto k té smlouvě do Plzně vysláni byli pan Ambrož Aunor(?), Vít Kohout a Vavřinec Dumit, z strany druhé o níže psané artikuly: Kdy jest rozdíl mezi již psanými stranami byl o krčmu ve vsi Ejpovicích: a Plzeňští výpisem z desk zemských, že tu krčmu jich s tvrzí a jiným příslušenstvím, jakž též výpis zní(?), prodána jest od pánův Točnickův. Tudíž lidmi starými a hodnověrnými, pokudž lidská paměť býti může, prokázali, že vždycky držitel tvrze tu v Ejpovicích krčmu jest v panství svém měl a jiných pánův lidé v též vsi nesměli jsou žádných piv bez vůle a povolení držitele tvrze šenkovati. A protož tak smlouveno jest, že táž krčma ve vsi Ejpovicích podle zápisu dskami a takového lidmi starými prokázání (neb oni Rokycanskští na odpor toho nic jsou neprokázali) při nich Plzeňských zůstává a zůstatí má nyní i na časy budoucí.

Sken 357, fol. 249v tužkou, 198v původní

(foto 5607)

It. jakož také rozdíl mezi svrchu psanými stranami byl o tůni, do kteréž voda z řeky Habrovské vystupuje do luk a gruntův Plzeňských ke vsi jich Chrástu příslušejících, takže oba břehy i dno též tůně jich Plzeňských vlastní jest, kteréž oni užívati mají a mohou jako své vlastní. Však dle dobrého přátelství a sousedství mezi stranami páni Plzeňští ne z povinnosti, než na přímluvu nás výše jmenovaných smlouvcí a žádosti pánův Rokycanských k tomu jsou povolili, že jim Rokycanským přáteli chtějí, aby jednou do roka, a to konečně mezi masopustní nedělí a třetí nedělí po Veliké noci, v tom času v též tůni sobě lovití mohli. Však kdyby to před sebou měli, aby rychtáři chrátskému, anebo kdož by na místě rychtáře byl, věděti dali a on při tom býti mohl, aby oni Rokycanskští dva vlašce(?) hned jeden po druhém v též tůni učinili, a více nic, a to dotud toliko, dokudžby oni Rokycanskští v poručenství týchž gruntův klášterských byli a déle nic. A proti tomu Plzeňští svobodu míti mají po řece Rokycanské neb kláštera rokycanského lodí připlaviti k své svrchu dotčené tůni kolikrátkoli by se jim vidělo a toho potřebovali.

It. jakož jsou lidé Nadrybští v řece své, kteréžto řeky jeden břeh Plzeňských jest, ke vsi Chrástu příslušející, slaup udělali, která jest ke škodě týmž gruntům té vsi Chrástu byla, jakž očitě spatřili jsme, kteréž škody tak tam slupy i jinak v lesích k též slupi od Nadrybských učiněné od Plzeňští nemile sobě ztěžovali, však na přímluvu naší to všecko jsou

Sken 358, fol. 250 tužkou, 199 původní

(foto 5608)

prominuli, aby Rokycanští vždy od nich přátelství poznati mohli. Však pro vyvarování dalších škod a mezi stranami o to rozdílu takto smluveno jest: Že oni Nadrybští touž slup konečně do svatého Jana Křtitele Božího nejprv příštího ven z řeky vyndati a vyvrci mají od největšího a nejmenšího kůlu, a kamení všecka k též slupi snešená, ven zase vyvrci mají, aby voda svůj tok svobodný míti mohla bez škody břehům a chrátských gruntův a lidí pánův Plzeňských. Poněvď jsou tudy prv brodu užívali, aby ještě mohli užítí. Pakliby bezelstně pro velikou vodu v již psaném času toho učiniti nemohli, ale jakž nejprv voda opadne, ničímž se nezastírajíc, to vyprázdniti mají. A když by ta slup, jak se nahoře píše ovšem vyvezena a kterého dne býti měla, mají páni Rokycanští pánům Plzeňským věděti dáti, aby k tomu vyslali, že se tomu všemu podle této smlouvy skutečně dosti stalo, to spatřiti mohli.

Sken 359, fol. 250v tužkou, 199v původní

Prázdné

Sken 360, fol. 251 tužkou, 200 původní

(foto 5609)

Šternberských mezí supplementum jichžto rubrika napřed fol. 186 se nachází.

1536

Nebo když Plzeňští s J. M. panem Adamem z Šternberka na Zelené Hoře od pana Jana Byšického z Byšic a na Sv. Poli, toho času purkrabí Hradu pražského pro ty meze u Starého Plzeňce u zámku Radyně a u vsi Losiné k úterý den sv. Petra v okovech léta XXXVI (**připsáno tužkou 1536?**) (**1. 8.**) a potom podruhé k pondělímu po Povýšení sv. Kříže (**7. 8. nesedí se sv. Ludmilou, která by měla být 16. 9.**) (jinak den sv. Ludmily), aby s slunce východem se všemi potřebami a spravedlnostmi k tomu náležejícími se najíti dali, a při tom při všem tak jak právo mezní ukazuje se zachovali, tj. předkem(?) X(**10**) kop gr. míš. práva jeho k úřadu dříve nežliby na ty meze vyjel, položili. Svědkův co budou moci nejvíce míti, k té potřebě aby se s nimi na týchž mezích najíti dali. Třetí, když při sobě míti budou, aby se podle práva mezního zachoval: zbroje ani braní (**zbraní**) při sobě neměli. It. z své strany aby měli 6 osob hodných za konšely zachovalých, dobrého lože, kteříž by z měst nebo z městeček byli, i také svědky hodnověrné bez nároků

Sken 361, Sken 360, fol. 251v tužkou, 200v původní

(foto 5610)

aby sročení byly. Tu při takovém výjezdu tak, jakž to z spisův po různu na konci(?) se těch věcí, však krátce a nesrozumitelně poví, kapitolav(?) zůstávajících nachází. Plzeňští takových obran proti panu Adamovi z Šternberka a potom proti p. Jiříkovi z Kokořova užívali a s pastvou(?) svou takto obhajovali. Předkem (což p. Shojík(?) rukou svou na škartě poznamenal) vznášeje stížnost Plzeňských na soud zemský tu kdež po vykázaných mezích p. purkrabě naučení bráti měl) že té ostré rozepry o (**pokračování jiným písmem:**) svrchupsané meze stále jest mezi J. M. panem Adamem několik let. I o to jsme se byli snesli a za ubrmany a prostředky z obou stran k urovnání té rozepry požádali urozeného pána pana Jana z Roupova a urozených a statečných rytířův pana Humprechta z Hrádku a pana Jana Muchka z Bukova J. M. i v moc podávající. Ale poněvď J. M. pan Adam k jinému rovnání přistoupiti neráčil, než pokud jsou lidé J. M. zavedli na onen čas, aby při tom zůstaveno bylo. A při sročení pana purkrabí hradu Pražského opět jinudy zvedli, kudy jsou prve nikdy (v čemž se pánův prostředkův svrchu psaných dokládáme) nevedli. I poněvď tak se v těch zvodích(?) vždycky měnili jsou, a k V. M.

Sken 362, fol. 252 tužkou, 201 původní

(foto 5611)

to pro naučení podáno býti má. V. M. žádáme za spravedlivé v tom opatření.

It. když se jest zvod v přítomnosti pana purkrabí den sv. Petra v okovech léta minulého od lidí J. M. páně Adamových dál po přísaze učiněné, tu pán téměř nepřestále ráčil jest k lidem přijížděti, s nimi řeči a rozmluvení míti, což se nám proti právu meznímu býti vidí, též V. M. žádáme v tom za spravedlivé opatření.

It. téhož dne, když jsou lidé páně zvedli na dotázku od pana purkrabí učinění, věděl-li by kam dále vésti, dali jsou tu odpověď, že již nevědí kam dále vésti a na zítří, když jsou naši lidé a svědkové zvedli, tu pan Adam J. M. ráčil jest po nějakého starého člověka, kteréhož nemožnost pravili, aby k místu soudu mezního osazeného připraven býti mohl, a kterýž předešlého a prvního dne též s jinými oznámil, že dále vésti neví kam poslati, i proti němu sám jeti, i rozmluvení proti právu meznímu, s ním míti ráčil. Na kteréhožto člověka nějaké znovu jiné proti prvnímu jeho zvodu ukázání. Lidé páně nazpět druhý zvod činili (prve pravíce, že nevědí, kam vésti) do gruntův našich ku vsi Černicím příslušejících, a téměř do půl rybníku našeho, kterýž jsou předkové naši dělati dali a jeho v užívání od padesáti let a výš a my po nich byli beze všech nárokův. Nad kterýmžto rybníkem a zvodem

Sken 363, fol. 252v tužkou, 201v původní

(foto 5612)

nazpět od lidí páně učiněném lidé naši černičtí dědiny orné neb neorné mají dědičně ke dvorům do Černic příslušející, kteréž nikdy, ani předkové jich, do Starého Plzeňce žádných platův jsou nedávali a nedávají. I za to V. M. prosíme a žádáme, že toho ráčíte spravedlivě povážiti. Neb měly-li by gruntové starožitného držení na takových svědkův zvody odjímány býti, ráčíte znáti, že ne samy naše, ale všichni a všelijací gruntové všech stavův musely by

v nebezpečnosti býti před takovými zvody, žádné pochybnosti nemajíce, že v to ve všecko jakožto páni spravedliví nahlédnouti ráčíte.

Co se cedule řezané dotýče, kterou ku položení pohnání jsme, ačkoli ta při nás nalezena jest, ale žádné vědomosti nemáme, odkud jest přišla, neb ten písař který jest před lety tu ceduli psal, jsa služebníkem naším, zapomenuv se nad svou ctí a vírou, pro krádež statek a hrdlo jest nám propadl. Však na přímělu pánův a přátel při hrdle jest zůstaven byl. Protož nadějeme se, že ta cedule nám ani lidem našim k žádné škodě býti nemůž, též V. M. s snažnou pilností za spravedlivé opatření žádáme.

Půhon z strany položení cedule takový byl:

Službu svou vzkazují. Moudří a opatrní přátelé moji milí, vězte, že urozený pán, pan Adam z Šternberka na Zelené Hoře žádal jest mne z úřa-

Sken 364, fol. 253 tužkou, 202 původní

(foto 5613)

du mého, abych Vás obeslal z té příčiny, aby jste na mezích a hranicích k zámku Radyni a u vsi Losině položili ceduli řezanou léta Páně **1507** ten pátek po božím vstoupením (**14. 5.**) mezi urozeným pánem panem Janem z Šternberka dobré paměti z jedné, a vámi Plzeňskými z strany druhé, skrze smlouvce urozené vladky pana Beneše Častolára z Hořovic na Hradišti, pana Bohuslava z Doupova v Štáhlavech a Lvíkem z Čenicz (**tj. z Řeneč**) a v Dolejší Lukavici učiněnou, pravíc on pan Adam, že též cedule potřebuje k svědomí proti Vám. Protož pokládám Vám toho tak, aby jste touž ceduli řezanou na mezích a hranicích svrchu psaných položili z jitra (**tj. zítra**) bohda ráno s slunce východem, podle práva mezního tak, jako by jste dohnáni byli. Pakliby jste též cedule nepoložili, pokládá on sobě pan Adam takového nepoložení pokuty podle zřízení zemského 300 kop gr. čes.

Dán ve Starém Plzenci léta 36 v pondělí po sv. Petru v okovách (**2. 8.**) (**tužkou připsáno: 1536 nesedí s výše uvedeným letopočtem**)

Jan Byšický z Byšic purkrabě hradu Pražského.

It. v suplikaci doložiti o listu Koterovských, který se na Bradavě vztahuje na mlýn a na desky ukázati. Primo Udalrici E 14.

Laurentius de Noua Pilzna, Martino de Praga. Najde se i s řekami, dále ohledati desky kde Martinus de Praga postupuje.

Ukázati zápisy staré knih městských, kterak pod **Hřebenem, který již Ostrá Hůrka** sluje, dědiny k Černicím náleží.

Sken 365, fol. 253v tužkou, 202v původní

(foto 5614)

1362

Léta 1362 mezi ochtábem sv. Ducha (13. 6.?)

Blažej a Huzek synové Ondřeje R/rybáře z Černic zastavili a tímto listem zastavují Harantovi z Černic a jeho dědicům anebo jestli by těch neměl Vokovi synu Domanova, tři jitra pole položeného na hoře, kteráž Hřeben se jmenuje, za 2 kopy a 13 gr. jménem úroku. Z těch peněz slibuje, že upřímně beze lsti, jestli by těch 2 kop gr. s úrokem budoucího roku mezi dotčeným ochtábem nezaplatili řečeným, kteří půjčili, že ty tři jitra plným právem a dědičně a věčně dotčenému Harantovi Damanovi a zeti jeho náležeti budou. Svědkové Hodoušek Markovic a Václav Domanův.

A o tom s starým Bláhou promluvíti takle se pamatuje, že Ostré Hůrce Hřeben dují(?sluje).

Dále že jsou Černičtí zastavovali Losinským dědiny, na to týž zápis knih městských.

Sumou o to o všecko s panem Jeronýmem i jinými přáteli našimi, kterýchž bychme(?) dobrým pozítí(**pozvatí?**) mohli, a zvláště nejvyšším panem hofmistrem panem podkomořím, panem Litoborským purkrabí hradeckým rozmluviti, radu a naučení vzíti.

It. zda-li by ještě pro gruntovnější toho vyrozumění výjezd na to se státi mohl.

Pakli při našem zvodu přátelsky můžeme zachováni býti, o to s panem Žateckým.

Jiným písmem: Tyto pak z strany Plzeňských při takovém výjezdu konšelé byli:

Sken 366, fol. 254 tužkou, 203 původní

(foto 5615)

Léta 36 v úterý den sv. Petra v okovech. Samuel Cikán a Jan Skočil oba z Klatov, Matouš Čič a Jan Kubeš oba z Domažlic, Jan Tíbytko a Václav Vania oba ze Stříbra. Svědkové tito: Bárta z Černic, Mattre(?) Jan Žák, Bláha Urban na Hlužkově, Anton Bureš, Brož (**Ambrož**) Šlik, Barcha (**Bárta?**) Šírek, Jíra Vávra, Petr Filip, Kub Žákův syn, Vondra Vávra mlynář vše z Černic.

Matěj Žalud, Šimon Hlaváček, Říha Jíra starý, Pavel Huksa, Jan Jeník, Janček Vondra, Pavel Jíra, vítek, vše z Koterova.

Jíra Sedlák, Jan Kopka, Jíra Zajíček, Vindra Toch, vše z Radobyčic.

Petr Vladař z Plzně, Václav Panuška z Vojenic, Pavel Doudleb, Matěj Rak, Vít Čuab, Vondra Ryboli, Václav Zahradník, Jira Hlaváč, Jan Michovec hrnčíř, Vávra Křížek, Matěj Kosmatička, Linhart Rynda, Průcha z Sedlice, Vít Rokur z Losiné, vše z Plzně.

Jan Chmel, Jakub Dudák, Jan Hložek, Jan Škala, vše z Útušic.

Jan Surovec, Urban Kubík z Doudlevec.

Jan Holý, Jan Černý z Losiné.

Bárta Šibal, Mikuláš Císař z Starého Plzně.

Sken 367, fol. 254v tužkou, 203v původní

(foto 5616)

A. 1551 ve čtvrtek po sv. Jakubu (30. 7.) vyslaní byli k ukazování Bárty z Černic, Václav Kropáč, Martin Ůlička, Jakub Kočka, Pavel Doudleb, Volf Stodský, Bartoloměj Tomáškovice, Léva řezník, Jan Kuldánek, Vít Čermenský, Clement Fux, Blažej Kuret, Tučka řezník, Kašpar Muziatko řezník.

It. Černičtí, Doudleveci, Radobyčičtí, Koterovští, Útušičtí, z těch vsí všichni sousedi byli při tom.

Dále že vedení p. Adama z Šternberka do půli rybníka černického jest nepořádné a omylně ukazováno těmito níže psanými průvody.

Léta božího 1546 ten pátek po sv. Vítu (18. 6.) za Václava soukeníka purkmistra toho času učinili jsou páni v plné radě smlouvu s těmito lidmi černickými o to, což jim rybníkem novým zatopeno jest, a hotovými penězi jim zaplatili, pokud jim tehdyž bylo zatopeno, zejména Hejlovi dali jsou za jeho škodu 2 kopy gr. č.(?), Kopilovi starému 3 kopy gr.č., Opozdilovi zeti 15 kop za díl luk.

A. 1500 za Jana Rejska purkmistra toho času vyslali jsou páni z plné rady někteří z pánův i z obecních, aby ohledali což jest zatope-

Sken 368, fol. 255 tužkou, 204 původní

(foto 5617)

no lidem černickým, aby jim za to oddáno bylo, nebo hotovými penězi zapláceno. Kdež to tak se stalo, že jsou některými tu ihned oddali za jich, a to obecními grunty, a jmenovitě Novákovi oddali a Michalovi Němci řečenému Khymajer. Což také oddali jsou, tak že jsou za to přijali s vděčností. ~~Těž také oddali jsou tak~~

It. Kotafce a dětem jejím dali, také i tu hned kus louky, a k tomu dána jest jí od Bláhy Hořovského purkmistra 1 kopa gr. a k tomu odpuštěny jsou jí všechny berně zadržalé a ona za to přijala i s synem svým i s mužem svým.

It. Motlovi formanu za jeho škodu dal z rozkázání panského Jan Rejsek purkmistr 1 kopu gr.

It. Brožovi dal Bláha Hořovský purkmistr 1 kopu gr.

A ti všichni nadepsaní lidé jsou to za dobro přijali a pánům děkovali. **Actum.**

Léta 1543 v úterý po sv. Řehoři (13. 3.) Pavel Beroanský z větší rady a Bartoloměj řezník z starších obecních, měšťané města Plzně, na místě a jménem jich oznámili před úředníky pražskými, že dědictví a zboží svého pozemského, dědin a Roudné někdy zámku pustého a v Lobzy vsi celé a dvory kmeců s platem, k tomu dvoru kmeců, na kterémž sedí Havel Kočka v Černicích a Doudlevcích, Radobyčicích, Útu-

Sken 369, fol. 255v tužkou, 204v původní

(foto 5618)

šicích, v Škvřňanech vsí celých a dvorův kmeců s platem, v Nevřeni čtyř dvorův kmeců osedlých se čtyřmi poustkami s platem, na kterýchž sedí Urban Škvřvan, Urban Mašek, Šimon a Jakub Mitkovic a Blažej Chomlák s syny svými, v Borku vsi pusté a dvorův kmeců pustých s platem, s dědinami, lukami, lesy, s řekami, tůněmi, potoky, luhy, mlýny, pastvami, pastvištěmi, s lidmi osedlými i neosedlými, krčmami, pustotinami i se vsí zvůli, což k tomu přísluší, s plným panstvím, že toho všeho zboží a dědin svrchupsaných oni nadepsaní Plzeňští a k těmž městu řádným zakoupením s povolení slavných pamětí králův českých, prve dskami zemskými od mnoha let nad lidskou paměť za řád a právo jíti, v pokojném držení a užívání jsou byli a drží to až dodnes, kteréž oni nadepsaní vyslaní a zmocnění zase jim purkmistru a radě i vsí obci nadepsaného města Plzně, nynějším i budoucím, těmž městu podle nového v dskách nařízení v tyto registra vložit i vepsati jsou dali. Stalo se léta a dne svrchu psaného.

Dále místo průvodu také náleží list na pergameně s visutými pečeti, kterýž v mezním depositorium tak jako i jiné věci k tomu náležité, složen jest.

Sken 370, fol. 256 tužkou, 205 původní

(foto 5619)

Tužkou: 1461.

1461

My Machna Hynkova dcera z Nového Plzně, Zikmund z Hodusic a Mikuláš z Bavorova synové její známe činíme tímto listem obecně přede všemi kdož jej uvidí a nebo čtoucí slyšeti bude, že jakožto jsme přátelsky smlouveni o dědiny i louky své, kteréž jsme dali a postoupili moudrým a opatrným pánům purkmistru a konšelům i vsí obci města Nového Plzně, tu kdež jsou oni rybník udělali, za ty dědiny i louky jsou nám nadepsaní páni polulány(?) dědiny a dvě dvořiště pod rybníkem postoupili k mocnému vládnutí pokojně a svobodně beze všech poplatků, takže jsou nám za to dosti učinili a slibujeme jim pode ctí a pod vírou, že jich věčně z toho nechceme napomínati, ani dědice a budoucí naši nemají je z toho naříkati. Neb jsou nám za to dosti událi, tak jakž svrchu psáno stojí. Také

jestliže by nadepsaným pánům Plzeňským kdožkolivěk na to zboží sáhl, kterým právem, buďto duchovním nebo světským, tehdy my nadepsaní jistěji slibuji věřitelům svým nadepsaným to zboží nadepsané očistiti a vysvoboditi, tak jakož česká země za právo má. Toho na svědomí a potvrzení své jsme vlastní pečeti k tomuto listu přivěsili a pro další jistotu a pevnost prosili jsme urozeného a statečného rytíře pána pana Puškaře z Zaječic a urozeného panoše Václava Točníka z Křimic, že jsou své vlastní pečeti na svědomí a sobě beze škody k tomuto listu přivěsili, jenž jest dán a psán léta **1461** tu sobotu před Květnou nedělí. **(28. 3.)**

Sken 371, fol. 256v tužkou, 205v původní

(foto 5620)

(jiným písmem): Potom když na ty meze výjezd byl za p. Jiříka Kokořovce z Kokořova, též takových obran proti němu, tak jakž někdy Jan Šumar rukou svou **sine de Jannus(?)**, tak jako jiné věci nebedlivě na škartě jedné poznamenal(?), učiněno jest, kteráž v tato slova činí.

In nomine Oin(?)

Vo meze (tak napsal a ne O meze)

(jiným písmem):

O pobrazení dříví.

O sekání lesu po Hřebenem neb Ostrou Hůrkou.

Na přátelích bylo a to vždy v poklidu stalo.

Rybník předkové naši dělati dali, toho nad paměť lidskou v pokojném užívání a držení jsou dosavadž žádným právem vyvedeni nejsou v pokojné zemi za řád a právo jíti.

Zápis z desk zemských.

Zápis z starých knih na Hřeben.

Zvod v přítomnosti pana purkrabí tolikéž dosavadž bez proměny a pochyby s jistým znamením a patrnými zákopy, mezníky, lizováním lidé naši činí.

Staroplzenečtí po dvakrát nebo třikrát vedli, vždy bez pořádných mezníkův a znamení, A v tak dlouhém času jako my v držení toho

Sken 372, fol. 257 tužkou, 206 původní

(foto 5621)

všeho jsme nikdyž svého užívání pořádného neukázali.

Právo mezní váží starožitné užívání, jisté mezníky a znamení a pořádné jednostejné vedení svědky při úřadu purkrabském (které pan purkrabě menší chtěje o ten odpor na soudu zemském naučení vzíti s sebou vzal).

Průhon Koterovských vždycky toho užívali nad paměť lidskou a žádného odporu nebylo, a pod tím jest hrbovatá meze až k mlyništi, kde Bradava.

Poněvadž J. M. pán pan Adam ze Šternberka dobré paměti, té rozepře a záští původem býti ráčil, a Plzeňští těch gruntův v držení jsou byli, jakž dosavad, a pořádných mezí neukázavši, z toho rozum jest. Poněvadž zpočátku pořádné držení Plzeňští měli, že i dosavadž mají, a žádným právem prve i nyní z toho vyvedeni nejsou.

Černičtí nevědí z čeho platí, ježto by strana měla ukázati z čeho platí, poněvadž neplatí všickni, a ti, kteříž platí, v jednom položení podíly a grundy mají. Stará rozprávka zajetí krav na škodách.

Nebo naši vědí z kterých gruntův Losinští platí, také se ví, jaký plat Staroplzenečtí k nám platí. Protož aby oni také ukázali svou spravedlnost z kterých gruntův by jim platiti měli.

Koterovští, Letkovští, Sedlečtí což koli do Plzně platí, oni vědí zač a z čeho platí.

Sken 373, fol. 257v tužkou, 206v původní

(foto 5622)

Pan Kokořovec, když jednal s pány o půjčku, ráčil nám oznámiti, že ráčí vodu nám na ten rybník z toho protiažku(?) od Losině uvést a to vyměřiti.

It. že těch gruntův předkové pánův z Šternberka držitelové nebyli aneb aby ukázali, byli-li jsou kdy v držení, poněvadž to obec nad 200 let též vsi se vším příslušenstvím, i jiných vsí okolních v držení jsou. Na půl rybníku vedou.

It. poněvadž těch gruntův a té vsi se vším příslušenstvím od tolik let v držení jsou, a ten rybník od držitelův Plzeňských udělán jest, a v tak mnoha letech nad paměť lidskou, před děláním toho rybníka, i potom, žádný nic jest neřikal, aby v tom místě jaká spravedlnost míti měl, že tohoto vedení Staroplzenečtí užiti nemohou.

It. Černičtí na jednom položení mají grundy, z kterých nic neplatí, a jen vedle cizích hned přes mezi též grundy také mají, a nic neplatí, aby ukázáno bylo, z čeho platí.

Prostředci jsou byli dožádáni: pan Běšín, pán z Strojetic, pan Arnošt Pernklo, přidán od pana Kokořovce pan Kryštof z Roupova, a od nás vydán pan Samuel z Klatov.

Sken 374, fol. 258 tužkou, 207 původní

(foto 5623)

Léta 1562 v úterý po svátosti. (7. 4.)

Pobrán les Černícký do Plzně. Ludvíkovi Mrázovi, Havlovi Žákovi, Fajtovi Bendovi.

Ti nic neplatí do Plzně a jim pobráno na jich podílech. Jírovi Soukupovi, Janu Škodovi mlynáři.

Ti též nic neplatí do Plzně, aniž také jim co lesu pobráno.

Než tito platí do Starého Plzně půlletně, při každém platu platí Martin Šilhavž 3 gr. 3 d., Špaček 7 gr. 4 d. (vzali okolo tří láter), Bárta Kubovic 7 gr., Jíra Šimonovic 5 gr. 1 d., Fipček(?) 9 gr., Jíra na Bártovic 4 gr. 6 d.. Mikuláš

Hemner 9 gr. 2 d., Fencel Šídlo 4 gr., kovář 4 gr. 2 d., Fencel 3 gr. (vzali mu jedno látro). Šusterka při sv. Jiří 11 gr. a při sv. Havlu 12 gr. 1 d., vzali jí okolo 16 láter.

Losinští platí do Černic z dědin 1 kopu 5(?) gr. míš. a Černičtí vědí z kterých dědin Losinští platí. Než u kterých Černičtí platí do Plzece, že nevědí. Ale že jsou slyšali od nebožtíka Bárty, že on od starších někdy

Sken 375, fol. 258v tužkou, 207v původní

(foto 5624)

rozprávku slyšel, komuž jsou byli někdy na škodách dobytky zajímali, na Radyni že jsou ty platy na sebe přijímali, kolik komu krav zajali.

Téhož léta v pátek post misericordias (17. 4.) nalezeny byly v lese, že sekali v zapověděném Jíra podruh u Habartů a Frána Šimšovic.

Léta 1599 v úterý svatodušní (1. 6.)

Petr starý z Koterova ukázal u průhonu místo, kde někdy v hrobě povinnost činili za pána z Šternberka a mezi těmi kteří přísahali, že i Mates z Koterova byl, a to místo, kde ten hrob byl, jest nyní cesta travná, která u vrch jde z Starého Plzece. Odtud jde se podle Šnejderového pole nahoru při dědinách staroplzeneckých, kdež také pořád několik hrušek na mezi stojí, upřímo k cestě, která do Plzece vede mimo dědinu Šnejderovou předsa, kdež někdy při konci té dědiny kámen byl, a tu jest strouha podle dědiny Polednových, až do černických, kteréž v držení tehdyž byl Kašpar Špaček, který zprávu dával, že se do Plzece dávají (vynechané místo) gr. platu a nevědí z čeho. Od té dědiny jde se k hořejší cestě, která od Plzece jde. Přes tu cestu přejdouc, ukázal Matěj Sedlák z Radobyčic hrbol místo a tu Bárta Tkadlec z Černic pardus měl. Od kteréhož místa nadepsaný Matěj vedl až k Ostré

Sken 376, fol. 259 tužkou, 208 původní

(foto 5625)

Hůrce, kdež někdy hrubá lípa byla, a tu byl mrskán Škoda z Černic mlynář. Potom na vrch též Hůrky kdež jest dolík, v kterémž mrskán byl starý Dvořák z Černic. Sejdouc dolů až k kamenu, který u dolíku jakéhož leží, a přejdouc přes cestu jde se starými záhony k dlu(?)dubu?), na kterémž někdy hranice stála, a na louč vykopána byla, jenom místo zřetelné zůstalo. Odtud jde se chvojíčkem nahoru až k hlavám, kdež několik z obou stran hromady kamení leží, tu kdež Valenta z Černic koupil dříví z levé ruky od Jana Klímy ze Starého Plzece právě, že jest mu dotud a do těch mezí a nic dále týž dříví vykazoval, a tu též dotčený Valenta pardus měl. Odtud jde se napravo dolů, konec chvojíčka, hřebenem maličko pojdouc, zase se jíti musí nalevo k špičatému kameni při kterémž chvojka lizovaná stojí, kde Jíra Boubel z Černic byl mrskán, až k třem kamenům, kde slove V Měsíčkách, a to vše jest nad rybníkem asi dvoje hony k námětkám, podle mladých chvojek, od nich nahoru nalevo od Měsíčkův k hromadě kamení, která na mezi stojí, odtud nalevo při cestě travné, podle které grundy Černických z pravé strany jsou. Z levé pak jsou porostliny Staroplzeneckých. K hromadě kamení, která při cestě leží a pařez shnilý upří-

Sken 377, fol. 259v tužkou, 208v původní

(foto 5626)

mo k jiné hromadě kamení, kde dvě chvoje jsou, odkud asi čtyři látra. Přijda nalevo ukázal místo, kde stála někdy chvoje místo hranici, kterou někdy starý Poledne z Plzece s'tal, při kterém místě, že více chvojí bylo, oznamoval, do nichž hřeby kolní naraženy byly, až k druhému dolíku, kde hraničník stál, jde se dále k dědině Martinovské, kteráž Soudná slove, kdež několikař velicí kamenové leží, o kterouž dědinu rozepře jest, tak, že by všecka k Černicím náležeti měla. Dále vedl až k velké březině podpálené, kteráž byla z mezník, a tu jsou dědiny na pravé ruce k Černicím náležité a z levé Plzeneckým, k veliké hromadě kamení u dědiny Bruchovské, až k mezníku u konce též dědiny podle travní cesty ležícího, maličko dále k cestě, kteráž z Plzece k Štěnovicím jde, při kteréž na levé straně jsou grundy Staroplzeneckých a z pravé Černických, jdouc tou cestou, kdež Filipenská louže sluje, až k konci dědiny Kudly z Starého Plzece, jde se podle ní k Mochuře, v kteréž s'tatá hruška za mezník byla, a tu Šebesta Kub z Radobyčic pardus měl. Dále se jde až do Matesovského lesa podle těch porostlín přes travnou cestu až k podpálené osice, která se za mezník býti pokládá. Od též osiky pak mimo hromady kamení a studánky

Sken 378, fol. 260 tužkou, 209 původní

(foto 5627)

(kdež někdy z levé strany Kudlicze Hrdinovi ze Škvřňan dříví prodal) k velké hromadě kamení na pravé ruce, od ní až k s'tatému dubu k vrchu, z kteréhož Kunc z Černic pluh udělal, v Mochuře ležící. Odtud navrch Mochury ža za Mochurou, k dědinám losinským kdež naši kameny za mezi jsou k strouze při dědinách losinských, na levé straně, až k silnici, která do Nepomuku vede.

Léta 1602 v pondělí svatodušní (27. 5.)

Šebestián Pechovský z Turnštejna a Palatinu primas a toho času purkmistr, Jan Scribonius z Horšova, M. Jan Kleo z Roudné, M. Šimon Plachý z Třebnic písař radní, Václav Šedivý, Jan Mestl, Kašpar Milivský, Jiřík Nigrýn a Jan Rolliger(?), Jan Kučera, Bartoš Soběvolný vypravivše se na meze u Koterova, kteréž Šternberské slují, takto je vycházeli: Předkem začali za Koterovem u průhonu, kudy někdy volí hnávání byli k hrobu, na kterém Telín mlynář z Koterova s Václavem šafáře rathauzského synem mrskán byl, mimo dědinu Šnejderovo z pravé a Lukše z Plzece louky z strany levé, na pařez dubový odtud k jalovco-

Sken 379, fol. 260v tužkou, 209v původní

(foto 5628)

vému kříži u námětek k dědinám, z kterýchž Černičtí platí, a tu Zikmund Žežhule pardus měl, nedaleko zase k jalovci podle úlehly z Plzence mimo jalovčí až k cestě z Plzně k Plzenci, přes cestu k břehu, k mladým chvojím, nahoru mimo průhon k kamenu mezníku, na kterém Mrázovi vysekáno, zase k jinému kamenu velkému, odtud k studánce, k mezníku, na Ostrou Hůrku prostředkem až na vrch, a tu pardus měl Jiřík Čáslavský, odtud k pařezu luhovému(?), od luhu k mezníku přes cestu z Černic k sv. Blažejí odtud břehem mezi chvojíčkem k kamenu před velkou chvojí, málo dále opět na zemi kámen, až k zákopu, mezi chvojemi, až k kamenu, skrz houští břehem k mlází, kde naši od Staroplzeneckých les kupovali, až k kamenu, k pařezu chvojovému, k jamkám hlavami až k kamenu u chvoje k hromádám kamení k Měsíčkám, k kamenu vysokému, zase k druhému u kteréhož malá chvojka jest, odtud nalevo po hromádách kamení na velký kámen u chvoje, potom zase k druhému kamenu, ohybem mezi chvojíčkem, mimo hromady kamení k špičatému mezníku kamennému mezi jalovčím přes cestu k Radyni na hromadu kamení, na velký kámen, na kterémž kříž jest a jalovec při něm,

Sken 380, fol. 261 tužkou, 210 původní

(foto 5629)

odtud k kamenu špičatému, mimo chvojíčko k kamenu v zemi, potom k mechu a potom nalevo k s'até chvoji, odtud k mezníku kamennému, zase potom k druhému u chvoje, kdež pod ní hromada kamení jest a tu Hlavy slove. Potom nalevo ohybem při velkých kameních až k dolíku, kdež hraničník stál, který někdy Poledne z Plzence s'al, nahoru k kamenu mezi dvěma chvojemi v místě Soudným až k pařezu březovému, na kterémž Jakub Milmajer mrskán byl, odtud skrze březíčko z pravé strany podle dědiny Martinova z Plzence až k Průchovým dědinám k hromadě kamení k cestě, který z Andrejšek jde k Hlavám, k průhonu až k příkopu přes průhon od Černic, k jamce, kde někdy chvoje hraničná byla, ohybem napravo k kamenu, průhonem k dědině Kudličkova z Plzence, kde mezník prve byl, podle průhonu do chvojí, do průhonu, kdež Fajt z Černic posekal na průhonu chvoji na Hrádku, odtud ohybem Hlavami z pravé strany Černických a levé Staroplzeneckých, na kámen při chvoji Matesova k pařezu osikovému k Mochuře cestou od Ra-

Sken 381, fol. 261v tužkou, 210v původní

(foto 5630)

dyně, při kteréžto cestě kameny z levé strany jsou, k hraničníku podt'atému mezi kamením na Mochuře, na levo k hromadě kamení na vrch **Mochury**, jíž polovice Černickým náleží, dolů k kamenným Hlavám, až dolů k cestě břehem podle strouhy, kteráž jde z rybníka, a tu břeh jest za mezi.

Následuje popis grafický popis (formou tabulky) mezi pod Radyní. Uváděny počty kroků a namalovány různé mezníky.

Ve hřbetu se ztrácí některé řádky popisu.

Sken 382, fol. 262 tužkou, 211 původní

(foto 5631)

Pokračování tabulky.

Sken 383, fol. 262v tužkou, 211v původní

(foto 5632)

Pokračování tabulky.

Sken 384, fol. 263 tužkou, 212 původní

(foto 5633)

Pokračování tabulky.

Sken 385, fol. 263v tužkou, 212v původní

(foto 5634)

Pokračování tabulky.

Sken 386, fol. 264 tužkou, 213 původní

(foto 5635)

Pokračování

tabulky.

Sken 381, fol. 261v tužkou, 210v původní

Jiný způsob ukázání mezí pod Radyní jinak šternberských
na stráni dědiny plzenecký [pole]

Přijdouc za Koterov k průhonu starý jest hrob [obdélíček] při louce dědiny Šnejderovo	od něho jest kroků [pařez] 26 kroků [pařez] 148 k hruškovému pařezu dubový pařez dědina Koterovská [pole]
od dubovýho pařezu 4 kopy 24 kroků k cestě travní zvorané zaneseno? aby ji nechali ležeti	přijde se k jalovci p?? [strom] kroků 40 k druhé ?????????? stála s?? černický lesy? za
druhá? na louce? [strom] 70 kročejů přijde se k cestě kterouž se z Plzně k Plzni jede pole Špačkov z Černic [pole]	přes tu cestu přejít? a
přijde k hromadě kamenů?? [kameny] potom se břehem jde 89 kročejů až k kamenu v zemi sedícímu [kruh] 63 kročejů kamen [kruh] a ??? od cesty při dědině plzeneckých ležící 34 kročejův	
od něho k studánce [kolečko] 36 kročejů ke kamenu pod Vostrou hůrkou [kruh] Vostrá hůrka [obrázek hůrky, uvnitř napsáno] zákop ? vrchu vostré hůrky. Od	

Sken 382, fol. 262 tužkou, 211 původní

Vostré hůrky k kohu? 15? [obrázek a nápis napříč]	
??? 27 kročejů kamen 93 kamen v zemi [kruh] 6 kamen [kamen s tečkou] ?emkou? ???? jdouce 49 kročejů v prostaze?	
až k kamenu v zemi nad ním chvůjky [kruh se stromem] 14 kr. kamen [kruh] 25 zákop [dolík] 26 kro. kamen v prostřed důlek [kamen s tečkou]	
myti? Staroplzeneckých kde Černičtí les? kopávali	
55 kročejů kamen [kruh] a z pravé ruky stojí chvoje 40 kamen [kruh] 51 kr. kamen špičatý v ??? [špičatý kámen] 15 [strom] houští	
pařez chvojovej kdež mlynář radobičických s'al [obdélíček] miti Staroplzeneckých	
kročejův kamen [kruh] kamen [kruh] 76 kamen [kruh] v zemi 40 kročejův porostliny z naší strany	
až opět ke kamenu [kruh s tečkou] 55 kročejů hromada kamení a ta slove Měsíčky [hodně kroužků] že na způsob měsíce jdou , ruku [kolmo k lince] odtud dolu na pravou	

Sken 383, fol. 262v tužkou, 211v původní

k jednomu kamenu 38 kročejů [kruh] 4 kročeje [kruh] 12 opět kamen a při něm chvojka [kruh a strom] odtud obloukem
jíti se má k kamenu na kterémž kříž jest vytesán [kruh s křížem] 29 ke třem chvojkám ? palouce. Odtud zpříma
jdouce k druhé kamenu [kruh] opět kamen [kruh] 91kamen špičatý [špičatý kamen] poté chvoje [strom]

55 kročejů k hromadě kamení jdouc nad rybníkem [skupina kroužků] odtud vohýbán se jde k kame. [kruh]
[napříč obrázkem] cesta z Černic k Radyni
na levo? Plzeneckých

Sken 384, fol. 263 tužkou, 212 původní
[na styku stran nečitelné]

???????????

od něho 31 kročejů kamen [kruh] a při něm	32	kročejů k hromadě kamený [kroužky]
blízko námětky [8 kroužků]		přes cestu od-
kamení a chvoječka nad ním?		

kud nahoru 23 kdež s'ali mezní chvoje [3 obdelníčky - pařezy] od mlynáře černického při těchž pařezech nahoru jdouce

chvoje [strom]
hromada kamení [skupina kroužků]

kročejů 66 přijde se ke kamenu [kruh] od něho 79 kroč. kamen [kruh] nahoru 31 ke kamenu [kruh]

k dolíku jdouc kde někdy hranice s	14	[kruh] kamen	56	kročejů k [obdelník] pařezu nahoru jdouc ke kamenu [kruh]
hřeby stála a tu Poledne z Plzence a s'al a porazil?				

Sken 385, fol. 263v tužkou, 212v původní

při té? nahoru jdi 64 kročejů k březovému [obdelník] pařezu v Soudních dediny k velké hromadě [mnoho kroužků]
kamení podle staroplzeneckých dědin

Dědiny staroplzenecké a průhon našich při dědine Dědkové? k zákopu [kruh přes linku] jenž? stojí? při? kopečku?
254 kročejův 23 kro.

čejů k cestě pod skály? zase 206 kročejů k dolíku odtud ohýbán 5 kroků
s ked?? do Andřišky jdouc

ke kamenu [kruh] 142 kročejů k k Černicům a přímo k při dědině Kudliče jde
dědině Kudličově kdež p? byl se břehem k Matesovej
někdy mezník

z levé trany plzenecké
kdež z pravé? strany? jest 289 Václava(?) Matesová při níž jde se nahoru k

Sken 386, fol. 264 tužkou, 213 původní

Mochuře 335 k s'atým chvojím [tři obdelníky – pařezy] odtud na jeden kamen [kruh] nahoru jdouce

135 kročejů k pařezu [obdelník] cesta od Radyně.....pařez [obdelník] dubový ?ako odtud se uhnouc na
Kunc z ?Černic plan?zen udělal

levo k hromadě kamení [kroužky] a přímo k Mochuře [obrázek skály s nápisem] Mochura prostředkem jdouc až ke dvěma chvojím [dva
stromy] z Mo

chury scházejíce až k Hlavám při cestě kdež se potom málo? mezuje strouhou voda
do černického rybníka vede.

Meze Koterovské a Černické**1611**

Upamatování mezi koterovských a černických s staroplzeneckými tu kdež slove Ostrá Hůrka, V Měsíčkách a Na Mochuře, pod Radyní popsané od Daniela Kašpárka z Palatýnu.

Léta 1611 v středu den sv. Víta mučedlníka, (15. 6.)

stalo se vyslání k pamatování mezi koterovských a černických s staroplzeneckými, tu kdež slove Ostrá Hůrka, V Měsíčkách a Na Mochuře, pod Radyní, k tomu nařízení d.(?) Jan Scribonius z Horšova toho času p. purkmistr, Daniel Kašpárek z Palatýnu, Šebestián Rajšvický z Frayfeldu, Václav Kotorovský ze Lvovan z konš., M. Petr Hlivický z Benčic písař radní, Bartoloměj starší Stehlík z Čenkova, Matyáš Bakalář, Matěj Tenner, Kryštof Krásný, Laurenc Rychter z starších obecních, Jan Kačena, Laurenc Žid, Laurenc Ježek, Jiřík Skřiniř úředníci nad lesy, M. Šimon Mollerns, Bartoloměj Talián, Matouš Šedivec, Jiřík Hlivický, Jan Aycher, Šimon Kheler, Šebestián Stygler, Jan Kunclz Ploskovic a Martin Šedivec z obce. Takové pak meze vykazovali a vycházeli Urban(?) Škievský(?) z Koterova stařík 70. létem, Jíra Pankal(?) rodilý z Černic v 80. letech, Jan Šaustar rodilý z Chlumčan nyní v Černicích stáří přes 80 let, Jakub Hermon rodilý v Černicích přes 50 let, Jakub Žiak rodilý v Černicích v 67. letech, v přítomnosti jiných lidí poddaných způsobem tímto: Přijdouce na cestu koterovskou proti dědině Buriana z Plzece podle průhonu koterovského, majíce napravo grunty plzeňské a nalevo grunty staroplzenecké, šli podle dotčené dědiny nahoru, kdežto vnově v témž průhonu vzdělal týž Burian zákop až k dědinám Jakuba Šnejdera z Koterova, kdežto uhnouce se nalevo proti Ostré Hůrce, byl jest někdy proti dědinám téhož Šnejdera hrob, a ten jest též od téhož Buriana roztažen a rozorán, že ho ani znamení se nenachází, nicméně v tom místě kdež někdy ten hrob byl v tom zákopu, vyrostla mladistvá jívka, kterou pamatoval pardusem týž Jakub Šnajdr, dále jdouce spatřeno, že nemálo od téhož Buriana zoráno a níčko pšenice oseto jest, tolikéž hruška i nějaký dubový pařez, kteří tu někdy v mezi stály, ti se nespátřují. Vždy výš mezi jdouc mimo koliko křův jalovcových u pravé ruce majíc dědiny téhož Jakuba Šnejdera potom příkopem a přes hlavy od téhož dědin Jakuba Šnejdera z poručení n. Šebestiána Pechovského proto, aby širší meze byla zanechána přes cestu

Sken 388, fol. 265 tužkou, 214 původní**(foto 5637)**

tu od Koterova k Plzenci, kterouž Plzenečtí Koterovským shazují, podle dědin vždy jmenovaného Jakuba Šnejdera a Kašpara Špačka z Černic, přes silnici až k zákopu, ten opamatovali pardusem Jan Kilián Lanfer z Plzně a Baltazar Grof z Koterova. Odtud podle silnice uhnouce se nalevo k Ostré Hůrce k kamenu velikému černému, při něm samém vyrostl keř jalovcový a pamatovali ho Laurenc Šafářův z Plzně a Martin Bártovic z Černic. Dále mimo studánku, nedaleko jest hrob pod samou Ostrou Hůrkou a při něm skalnatý černý kámen, ten opamatovali Jakub Purgkhartův z Plzně a Petr Wurm krčmář černický. Od hrobu uhnouce se napravo v vrch přes Ostrou Hůrku, kdežto na vrchu jest hrob, ten pamatovali Jan Kuncl z Plzně, Matěj Škarda z Radobyčic a Jan Dolejší z Černic. Odtud z Ostré Hůrku dolův až k cestě z Plzece k Černicím, kdežto podle cesty jest neveliký násyp a někdy tu stál hloh, ale již se nenachází, to místo opamatovali Valenta Švehla a Jan Mráz z Černic. Dále přes cestu až k lesu nebo dílu Petra Mlynáře z Černic, kdež v zemi(?) jest černý kámen, opamatoval ho Václav Hořejší z Černic. Tu zprávu činil Jakub Žák, kde nyní ten díl Petra Mlynáře jest, že před lety 50. orno, jakož seto i spatřuje, bylo, a on sloužíc u n. Pětkopa, že jest n. Jírovi Marchalovi předka někdy Petra Mlynáře, tu mlačívá. Odtud vždy dále jdouce až k chůvi hraničné, na níž se nachází zarostlý liz, tu opamatoval Tomáš Herbek z Radobyčic, odtud porostlinami vždy jakýmž zarostlým břehem nahoru jdouce, až k černému kamenu, při něm nemálo kamení nametáno, kdežto slove Na Měsíčkách, opamatoval Bárta Blažek z Radobyčic. Odtud ohnouce se napravo podle kolika námětků až k kamenu s křížem, při něm keř jalovcový, opamatovali jej Jiřík Hlivický a Jakub Špičhauba(?), oba z Plzně. Dále odtud uhnouce se zase nalevo podle travní cesty až k námětkům proti dílu Martina Hanzálka jinak Matasa z Černic. Odtud vždy dále až k jiným námětkům proti dílu Martina Hanzálka jinak Matasa z Černic. Odtud dále vždy nalevo až k námětkům proti dílu Valenty Švehly z Černic, kdež slova Na Soudným, protože někdy před lety Černičtí s Plzeneckými pro vkládání se jedni druhým na ta místa divné hadrenky(?) a svády i soudy mívali, opamatoval Martin Harum(?) jinak Hlaváček z Radobyčic, slulo na tom místě také někdy Gruntové království, odkudž Černičtí a Radobyčičtí nemálo dříví odvezli, z kteréhož podle zprávy Vávry V/vojáka také chalupa v Radobyčicích vystavěna býti má. Odtud vždy vzhůru nalevo mimo dědinu Martina Janka majíc ji k pravé ruce, skrze porostliny, a po několika námětcích až k dědině Prokopa Prejchy(tj. Brejcha) z Plzece, kdežto v rohu dědiny jest námětek, při něm někdy byla stála bříza,

Sken 389, fol. 265v tužkou, 214v původní**(foto 5638)**

ale ta uschla sama, takže nyní toliko od jí zůstává pařez téměř všecek vyhnílý, opamatoval Šebestián Rygler. Odtud mezi dědinami dotčených Martina, Janka a Prokopa mezi napravo jdouce, spatřuje se, že od Staroplzeneckých do těch gruntův královských nemálo jest uoráno, ano více vždy dále orati se chystají a strojí, jdouce vždy dále proti Strakovic skalce až k cestě z Štěnovic do Plzece při které z oné strany cesty jest kámen, který mezní býti pravili, opamatoval ho M. Šimon Mollerus, odtud uhnouc se napravo cestou štěnovickou jdouce mimo studánku nacházejíce ji napravo vždy dále až k dědinám Bartoše Kudlicy z Plzece, potom starým břehem v porostlinách přes starý průhon až k dílu porostlin Martina Matasa z Černic, kdež při konci břehu proti týmž porostlinám opamatoval Petr Mlynář z Černic. Odtud uhnouce se nalevo podle porostlin téhož Matasa proti Mochuře vrchu, vždy přes cestu do

Andrejšek přejdouce mimo námětky jakýms břehem, potom travnou cestou nahoru k studánce, kdežto nedaleko odtud stála někdy za mezník a hranici osika, ale ta uschla, tak že níčko jedno pařez vyhnílý se spatřuje. Odtud jdouce vždy nahoru nechajíce té studánky nalevo, potom výš dále jakýs námětek napravo, z něho nedaleko přichází na jiný námětek, v něm byl starý již vyhnílý neveliký dubový pařez, který Kuncel byl odnesl, a té noci zase přinesl, i také dub ten někdy též Kuncel byl s'al, opamatoval ho týž Kuncel z Černic. Odtud uhnuce se nalevo na několik námětkův pod samou skalou **Mochury**. Dále přes též skálu **Mochury** nahoru, kdežto u vrch jest dvojnásobný dub v pařezu zarostlé kamení máje, opamatován Martinem Šedivcem z Plzně a Martinem Fenclovic z Radobyčic. Odtud dolů z skály proti třem jamám, kdež přijdouce Matěj Fencel v 70. letech jinak Prachař z Radobyčic oznamoval, že jest od starších často slýchal, že v tom místě trojí gruntové se stýkají, Plzeňských a Losinských, opamatovali Janovi Hanzem z Radobyčic, Bláhou Jančálíkem z Koterova a Martinem Mrázem z Černic, odtud přes cestu z Černic k Radyni jdouce cestou losinskou, majíce vždy napravo porostliny černické, nalevo losinské, mimo dědinu N. Pastvy z Losiné, kdež jest strouha dělící grundy černické od losinských, a ta vždy jde dolův až k silnici jdoucí z Plzně do Prácheňska, přejdouce k silnici dotčenou a po ní jdouce, nalevo nahoru až na roh dědiny, kteréž pod plat v držení jest Jíra(?) Vokounek z Losiné. Kdežto jest starý tok vody, však dobře opatřený, že ním žádná voda dolův jíti nemůže, než odtud na rybník černický se táhne, nicméně oznámeno bylo, že někdy Losinští takový břeh skopávali, a tudy dolův vodu spouštěli, a zase když někdy též rybník osen býval, svévolně též zákop vyzdvihující, vodu na osení spouštěli, jest opamatováno Jírou Mli-

Sken 390, fol. 266 tužkou, 215 původní

(foto 5639)

nářem z Radobyčic, uhnuce se napravo jdouce dolův tím tokem až proti dědinám Kunclovým z Černic, odtud mezi nalevo mezi dědinami, kteréž Losinští pod plat drží, jdouce, jest od Černických stěžováno, ano očitě spatřeno, že oni Losinští drah černických, kterých oni společně s Radobyčickými a Útušickými užívají, přeorávají, jako Mikuláš Štětka a Mikuláš Hrachovec oba z Losiné, pod několika ...(značka – strych?) sobě týchž drah přiorali, tj. vysvědčil v úterý po Božím Těle **dies(?) (7. 6.) 1611.** v přítomnosti Štěpána Škardy z Radobyčic i jiných lidí poddaných našich Brož Kuncel Krnul(?) z Losiné, a to místo při zákopu u nějakého námětku, kdež stoje též Brož Krnul to jim ukazoval, opamatovali Linhart Chomlík z Černic a Prokop Koukolík z Radobyčic. Ten pak zákop vedle týchž drah jde dolův dalece dělíc grundy černické od losinských až k gruntům štenovickým.

Spor u koterovského průhonu

1611

Léta 1611 v středu den sv. Vavřince mučedlníka Páně (10.8.)

podle připsání uro. a statečného rytíře p. Adama Jiřího Kokořovce z Kokořova na Žluticích a Štáhlavech, jehož dat. na Štáhlavech ve čtvrtek po neděli 7. po sv. Trojici léta 1611. **(21. 7.)** Stalo se vyslání k spatření očitému co sobě p.p.py na místě vsí obce města Plzně proti Burjanovi Kohoutovi sousedu v městě Plzni v příčině vzdělání nového zákopu, z stažení hrobu v němž někdy povinnost činili, a přeorání mezi při průhonu koterovském podle gruntův téhož Burjana z jedné, a Jakuba Šnajdera ze vsi Koterova ze strany druhé, psaním stížili osob těchto: p. Jan Scribonius z Horšova, Daniel Kašpárek z Palatinu, jenž toto zaznamenal, z konšel. M. Petr Hlivický z Benčic písař radní, Jan Mestl, Ondřej Červenka z starších obecních, Bartoloměj Soběvolný, Laurenc Žid, Matouš Červenka a Jan Fisher z obce, kterýžto v přítomnosti Vávry Vojáka, též Matouše Khayle rychtáře, Urbana Škvenského, Václava Mlynáře, Jakuba Šbajdera, Bláhy Březdy, Matěje Březdy, Bartle Otty, Bláhy Hanzlíka ze vsi Koterova, Linharta Chomlíka rychtáře, Jíry Mráza, Jíry Poubela, Martina Bártovic, Jakuba Žáka, vše lidí poddaných ze vsi Černic obce města Plzně, též v přítomnosti Gregora Kampanusa úředníka na Štáhlavech, jakožto od dotčeného p. Adama Jiřího Kokořovce na místě páně vyslaného, Jana Špíny primasa, Matěje Kováře, Valentína Císaře, Jana Průchy syna Jana Martinovino, Bláhy Šimši, Volfa krejčího, Jakuba Bardy, Prokopa Průchy al.(?) Šťastného, vše osedlých z měst. Staré Plzeňce, též i jeho samého Burjana Kohouta podle žalobního psaní p.p.p. města Plzně patrně ukázáno, kterak též Burjan Kohout v mezi té, kteráž od starého průhonu koterovského k Ostré Hůrce vede, nemálo trní a hloží vykopati a to zorajíc osíti dal, jakož taky nemálo tu kořenoví od toho trní spatřeno, přitom nalezen a spatřen jest v strništi tehdejší pšeničném i ten pařez hruškový (o kterémž v předešlých výchozech zmínka se činí) s'atý, s zemí srovnalý, tolikéž odtud výš

Sken 391, fol. 266v tužkou, 215v původní

(foto 5640)

místo, kde někdy dubový pařez stál, ale ten již do konce vyhníl, nicméně z kořene zase malý dubový křížek vyrostává. K tomu když tak od nás Plzeňských promlouváno bylo, že jest se to státi nemělo, ozval se Gregor Kampanus, poněvadž z obojí strany gruntové J.M. p. Kokořovce jsou, nebo že Šnajdr z té dědiny J.M. p. jeho ročně plat odvozuje, a to trní že žádné platnosti nebylo, nýbrž ke škodě že jest Burjan v té příčině nelze učinit, že jest jakožto v gruntech J.M. p. svého podle dědiny své to trní a hloží vysekati dal, a tu pustotinu sobě k užítku přivedl. Proti tomu oznámeno, aby z obojí strany té meze grundy p. Kokořovce býti měly, tomu že se místa nedává, než vždy ta za nezi pravou od Plzeňských se býti pravila a praví, že pak Šnajdr jistý plat z té své dědiny ročně do Plzeňce dává, však proto nenásleduje z toho, že hned i dědičnost těch gruntův p. Kokořovci přináleží. Nicméně poněvadž pro odpor předkův p. Kokořovce vykazování těch mezi ty všecky gruntové na odpor a na poklidu zůstávají (ač pak tomu dotčený Gregor místa nedával, aby to ty gruntové byly měly na poklidu; však upamatován jsa od Jana Špíny a Burjana Kohouta tomu místo dal), že jest Burjanovi Kohoutovi neslušelo a nenáleželo pod takovým odporem a

poklidem na mezích trní kopati, mezi uorávovati a mimo starý předešlý způsob v nový způsob na ublížení práva a spravedlnosti obce plzeňské uvozovati. Nato Burjan Kohout se ohlásil, že jest on tu nic nekopal, než to tak koupil, a toho do 6. let užíval. Na to jemu odpověděno: Budťo že jest on sám neb kdo jiný to trní (což jest učiniti neměl a nemohl) vykopal, mezi uoral, aneb od jiného koupil, ten že jest více a vejše práva tu dáti a prodávati nemohl, než které sám měl, že pak od 6. let toho by v držení býti měl, o čemž že jest se nevědělo to na skrácení práva a spravedlnosti obce plzeňské že není neb malá **fidei possessor psenbít(?) nunquam**, nýbrž že se očitě spatřuje tu novina a vnově stažené orání, k tomu některé nevyhnilé do konce kořemoví od trní, z čeho souditi jest, že nikoliv od 6. let tu oráno není, než nedávno oráno jest. Nato dáno za odpovědi Plzeňských, že jest to odtud, že Burjan Kohout jest lepším hospodářem nežli přední držitelové toho gruntu, dále potom při samém starém průhonu Koterovským zůženo a ukázáno, kterak za množství kročejův týž Burjan Kohout zákop vnově vyzdvihl, a vzděláním se na velkou újmu práva a spravedlnosti obce plzeňské zákop aneb hrob ukazující některé z našich jako Jíra Paubel, Urban Škvrnský, Vávra Voják, Jakub Šnajdr a jiní mnozí místo, kde by v tom zákopu vnově vzdělaným proti jakémusi jívovím býti měl), v němž někdy před množstvím léty přivedeni mezi p. purkrabí menšího přísaha konaná, stáhl, zasypal a na mizinu přivedl. Nato on Burjan odpověděl: že by předešle tu také zákop býti měl, že jest jej on toliko obnovil, čemuž Plzeňští, kteří někdy na těch mezích byli, též i Koterovští zhola odepřeli. K tomu Řehoř Campanus se ozval: že jest toho sám povědom, že Jakub Šnajdr, aby mu přes dědinu nejezdili, tu zákop udělal, tudy cestu na grunty jeho Kohouta obrátil, odtud

Sken 392, fol. 267 tužkou, 216 původní

(foto 5641)

že jemu příčina dána, ten zákop dáti dělati. Nato jest jim odpověděno: ačkoliv že Šnajdr tu zákop někdy udělati dal, to se schváliti nemůže, a kdyby se o tom vědělo, že by byl trestání neušel, avšak pro zahájení škody, že ten zákop podle samé průhlavnici své dědiny na dva neb tři kročeje nejvíce zdýli jest učinil: protoť že jest Kohout neměl a nemohl na tak množství kročejův nový zákop tak hluboký v mezi dáti zdělati, zvláště pak hrob ten na kterémž obci plzeňské nemálo než mnoho záležitosti zasouti a zavésti dáti. Nato od Řehoře odpověděno: Ovšem tak jest, že jest tu prve tak velikého a dlouhého zákopu nebylo: a obrátě se ke Kohoutovi jeho se tázal: k čemuž jest tak veliký a dlouhý zákop udělal, a tudy ten hrob zasul a zavezl? To on Burjan Kohout mimo tu příčinu, aby mu přes dědinu a louku nejezdili, jináče se spraviti nemohl co se hrobu dotýče, že jest on ho neviděl ani o něm věděl. Proti tomu od Plzeňských, kteří někdy na těch mezích bývali, a Koterovských, jednomyslně za pravdu jištěno, že tu proti té jívě (kteráž též podřata jest a rákosí do toho zákopu zasypáno, však zase se pučí) ten hrob jest byl, čemuž od Staroplzeňských na dotázky Gregora Kampánusa odpíráno nebylo, nýbrž sami někteří jako Jan Špína, Valenta Císař, Bláha Šimsa, Prokop Pruchý oznamovali, že jsou od starších svých slýchali, že by tu někde hrob býti měl, ale oni že jsou jej neviděli, a o něm nevědí. Po mnohém a jiném promlouvání Gregor Campanus oznámil, že při navracení se domů na Šňáhlavy J.M. p. svému p. z Kokořova tohoto očitého spatření relaci učiniti chce, nepochybujíc o tom, že by dále J.M. p. mysli býti ráčil, že pánům Plzeňským v známost psaním uvéstí ráčí, přičemž od Plzeňských vyslaných zůstaveno, že na takové psaní se očekávati bude.

Sken 393, fol. 267v tužkou, 216v původní

(foto 5642)

Černické a Losinské

1685

Léta Páně 1685 dne 3. Aprilis

podle společného na tom zůstání a k spatření a obnovení mezi černických a losinských spolu se stýkajících, vlastního k tomu, J. M. urozeného p. p. Arnolda Aloisiusa svobodného pána z Engflusu pána na Nebílovech a Netunicích, oblíbení, stal se výjezd na týž meze, a vyslaní byli od J. M. pana z Engflusu (titul) správce panství a důchodu nebílovského p. Petr N. s lidmi poddanými losinskými a z města Plzně p. M. František Hostouňský a p. Daniel Divíšek z Rady, též M. Jan Václav z Hanu a Matouš Krouba z starších obecních, též Jiří Tillingar úředník s lidmi poddanými plzeňskými z Černic, a počátek vykazování se stal u kamene se dvouma klíči na silnici k Nebílovům vedoucí, jenž za hlavní mezník vysazený jest, a v tom místě Na Pekle říkají, kdežto troje panství se shledává, co zadu jest do Štěnovic, co nalevo k městu Plzni a co napravo jest všecko k Losině, jenž k panství Nebílovskému patří, jdouce tehdy od toho kamene u maršálu upřímo nahoru lesu Rochli přijde se N. 1 k chvoji jedné, na které kříž vysekán a dále odtud k chvůji zase sub N. 2 která jest vruby vroubená, dále zase N. 3 k chvůji dvou vidlicovate s třemi vrubami, odtud jámou se jde k chvůji v jámě stojící vruby

Sken 394, fol. 268 tužkou, 217 původní

(foto 5643)

třemi a zase k chvůji 5té, od té málo výše k chvoji 6. a upřímo dále nahoru k lesu jdouce přijde se k hromadě malých kamenů, v nich uprostřed pařez jest a za 7 mezník vysazený jsou odtud strouhou nahoru jdouce přijde se k 8 chvůji vrubované, odtud k 9. a dále 10., potom dolíkem se jde k 11. a zase až k hlohu velkému, který za mezník 12 vysazen jest, a nad tím jest vozová cesta přes kterou nahoru do lesa jde se jámou, až k dubu N. 13 vrubovanému třemi vrubami, a odtud přide se k 14. mezníku hrušce velké, v jámě stojící, která tu konec bere, a za hlavní maršál vysazen jest, na který dva kříže na jedné straně jeden a na druhé vytesány jsou, a pro památku to držel tři kopy z Losině Václav Nosek a z Plzeňských poddaných Jan Mráz z Černic a dával jim tři kopy Jan Bystřický ze Selčan (Želčany), odtud nalevo upřímo uhejbnouti a jíti se musí podle dědiny Hrachovcovy z Losině po mezích až k bříze, mezníku 15 polevo jest Plzeňských a popravou Losinských grunt, od té břízy dolů na levo zase se uhnou, jde se

jako k západu slunce po mezi při záhonech až k mezníku 16. chvůji vrubované a dále odtud kamenu mezníku 17. pod který (vynechané místo) sazeny jsou, od toho kamene hned napravo upřímo se uhnouti a jíti musí podle zarostlých záhonů až k louce obecní Černickým náležející, kdež mezník 18 jest, odtud zase napravo se uhnouti a příkopem vždycky až na roh kamenu mezník 19, který blíž dědiny téhož Hrachovce vejš pra-

Sken 395, fol. 268v tužkou, 217v původní

(foto 5644)

veného položen jest, jíti se musí. Odtud podle zákopu nalevo přímo se uhne, a jde se až k dědinám Černických po levo až před jámu až od cípu kdež kámen zase za mezník 21 sazen jest, a ten jest proti poli Brunslíkovo z Černic a držel tu zase tři kopy Mikuláš Hrachovec z Losiné a Michael Kothart jinak Hoviš z Černic pro budoucí památku, od spátkem jako by se šlo, přijde se od toho cípu k kamenu mezníku 22. a od toho kamene upřímo nahoru k silnici jde se až k kamenu 23. který jest mezi silnicemi na malém vršíčku, a od toho přijde se přes silnici k kamenu mezníku 24., odtud přímo k mezníku kamenu 25. podle gruntu Kanfranta z Losiné, odtud nahoru uhejbajíce se pomalu nalevo kde se až k mezníku zase kamenu 26., dále odtud kráčejíce po břehu přijde se na pravo se uhejbajíce upřímo k dědině z Losiné a dále k mezníku 27. dubu jednomu podťatému velkému, odtud dále jde se upřímo pořád k mezníku 28. jabloni, do které kámen sazený jest, od té jabloně jde se až k rochli ke 29 kamenu mezníku který rokli kámen s okují cihlami (vynechané místo) sazený jest, odtud touž roklí nahoru upřímo a to daleko jde se k mezníku j chvoji mezníku 30. a dále zase k chvůji vydličaté do které kámen sazen jest, od toho mezníku nahoru před se jde se upřímo až ke třem hrobům, od kterých hlavní maršál a mezník blízko se nachází, kdežto troje panství se zase stýkají šáhavské, plzeňské a losinské,

Sken 396, fol. 269 tužkou, 219 původní

(foto 5645)

ta konec s samými losinskými a černickými u těch třech hrobů se bere a skončuje, spatření meze jsou, jenž od obojí strany lidí poddaných vykazovaných byli, a tak jak tento popis se nachází, všemu za místo dali bez nejmenší contradicti, odporu neb pochybování. Což také pro paměť lepší vše na papír uvedeno tuto jest, a od nás výš psaných vyslaných se na pravdě vyznává a vysvědčuje. Stalo se dne a léta svrchu psaného.

Sken 397, fol. 269v tužkou, 219v původní

Prázdný

Sken 398, fol. 270 tužkou, 220 původní

(foto 5646)

Smědčice

Při dvoře smědčickém popluží drží v sobě dědiny pod 7 st.(?) 26 kb.

Louky

Louka u mlýna pod 8 vozů.

Pod Bušovici kteráž se tři krát seče(?) pod 2 vozy.

V Kytíně(?) pod 2 vozy a ky si(?)

Pro otavu(?) sekán pod ½(?) vozu.

K ovčínu.

V Kamení louka pod 3 vozy.

Luhy pod 15 vozů.

Ve Lhotci 7 vozů.

Sena pro ovčín 25 vozů sena.

Suma obojích 37 vozů sena.

K tomu otavy.

Sken 399, fol. 270v tužkou, 220v původní

Prázdné

Fol 271-277v, 221-227v – chybí 7 folií

Sken 400, fol. 278 tužkou, 228 původní

(foto 5647)

Zrušské meze.

1577

Léta P. 1577 v úterý po Slavném hodu Vzkříšení Krista syna. (9. 4.)

Mezi Třemošenskými, zálužskými a s našimi Zrušskými ukazování mezí v přítomnosti Zikmunda Plzáka, Petra Rigmovice(?), Šimona Barona(?), Ambrože Sanktyna, Lukáše Zedníčka, Jana Prušáka, Jana Truhlářovic, Václava Stacha, Jana Vody provazníka, Jiříka Zahradky, Jana Pouska, Tobiáše Třeštíka, Jana Puchanna, Davida Burynana(?), Jana Vratinu, Bartoše Soběvolného, Martina Lelka, Jana Vruhaře, Jana Šafhanzona syna tkalce, Matěje Viktorýna písaře z města Plzně.

Ze Zruče byli: Adam Špígl, Vít Kulhánek, Zikmund Rychtář, Rozum(?) Zíma, Petr Laurenc.

Z Druztové: Mach Krabička, Jíra Sedláček, Hons na Urbanovu, Jan Cohr.

Nejprve od vsi Zruči jdouc mezi grunty našimi a třemošenskými jeden jest mezník velký u cesty. A od toho nedaleko druhý mezník menší přes cestu: polo..tčítý(?) mezník, při němž tři kameny. Čtvrtý mnezník

Sken 401, fol. 278v tužkou, 228v původní

(foto 5648)

v louce drobet(?) co v bahně. Dále od téhož mezníku cesta dělí grunty třemošenské a plzeňské. Potom upřímo cesta stará a v té cestě kamenný mezník. Od toho mezníku cestou předse až k mezníku též kamennému nad cestou drobet v gruntech našich. Ten dělí dráhy senecké. Odtud hlavy dělí grunty plzeňské a třemošenské. Odtud dále mezník u staré cesty. Podle něho bříza, od té břízy až na křižovatky k Božím mukám a cesta upřímo dělí k Záluží a Borky. A tak tam cestou upřímo až k stezce ledecké. **In Veteri Reristre Victorinus cgvojegto(?) suo collegis: homo nauy(?) et urebri(?) nulluch(?) ut alibi, eta et hie.**

Sken 402, fol. 279 tužkou, 229 původní

(foto 5649)

Meze Ledkovské, koterovské a černické

1657

vybledlé, nečitelné.

L. páně 1657.....

Svobodným panem z Kokořova panem na Stiahlavěna meze ledkovské, koterovské černické

Sken 403, fol. 279v tužkou, 229v původní

(foto 5650)

vybledlé, nečitelné.

Sken 404, fol. 280 tužkou, 230 původní

(foto 5651)

vybledlé, nečitelné.

.....z Božkova.....Staroplzenečtí.....Koterovští.....

Sken 405, fol. 280v tužkou, 230v původní

(foto 5652)

vybledlé, nečitelné.

Sken 406, fol. 281 tužkou, 231 původní

(foto 5653)

vybledlé, nečitelné.

Sken 407, fol. 281v tužkou, 231v původní

(foto 5654)

vybledlé, nečitelné.

Sken 408, fol. 282 tužkou, dále se původní číslování se neobjevuje

(foto 5655)

Letkov, Koterov, Černice

1719

Popis též v šťáhlavském archivu v originální verzi

Dokonalé zmítnění všelikých sporných mezníkův grunty města Plzně, též Svatého Blažeje s Plzeňskými mezujícími, při Letkově, Koterově a Černicích.

Léta 1719 dne 6. Juny a sequentibus stato se hlavní výchoze na všeliké meze, jenž grunty král. a krajského města Plzně od gruntův městys Plzně dělí, totiž: u Letkova, Koterova, Černic a Sv. Blažeje, kdežto přítomní byli z strany Plzeňských od Její Vysok. hrab. Excellti. paní paní Antoníny Josefy ovdovělé hraběnky Černínové rozené hraběnky z Khünburgku p. pupullárního panství šťáhlavského a Nebílovského, paní paní poručnici p. zřízení plnomocník urozený Jan Jiří Bartoloměj Nürokner, hewjtmán praveného panství šťáhlavského a nebílovského, pan Vojtěch Košíň důchodní, pan Jan Perger, pan Jan Turyr poklasný, pan Josef Straka primas plzeňský a ostatní společní obyvatelé plzenečtí.

Z strany král. k. města Plzně vysláni byli z prostředku vzácného magistrátu pan Václav Drahokoupil purkmistr, pan František Stehlík z Čenkova a Treüstatu, pan František Mestl, p. Maxmilián Tušner a pan František Columban, pan Václav Stehlík z Čenkova syndicus starší z obce, pan Ondřej Staněk úředník nad poddanými, pan Jan Kopíš obroční a pan Tomáš Rabička(?) z obce, též obyvatelé letkovští, koterovští a černičtí.

Při kteréžto o všeliké od starodávna a na dvě stě let sporné meze dobrovolné, přátelské, dokonalé urovnání těch všech jiných nesporných rekognoscírovaných obnovení se stalo následujícím způsobem:

1 – První začátek stal se jest u vsi Letkova ku král. městu Plzni náležící, v lese tak nazvaném Lísku, při místě Strá

Sken 409, fol. 282v tužkou

(foto 5656, 5658)

žísť řečeném, při dvou starých dubech maršálích, troje grunty se dělí, totiž: obrátivše se k západu napravo jsou plzeňské, nalevo plzeňské neb šťáhlavské, a nazad rokycanské neb tymákovské, z oných dvou maršálův jeden jest na polovici zlámaný, jsou pak na nich vnově kříže vytesané a při nich pamětní drželi Petr Ulč hospodář z Letkova na dvoře Čechurovském a Antonín Paumkartner z Plzně.

- 2 – Odtud napravo se drobet uhnouce cestou ku Koterovu vedoucí krokův 101, přichází se k dubu napravo stojícím, na kterém dva kříže, jeden k straně plzeňské, druhý do lísku vytesané jsou.
- 3 – Od něho krokův 57 k dubu vidličatému na němž obnovené jsou znamení s dvěma křížemi, jeden kříž ukazující na pravo plzeňskou stranu a na levo plzeňskou.
- 4 – Pak pojedou krokův 190, přichází se na velkou chvůji, která za nový mezník vysazena, a dvěma křížemi znamená jest.
- 5 – Dále po 60 krocích přichází se na jeden dub na pravé straně stojící, jenž vnově s dvěma kříži znamená jest, a při něm pamětně držel Tomáš Herman Spurný z Plzně a Bartoloměj Slavík myslivec letkovský.
- 6 – Zase pojedou 36 krokův jest dub, na něm tři staré kříže nalezené jsou, a k nim kříž nový vytesaný.
- 7 – Opět po 94 kročejích dub k straně šťáhlavské stojící, na něm starý vrub a vnově na obou stranách kříže udělané, a do kříže železný hřeb vražený.
- 8 – Dále pořád cestou kročejův 68 jest dub s vruby a pak touž cestou

Sken 410, fol. 283 tužkou

(foto 5657, 5659)

- 9 – krokův 152 přichází se ke dvěma dubům, jenž vnově křížemi znamená jsou
- 10 – Po též cestě dále pojedou na 118 krokův jest dub, na něm staré znamení, též vnově udělané kříže dva na pravé straně cesty.
- 11 – Odtud drobet napravo při cestě krokův 84 stojí dub, na něm vnově dva kříže vytesané.
- 12 – Z něho kročejův 151 přichází se na dub s starými vruby, též vnově křížemi z obojí strany znamená.
- 13 – Opět pojedou kročejův 158 jest dub, na němžto znamení obnovené jsou.
- 14 – Od něho pořád cestou 158 krokův stojí smrk vlevo na půdě šťáhlavské mezi dvěma cestami dvěma křížemi znamená.
- 15 – Od téhož smrku jde se cestou krokův 106 přichází se k dubu na šťáhlavském gruntu vlevo stojícímu, ne němžto znamení obnovená jsou, totiž dvěma kříži.
- 16 – Odtud na pravo z cesty z lesa ven 140 kročejův stojí dub vidličoftý(?), na něm starý kříž k spatření, i staré bvruby se nacházejí, ten křížem vnově znamená byl.
- 17 – A pak vyjdou 67 krokův z lesa k polím letkovským stojí velký dub maršál nazvaný, na něm staré vruby se nacházejí, a tu strany se pozastavily, neb Ledkovští podle starých mezních výchozí vedli jsou nalevo dolů cestou travnou podle pole Ženíškového dolů do Rohu, kdež někdy býti měla chvůje mezní, a nyní jest kříž, a od něho k jinému vypálenému pařezu chvojovému, a pořád cestou k dubu a zase nahoru vpravo k dubovému pařezu při Umučení Páně. Plzeňští ale, totiž Jan Straka krejčí plzeňský vedl přes pole Letkovských k hrušce po mezi Ženíškově, a od ní nalevo po mezi Čechurově, a Ženíškovo, a zase vpravo, a pak dolů

Sken 411, fol. 283v tužkou

(foto 5660)

a onomu pařezu dubovému při Umučení Páně v rohu od pole Vojtěcha Bulíka, na němž i Letkovští ukazovali. Druhý ale Matěj Burda z Plzně, dokonce přes všechny pole letkovské od onoho maršálu ukazoval, až na dub velký při Podhůří stojící, což však od pánův oficerův šťáhlavských pozorováno nebylo, nýbrž jedině ten okršlek, který Letkovští a onen Straka plzeňský vykazovali, in Controversiam tážán byl; a tu strany k takový se přátelsky namluvili takto:

Předně jest ten díl a pole ježto Bartoloměj Ženíšek nad paměť lidskou užíval na polovic rozdělené, a z něho okolo dvou strychův k straně plzeňské zanecháno, tím však obmezením, že on Ženíšek je vždy i jeho po..... proti odvádění ročního skromného platu do důchodu šťáhlavského, užívati má na časy věčné; že ale

Za druhé, při následovním spatřování ostatních mezinad Svatým Blažejem při obecním městě Plzně lese Andřásky řečeném, nápodobně se shledalo, že při poli někdy Kakasovém(?) nazvaném, nyní Pavla Schuchmana z Plzně do týchž plzeňských Andřásek díl se jest přioral, a tudy na rozdělení též pole přijíti mělo, jest obojí strany usnesením, s oním dílem od pole Ženíškovského do Šťáhlav odděleným Compensati učiněná, tak že vše to in Controversiam při tomto maršálu a polích letkovských tazeno(?) bylo, i onen šťáhlavským oddělený kus pole Ženíškovského k Letkovu, a jednomu každému z obyvatelů téhož, jak prve v toho užívání byli, plným právem zanechán jest. A nápodobně při Andrejškách P...vy Schuchmanovi co přivoral; odkudž od oného maršálu další meze se ustanovily.

18 – Jdouce po oné od Letkovských nazvané travné cestě krokův 156 jest kámen mezní s znamením z strany a to plzeňské litt: M et P. též 1719 rok, z dr..... a erb Tčerní(tj. Černínský) postaven, pod něj dané okuj,

Sken 412, fol. 284 tužkou

(foto 5661)

uhlí a cihly, při něm držel paměti Bartoloměj Pták servus z města Plzně, a Antonín Baumgartner písař kancelářní ze Šťáhlav.

19 – Odtud vpravo cestou vedle pole téhož Bartoloměje Ženíška po kročejích 70 jest nápodobně kámen mezní nový s znamením podobným jako v N. 18 postaven, a pod něj znamení nadepsané mezní dáváne.

20 – Zase cestou až na špic pole Bartoloměje Ženíška krokův 111, v nížto kámen nový vsazen.

21 – A pak na pravo jak cesta vede krokův 150, až do rohu pole Vojtěcha Puslíka(?), v kterém kámen nový postaven jest s předešlými znamení.

22 – Z toho nalevo na cestu, a pak cestou pořád do Koterova vedoucí krokův 405, přišlo se k pařezu dubovému, jenž někdy za mezník znamená byl, na místě tom postaven kámen s znamením s takovým, jak předešlé kamení

spatřeno, ale kterak mezi tímto mezníkem, jak Plzenečtí, tak i Letkovští průhon jsou přeorali, tudy obojí straně nařízeno jest, by budoucně to vše přeorané ležeti nechali.

23 – Dále jdouce pořád cestou 200 kroků v cestě při poplatné dědině Bartoloměje Ženíška jest mezník;

24 – Od něho obrátivši se na pravo jde se vedle loučky vlastní Bartoloměje Ženíška k Podhůří k městu Plzni patřícímu, 105 kroků, kdež nový mezní kámen postaven jest.

25 – Odtud vlevo se obrátíce kroků 70 jest dub, na kterém vnově kříž vytesán jest, a tu jest z pravé strany Podhůří města Plzně a z levé grunt někdy Šimšovský, nyní Matěje Burdy plzeneckého, do toho mezního dubu hřeb vražen jest.

26 – Od kterého jde se dolů vlevo k cestě, a přes cestu kroků 79 a tu jest opět dub vnově křížovaný.

27 – Zase s rovnou cestou 45 kroků u cesty vlevo stojí dub s starými vrubami.

28 – Kroků 90 k dubu se přichází, při kterém kámen jest, též tu

Sken 413, fol. 284v tužkou

(foto 5662)

držel pamětný Vít Haškan z Plzně až plakal, Tomáš Kayl z Koterova.

29 – Dále vedle loučky Matěje Burdy malou rochlí(tj. rokle) vlevo přes cestu, 228 kroků pojdouc, přichází se k mezníku kamennému v mezi téhož Matěje Burdy hluboko sedícímu, který po svrchu okopán jest.

30 – Z něho obrátíce se napravo zrovna nahoru přes cestu k Podhůří 135 kroků jest kámen pomodralý v zemi špičatý.

31 – Od kterého kroků 65 přichází se k dubu vlevo, který jest dvěma kříži vnově znamenáný.

32 – Odtud pořád po břehu kroků 240, až ku kamenu tříhranatému, v zemi sazenému, do rokle tu ležící ukazujícímu, kdež táž rokle dolů grunty plzenecké od koterovských dělí, takže do polovice z levé strany jest Plzeneckých a z pravé strany Koterovských, a to pořáde 100 kroků až na loučku někdy Spinovou, nyní p. Josefa Straky, v té roklí u cesty počítaje od začátku též rokle, a kamene tříhranatého kroků 180 jest postaven kámen nový, na něm klíče plzeňské a rok 1719 vytesáný. A tu napravo jest pole Hanzlíkovo z Koterova a nalevo Josefa Straky z Plzně.

33 – Po týž louce pořád dolů k cestě plzenecké do Koterova vedoucí kroků 324 až k tomu místu, kde někdy hruška za mezní znamení státi měla, na kterémžto místě nový mezní kámen postaven byl.

34 – Od něhožto jdouce pořád cestou kroků 319 jest kámen tesaný mezní nový postaven při řece v rohu pole Kaylovic pod vrchem Mešnicí, na kterém pamětnou drželi p. Straka primas plzeňský, Martin Kayl a Vavřinec

Sken 414, fol. 285 tužkou

(foto 5663)

Hanzlík z Koterova, pod kterýžto mezník gdaučí(jdoucí?) stran při řece též i řeka panu faráři plzeneckému po dlouhém Pro se Contra jednání zanechána jest, pak od téhož kamene přes řeku kroků 44 přijde se

35 – Na kámen starý mezní u řeky stojící mezi loukou vlevo Matěje Fejfra neb Císaře, a vpravou loukou Šefránkovskou k Plzni náležející

36 – Od kterého obrátivše se nalevo, jde se pořád přes kopce neb hřebenem 181 kroků, postaven byl nový mezník kamenný, na kterém znamení vytesáno z jedné strany klíče města Plzně, z druhé litera T Tscherninovské(tj. Černínské) neb Plzenecké grunty vyznamenávající, též léta tohoto 1719. roku vytesané, pod ním okuj, sklo a cihla dána a na něm pamětný drželi Václav Ambrož z Plzně a Matouš Hutzl z Koterova.

37 – Od něho uhnuce se nalevo, jak sám ukazuje 100 kroků k řece jest olše mladá, na které tři vruby udělané, a tři křemenné kamene, dva byly, a jeden černý, při ní zakopané, a pod ně cihly, okuj a cihly(sic!) kus dáno jest.

38 – Dále nahoru podle řeky, jenž sama mezuje, přichází se na pařez dubový vypálený, vedle kterého kámen velký špičatý, pod něj dán okuj, kus cihly a sklo, na němžto držel pamětní Mikuláš Zoufalý z Koterova a Josef Páv z Plzně

39 – Pak pořád po stráni při řece do Plzně náležející, kroků 155 jest kámen mezní, při kterém co tak Koterovští přeorali, totiž Anna Zoufalá, tu zase ležení nechati mnají

40 – Po té stráni jenž Plzeneckým náleží kroků 385 až ku konci pole pravené Anny Zoufalé, kdež jest sprostý kámen zakopán, a při něm hromada jiných snesena, a dáno pod ně uhlí, sklo a cihla.

41 – Potom napravo k hůře se obrátíce přes cestu na pole Tomáše Hanzlíka 115 kroků, v kterém kámen špičatý ztakopán jest, na něm pamětní držel Šebestián Kayl z Koterova a Franc

Sken 415, fol. 285v tužkou

(foto 5664)

Slavík myslivec z Plzně, Vojta Páv z Plzně.

42 – Odtud uhnuce na mez vedle pole Jana Malouna aneb Blešky z Koterova napravo a z levé strany Josefa Straky z Plzně, též Jiřka Císaře pořád nahoru 385 kroků jest mezní kámen.

43 – A zase po kročejích 425. k silnici plzeňské kámen mezní.

44 – Od něho přes silnici 41 kroků ku kamenu velkému.

45 – A pak vlevo nahoru podle silnice 275 kroků k studánce při Ostré hůrce se nacházející, jenž jest místo mezníku.

46 – Od studánky přes Ostrou hůrku hřebenem, na které po 230 kroků jest chvěje s dvěma křížmi znamenáná, a do té hřeb vražen.

- 47 – Na vršku ale té Ostré hůrky 90 krokův jest mezní kámen, na kterém pamětní držel Jan Lípa z Černic, Jan Havel z Plzece.
- 48 – Z té hůrky zrovna dolů přes cestu černickou krokův 140 jest kámen při začátku pole někdy Kakasového, nyní Pavla Šuchmana.
- 49 – Podle toho pole jdouce 182 kroky byla mezní chůvě, která před krátkým časem poražena byla, na místě jejím jest mezní vytesaný kámen postaven a pod něj okuj, sklo a cihla podložena, při něm pamětní držel Pavel Schuchman z Plzece a Jan Lípa z Černic.
- 50 – Podle téhož pole přichází se do porostlin, kde po 180(?) kročejův jest mezní kámen starý.
- 51 – A zase břehem nahoru 207 krokův jest kámen mezní a nápodobně

Sken 416, fol. 286 tužkou

(foto 5665)

- 52 – Po kročejův 207. mezní kámen čtyřhraný.
- 53 – Též pojduce 198 krokův mezní kámen se nachází.
- 54 – Od kterého břehem kamenitým až k novému velkému mezníku 158 kroků, pod nějžto znamení mezní dané jsou, a tu držel pamětní Ferdinand Faber z Plzece a Vavřinec Ševčík z Černic.
- 55 – Odtud k cestě jenž do Štěnovic vede, v které mezník kamenný po 228 krokův stojí.
- 56 – Vedle cesty v poli Bečvářovo z Plzece na 198 krokův vnově sazen mezník kamenný, pod něj znamení mezní podloženo, při kterém pamětní držel Daniel Bartovský z Černic a Bárta Haškan z Plzece.
- 57 – Z toho kamene jde se k Mochuře Matasovské podle pole Bečvářovského po hřebenu a vedle téhož loučky až 435 krokův, kdež kámen sprostý špičatý vnově sazen jest, a po něm znamení mezní dáno.
- 58 – Vlevo cestou lesní nahoru 316. krokův přijde se k chůvě, která vnově znamenána jest s křížem a při ná kámen zakopaný, pod něj dáno znamení mezní, a tu pamětní držel Řehoř Císař z Plzece, Jan Špaček z Černic.
- 59 – Dále nahoru 100 krokův jest vsazen vnově podélný kámen.
- 60 – Od kterého přes skalku jdouce, přijde se k chůvě křivé 163 kroky, která jest vnově křížována, i také na ní staré vruby se nacházejí.
- 61 – A posléz po 30 kročejích přichází se ke třem hrobům v starých mezních knihách dobře dobře(sic!) zaznamenaným, kdež místo chůvě jest dán nový vytesaný mezní kámen, pod něj okuj, cihla a sklo podloženo a památné držel Vencel Kesl z Plzece, Ondřed(sic!) Šmidt z Čedrnice, též Jan Chumlík rychtář z Černic a Vilém Tomášek rychtář plzeňský; a tím meze v této straně dokonány jsou.

Léta téhož dne 12. Junii u přítomnosti nadepsaných z obojí strany jak šťáhlavské a plzeňské, tak i od města Plzně zřízených p. p. commisařův jsou

Sken 417, fol. 286v tužkou

(foto 5666)

spatřené zmístněné(sic!) a obnovené všeliké meze okolo kostela sv. Blažeje ku král. městu Plzni náležejícího, též i v lese obecním téhož města Andřýšky řečeném, jak následuje:

- 1 – Začátek těchto mezníkův učiněn jest u močidel v lukách k straně plzeňské, a to na hrázi od Pustéžho(sic!) rybníka pod sv. Blažejem mezi lukami Matěje Fejfra z Plzece a Jana Lípy ze vsi Černic, a tu postaven jest vnově tesaný mezní kámen, na něm z strany plzeňské nalevo lit. T s rokem 1719, z druhé pravé strany plzeňské k sv. Blažejí klíče znamení města Plzně vyryté jsou, pod něj dáno okuj, sklo a uhlí; pamětní při něm drželi Václav Haškan z Plzece a Franc Lípa z Černic.
- 2 – Od téhož kamene po hřebeni přes cestu vozovou, jenž hned při těchto lukách jde vlevo k rokli hluboké 159 krokův jdouce, jest opět kámen mezní nový tesaný vsazen.
- 3 – Od kteréhožto prostředkem rokle hluboké, jenž grunty týmž prostředkem dělí, takže straně vlevo ku Plzenci a vpravo ke sv. Blažejí patří, z ní vycházejí po 305 krokův přes starou silnici vedle pole Jiříka Fajfra, k poli jenž v starých mezních knihách jmenované bylo Klín Polendovo, nyní ale jest pole Řehoře Kudliče z Plzece, a tu u téhož Klínu v rohu na vršíčku postaven jest nový mezní kámen, pod něj dané okuj, cihly a sklo; při něm pamětní držel Václav Ambrož z Plzece, Martin Ševčík z Koterova.
- 4 – Od praveného mezního kamene uhnou se vpravo přes příč, a po kročejův 210, jest též mezní kámen postaven, a pod něj znamení mezní okuj, cihla a sklo dáno.
- 5 – A od něhož zase přes silnice od Plzece k Štěnovicům, též do Plzně vedoucí, k poli Pavla Šuchmana krokův 172 postaven nový mezník a pod něj znamení mezní dané, při kterém drželi pamětní Kryštof Kilberger z Plzece a Vavřinec Matas z Černic. Při tomto poli shledáno jest, že držitel jeho Pavel Šuchman přioral díl od lesa obecního plzeňského Andrejšky

Sken 418, fol. 287 tužkou

(foto 5667)

nazvaného, proti kterémužto dílu vedle nahoře učiněného zaznamenání při spatřování mezi letkovských N. 17 stala sestranným povolením Compensati a náhrada s oním letkovským Bartoloměje Ženíška dílem pole, takže tento přeoraný díl jemu Pavlovi Schuchmanovi při jeho dvoře na časy věčné vlastně zůstati má.

- 6 – Vedle čehož vedené jsou další meze od téhož kamene při témž poli postaveného pořád vedle toho pole 80 krokův až do rohu a konce ... kdežto jest nový mezník postaven a pod něj znamení mezní dáno.

- 7 – Od něho nahoru k Andřýškám vedle téhož pole po mezi kamenité až do kouta(?) krokův 146, kdež špičatý kámen sprostý netesaný postaven jest a pod něj dané sklo, okuj a cihla.
- 8 – Odtud vpravo se uhnouce krokův toliko 12 v rohu téhož pole postaven jest sprostý ostrý kámen červený, pod něj dané uhlí, sklo a cihla.
- 9 – A pak vlevo se obrátíce nahoru do Andřýšek krokův 78 přijde se k malé kostrbaté chvůji, která vnově za mezník s křížem z obojí plzeňské i plzeňské strany znamenána jest a do kříže každého jeden železný hřeb vražen jest. Při ní pamětní držel Martin Kayl z Koterova, Vencel Kesl hajný z Plzně.
- 10 – A opět krokův 96 k chvůji podsekané, při které špičatý kámen vsazen jest a pod něj okuj, sklo a cihla, též na chvůji kříž vytesaný.
- 11 – Od ní břehem kamenitým 196 krokův k dubu starému, tlustému a vidličatému, na kterém z jedné i druhé strany kříže vnově vytesané jsou.
- 12 – Dále krokův 102 jde se pořád nahoru podle lesa k dubu, jenž jest vnově křížovaný.
- 13 – A zase po kročejích 49 k dubu z obojí strany znamenánému s křížemi.
- 14 – Od téhož krokův 122 k chvůji proti skále stojící, která též vnově křížována jest.
- 15 – A opět po kročejích 33 jest chvůje, a při ní velký ploskatý kámen.
- 16 – Od ní krokův 196 nahoru přijde se k dubi již vnitř vypráchnilému, na něm kříže vnově vytesané.

Sken 419, fol. 287v tužkou

(foto 5668)

- 17 – Odtud krokův 35 k jinému dubu vnově též křížovanému.
- 18 – Od kterého uhnouce se drobet napravo nahoru do vršku 139 krokův, u konce skály stojí dub vidličnatý vnově křížovaný.
- 19 – Od něhožto krokův 109 opět k dubu se přichází z obojí strany vnově s křížemi znamenány.
- 20 – Z kterého přichází se po kročejích 30 na cestu z Plzně do Losiné vedoucí.
- 21 – A touž cestou napravo břehem kamenatým jde se pořád 298 krokův až k smrku vnově křížovanému, při kterém položen jest kámen ploskatý.
- 22 – Od něho napravo dolů krokův 170 k habru, na němž vnově kříže vytesané jsou.
- 23 – Od téhož zase dolů 51 krokův až k vyhnílému pařezu dubovému, do kterého kámen křivošpičatý vsazen jest, na něm vybráno(sic!) Janovi Havlovi z Plzně a Vavřincovi Šnejderovi z Koterova.
- 24 – Z něho pořád dolů vpravo 86 krokův přijde se k dubu vidličnatému, jenž vnově křížován jest.
- 25 – Zase po 24 kročejích ke dvoubu z jednoho kořene vyrostlým.
- 26 – Opět dolů krokův 82 k dubu starému vidličatému, jenž vnově křížemi znamenán jest.
- 27 – A pak zrovna dolů 129 krokův na dub vnově křížovaný.
- 28 – Od něho pojedouce 145 krokův dub na kamenu vyrostlý, a jest vnově křížovaný.
- 29 – Zase dolů 103 kroky k dubu, v jehož kořenu kámen jest, a ten s křížemi znamenán jest.
- 30 – Od něho dolů krokův 137 stojí nápodobně dub vnově křížovaný, od něhožto jde se břehem kamenatým 483 kroky, přijde se konci Plzeňsti nalevo a Plzeňští napravo meze a ...(?) valy, takže tu opět nové drsnaté z obojí strany jednán ...le, a zoho dne k svému zmítnění přijíti nemohlo, až

Sken 420, fol. 288 tužkou

(foto 5669)

- Dne 23. Octobris téhož 1719 roku táž Controversy** obě strany(?) dobrovolným usnesením a narovnáním zmítněna jest, že ten sporný díl ad Territorium na dva stejné díly rozměřiti, a co na levé straně jest Plzeňským, co v pravé Plzeňským k sv. Blažejí spolu i tu se nacházejícím dřívím a stromovým zanecháno jest, přičemž vymezeno, že na tom dílu jenž k sv. Blažejí přináleží Plzeňským svobodná pastva, též průhon, jako kdy prve zůstatí má; a pak poustevníček při témž sv. Blažejí nemá více žádných polí vnově zdělávati, nýbrž toliko ty, které skutečně při tomto narovnání se vynacházely užívati, jako i nic více toliko dvě krávy, jak od starodávna chováti a pásiti, vedle čehož meze vysazené.
- 31 – Po oných 483 kročejích při konci nadepsaného kamenitého břehu postaven jest velký kámen tesaný, na němž k straně plzeňské a k sv. Blažejí dva klíče s literem M a P vytesané jsou, pod něj dáno okuj, sklo a cihla, při kterém drželi pamětní Josef Páv(?) z Plzně, Ondřej Bílý z Černic.
- 32 – Odtud napravo týmž břehem 68 krokův zase jest postaven kámen velký tesaný a pod něj dáno znamení mezní, při něm drželi pamětní Řehoř Kudlič z Plzně a Vít Lípa z Černic.
- 33 – A pak z téhož břehu zrovna přes cestu štěnovskou po krocích 273(?) jsouce, postaven jest kámen velký mezní tesaný, pod něj dáno obyčejné znamení mezní, na kterém drželi pamětní Vávra Ševčík z Černic a Jakub Šuchman z Plzně.
- 34 – Od něho dolů 132 krokův, kdežto vysazen jest kámen netesaný sprostý červený(?) a špičatý, pod něj dáno okuj, sklo a cihla.
- 35 – Dále jdouce pořád dolů k silnici 145 krokův, postaven a vsazen jest kámen vnově tesaný s klíči z jedné a s lit. T z druhé strany, též letmi 1719 znamenán.
- 36 – A zase po kročejích 26 u samé silnice postavený jest kámen tesaný s klíči a literami M a P, při něm pamětné drželi Vít Haškan z Plzně a Adam Elbel(?) z Černic.
- 37 – Přejdouc přes silnici 160 krokův upřímo, jest opět nový kámen mezní s klíči postaven a pod něj obyčejné znamení zakopané jsou.

38 – Z něho pořád dolů 104 kroky na chvůj, která s dvěma kříži znamenána jest a k ní přidán sprostý černý kámen, pod něj zakopaná okuj, sklo a cihla, do chvoje též železné hřeby vraženy jsou, a tu vy.....no Vavřincovi Pražákovi z Plzně a Danielovi Bartovskému z Černic.

Sken 421, fol. 288v tužkou

(foto 5670)

39 – Od té chvoje z lesíka ven na krokův 65 postaven jest mezník tesaný kamenný s klíči a pod něj dáno mezní znamení.

40 – Z toho mezníku jde se zrovna na první dub stojící při poli poustevníčka sv. Blažeje 136 krokův, kterýžto dub jest vypálený, k němu přiložen jest velký sprostý netesaný černý špičatý kámen, pod něj obyčejné znamení, a na dubu též vnově vysekaný kříž.

41 – od něho pojedou po strábi na loučku Matěje Částky jdouce dolů k cestě k lukám u pole Ondřeje Petra z Plzně, postaven jest kámen mezní velký s vytesanými klíči, na něm pamětní držel Franta Ženíšek z Černic a Václav Knedlíček z Plzně; a tu meze sv. Blažeje a jiné všeliké skončené a zavřené jsou. Kdežto obojí strany pevně se zakázali, že tyto všeliké dobrovolně narovnané a zmístěné meze pod pokutou právy vyměřenou dokonale bez protržení zachovati chtějí, a je pod ni žádným obmyslem zjinačiti nechtějí a nemají.

Na potvrzení toho jest toto mezní přátelské narovnání a zmístnění na dva jedno jedno(?) svorné exempláře jak v české, také i německé řeči uvedené, a jak od jedné, tak i druhé strany podpisem a přitisknutím sekrýtů stvrzené, též na témž pozůstaveno, by takový vedle uznání potřeby pro paměť věčnou s předcházejícím povolením Jho. Cís. a Král. Mti. rad a menších p. p. úředníkův do král. desk zemských na oboustranně rovné náklady vloženo býti mohlo. Stalo se Anno diebus ut supra.

Sken 422, fol. 289 tužkou

(foto 5671)

Anno 1719 den 6. Junia Sequentibus....(dále německy). Jde o hranice Plzně u Letkova, Koterova, Černic a sv. Blažeje – překlad předešlého

Sken 423, fol. 289v tužkou

(foto 5672)

německy, dtto.

Sken 424, fol. 290 tužkou

(foto 5673)

německy, dtto.

Sken 425, fol. 290v tužkou

(foto 5674)

německy, dtto.

Sken 426, fol. 291 tužkou

(foto 5675)

německy, dtto.

Sken 427, fol. 291v tužkou

(foto 5676)

německy, dtto.

Sken 428, fol. 292 tužkou

(foto 5677)

německy, dtto.

Sken 429, fol. 292v tužkou

(foto 5678)

německy, dtto.

Pokračování od č. mezníku 49 chybí

Na deskách nalepeno:

(foto 5679)

Anno 1723 den 20. April(německy)..... č. 40.....hraběcí Černínský.....

Č. 41špičatý kámen.....